

Міністерство культури України
Національна історична бібліотека України

Науково-дослідний відділ
стародруків, цінних та рідкісних видань

ВИДАННЯ З АВТОГРАФАМИ УКРАЇНСЬКИХ ДІЯЧІВ НАУКИ І КУЛЬТУРИ

КАТАЛОГ КОЛЕКЦІЇ
Національної історичної бібліотеки України

Випуск 1

*До 80-річчя
Національної історичної бібліотеки України*

Київ 2018

УДК 94-051[001:008](477)

В42

*Рекомендовано до друку Вченою Радою
Національної історичної бібліотеки України
протокол № 4 від 29 червня 2017 року*

Укладач

Наталія Горська

Редактори

Оксана Марченко

Світлана Смілянець

Кирило Таранюк-Русанівський

Відповідальна за випуск

Алла Скорохватава

Видання з автографами українських діячів науки і культури : каталог колекції Національної історичної бібліотеки України. Вип. 1 / Нац іст. б-ка України, Н.-д. від. стародруків, цінних та рідкісних видань ; уклад. Н. О. Горська ; ред. О. І. Марченко, С. І. Смілянець, К. Г. Таранюк-Русанівський. – Київ : Вид. дім «Вініченко», 2018. – 416 с.

Представлено та описано автографи на виданнях відомих в українській історії діячів із колекції науково-дослідного відділу стародруків, цінних та рідкісних видань Національної історичної бібліотеки України. Адресовано історикам, біографістам, краєзнавцям, культурологам, книгознавцям, а також широкому колу читачів, які вивчають історію України.

© Національна історична
бібліотека України, 2018

© Видавничий дім
«Вініченко», 2018

ISBN 978-966-2622-33-1

ЗМІСТ

Від укладачів.....	5
Список скорочень та умовних позначень.....	10
Основна частина.....	13
Іменний покажчик.....	398
Список використаної та цитованої літератури.....	405

ВІД УКЛАДАЧІВ

Рідкісні книги з індивідуальними особливостями є феноменами культури, матеріальними носіями історичної пам'яті народу. Зберегти ці книги означає зберегти пам'ять та виявити повагу до минулого своєї країни.

Серед критеріїв рідкісності книг виділяють критерій унікальності (вирізняє екземпляр як єдиний в своєму роді, з неповторними прикметами, насамперед – з автографами) та критерій меморіальності (співвіднесеність книги з життям та працею видатних історичних особистостей або наукових колективів).

У словниках термін «автограф» (autograph, від грецьких слів: autos – сам, grapho – пишу) визначається як власноручний напис (текст авторським почерком) або (та) підпис особи.

Окремим видом автографів є книжкові автографи. Написи на книгах зберігають знаки історії, надають нову інформацію про наукову та офіційну діяльність конкретної особистості, несуть відомості книгознавчого характеру, ілюструють історію побутування примірника. Нерідко вони дають можливість прочитати більше, ніж написано. Біографісти справедливо називають книжкові автографи мікроджерелами.

Дарчі написи називають також інскриптами. Книжкові інскрипти є важливою часткою рукописної спадщини українських діячів, адже висвітлюють коло їхнього наукового, родинного та дружнього спілкування. Видання, подаровані та підписані вчителями, колегами, прихильниками, учнями, традиційно складали основу особових бібліотек науковців.

Науково-дослідний відділ стародруків, цінних та рідкісних видань Національної історичної бібліотеки України (надалі – НДВ СЦРВ НІБУ) представляє анотований ілюстрований каталог «Видання з автографами українських діячів науки і культури». У каталозі висвітлюється значна частина колекції книг з автографами, сформованої за

критеріями унікальності та меморіальності.

Каталог створений на основі Електронної бази даних (надалі – БД), в яку ввійшли видання з автографами з фонду НДВ СЦРВ НІБУ. Всього в БД нараховується близько 400 розширених описів видань з власницькими та дарчими написами українських, російських, білоруських діячів.

Для першого випуску каталогу відібрано 184 примірники книг та періодичних видань з написами українських діячів. Укладачі намагалися найбільш широко репрезентувати в каталозі україніку, зібравши видання українською мовою; книги, видані в Україні; видання, які змістом стосуються України (зокрема, якщо назва твору містить слова: «Україна», «Южная Русь», «Малороссия», «Малая Русь» тощо); українського походження авторів книг та написів, українського походження адресатів інскриптів. Для каталогу відібрані написи на книгах істориків, історіографів, археологів, археографів, філософів, літературознавців, мистецтвознавців, музеєзнавців, діячів церкви, інших гуманітаріїв, а також економістів та діячів природничих наук, зокрема, медицини. Особливу увагу приділено книгам з автографами репресованих за радянських часів діячів української науки.

Віддаємо данину пам'яті визначним українським діячам, які залишили вдячні написи на книгах, подарованих Історичній бібліотеці: Валентину Дмитровичу Отамановському, Євгену Олександровичу Сверстюку, Миколі Захаровичу Суслопарову та Петру Тимофійовичу Троньку.

За структурою каталог побудований таким чином:

– **основна частина: 126 позицій**, які включають **184 пронумеровані бібліографічні записи, біографічні довідки, анотації, ілюстрації (графічні відтворення титульних аркушів, форзаців та сторінок, на яких розташовано написи)**, а також **примітки**;

– **довідковий апарат.**

В основній частині зібрані власницькі (1) та дарчі (2) написи, серед яких є:

1.1. Власноручний підпис власника книги, що свідчить про належність йому даного примірника (без зазначення або з зазначенням його прізвища);

1.2. Напис власника книги, що засвідчує факт передачі йому книги іншою особою.

2. Дарчий напис однієї особи іншій з підписом або без підпису; дарчий напис особи науковій інституції або закладу культури.

Кожна позиція в основній частині складається з таких елементів:

а) прізвище, ім'я, по-батькові автора автографа, коротка біографічна довідка (дати життя, відомості про наукову, соціокультурну діяльність, зокрема, у період часу, коли здійснений напис);

б) бібліографічний опис (описи) книги (книг), які містять напис (написи) даної особи;

в) опис провенієнцій:

– точне відтворення тексту напису (написів) – курсивом;

– відтворення текстів інших провенієнцій (екслібрисів, штампів бібліотек, інших інституцій), які стосуються напису, доповнюють інформацію щодо побутування примірника;

г) анотація: біографічні дані особи – адресата автографа або відомості про інституцію – адресат автографа; наявності інформації – лаконічний виклад виявлених у джерелах даних про взаємозв'язки автора та адресата автографа, а також обставин, за яких здійснений напис; книгознавчі примітки (зокрема, відомості про шлях побутування примірника);

д) відсилка (у квадратних дужках, напівжирним шрифтом) до літературного джерела, розміщеного у Списку використаної та цитованої літератури.

До довідкового апарату каталогу входять:

а) зміст;

б) список скорочень та умовних позначень (крім скорочень слів, подані скорочення інституцій та скорочення джерел);

в) іменний покажчик (містить всі прізвища, згадані в основній частині каталогу, крім прізвищ та імен, якими названі інституції, напр.: Університет св. Володимира, Наукове товариство ім. Т. Шевченка тощо); номери позицій, зазначені після прізвищ та ініціалів авторів автографів, набрані напівжирним шрифтом; номери позицій після прізвищ та ініціалів адресатів автографів набрані курсивом;

г) список використаної та цитованої літератури (на початку списку подано сім основних енциклопедичних та довідкових джерел, позначених прописними літерами від «а» до «е»; посилання на них подаються в основній частині згідно зі списком скорочень джерел у квадратних дужках, напр. [УМ, с. 50]; решту джерел пронумеровано і подано відповідно до текстів основної частини);

Матеріал розташовано в алфавітному порядку прізвищ авторів автографів. Автори інскриптів у переважній більшості є й авторами подарованих ними книг.

При складанні бібліографічних описів застосовано національний стандарт ДСТУ ГОСТ 7.1:2006 «Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Загальні вимоги та правила складання». Скорочення слів і словосполучень відповідають вимогам ДСТУ 3582-2013 «Бібліографічний опис і скорочення слів і словосполучень українською мовою. Загальні вимоги та правила»; ГОСТ 7.12-93 «Библиографическая запись. Сокращения слов на русском языке. Общие требования и правила».

Для ідентифікації й дослідження історії написання автографів використані: довідкові джерела, видання з факсиміле осіб, що представлені в каталозі, а також матеріали Інституту рукопису НБУ ім. В. І. Вернадського.

Тексти написів та знаки пунктуації зберігаються ті, що в оригіналі, без змін (крім кириличної літери Ъ -«ять»,

яка передається українською літерою «і» або російською «е»). Пошкоджені та нерозбірливі місця тексту, слова, літери, реконструйовані укладачами, беруться в квадратні дужки, якщо ж відтворення неможливе, проставляється трикрапка. Зрізані під час пізнішої оправи слова позначаються трикрапкою і знаком «*».

У біографічних довідках авторів та адресатів автографів прізвища осіб скорочуються, зазначається лише перша літера. У біографічних довідках **не зазначаються**: а) слова: рік, роки; б) географічні назви: Російська імперія, СРСР, РРФСР, УРСР, УСРР (при наведенні даних про місце народження і смерті особи); розташування населених пунктів за сучасним адміністративно-територіальним устроєм.

Хронологічні рамки – 1663–1993 роки.

Географічні рамки – Україна (Київ, Львів, Ніжин, Одеса, Полтава, Почаїв, Умань, Харків, Черкаси, Чернігів), Німеччина (Берлін, Єна), Польща (Варшава, Седльце [Сідлець]), Росія (Москва, Санкт-Петербург, Вольськ, Казань, Саратов), Чехія (Прага), США (Нью-Йорк).

**Зауваження, пропозиції та замовлення
просимо надсилати на адресу:**

Національна історична
бібліотека України

вул. Лаврська, 9, корпус 24, 01015, Київ-15
тел. +38 (044) 280-80-43
e-mail: nibu.rk@ukr.net
www: nibu.kiev.ua

Facebook: facebook.com/historicallib
Twitter: twitter.com/historicallib
YouTube: youtube.com/historicallib
Instagram: instagram.com/historicallib

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ ТА УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

Текстові скорочення застосовані відповідно до ДСТУ 3582-2013 «Бібліографічний опис і скорочення слів і словосполучень українською мовою. Загальні вимоги та правила».

Крім того, прийняті такі скорочення:

автогр. – автограф

бл. – близько

власн. – власницький

губ. – губернія, губернська (-е, -ий)

імперат. – імператор, імператриця, імператорська (-е, -ий)

кн. – князь

пов. – повіт

св. – святий

шт. – штамп

Скорочення інституцій

АН – Академія наук

АН СРСР – Академія наук СРСР

АН УРСР – Академія наук УРСР

БАН – Бібліотека Академії наук СРСР

БАН УРСР – Бібліотека Академії наук УРСР

ВАК – [губернська] вчена архівна комісія

ВУАК – Всеукраїнський археологічний комітет

ВУАН – Всеукраїнська академія наук

ВУІМ – Всеукраїнський історичний музей ім. Т. Шевченка

ДА – Духовна академія

ДІБ УРСР – Державна історична бібліотека УРСР (1939–2009)

ДПБ – Державна публічна бібліотека ім. М. Є. Салтикова-Щедріна (1932–1992)

ДПІБ – Державна публічна історична бібліотека РРФСР

ЗУНР – Західноукраїнська Народна Республіка

ІАН – Імператорська академія наук

ІНО – Інститут народної освіти

ІПБ – Імператорська Публічна бібліотека, Санкт-Петербург (1814–1917)

ІР НБУВ – Інститут рукопису Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського НАН України

ІРЛІ – Інститут російської літератури (Пушкінський дім)

РАН, Санкт-Петербург

ІТНЛ – Історичне товариство Нестора Літописця

КДА – Київська духовна академія

КДБ – Комітет державної безпеки

КМА – Києво-Могилянської академія

КПЛ – Києво-Печерська лавра

МОИДР – Імператорське товариство історії та старожитностей російських при Московському університеті

НАНУ – Національна академія наук України

НБМДУ – Наукова бібліотека Московського державного університету

НБУВ – Національна бібліотека України ім. В. Вернадського НАН України

НДІ – науково-дослідний інститут

НІБУ – Національна історична бібліотека України (з 2009)

НІФІ – Ніжинський історико-філологічний інститут князя Безбородька

НКВС УРСР – Народний комісаріат внутрішніх справ УРСР

НКПІКЗ – Національний Києво-Печерський історико-культурний заповідник

НТШ – Наукове товариство ім. Т. Шевченка

ОЦНБ – Одеська центральна наукова бібліотека

ОМПБ – Одеська міська публічна бібліотека

ПОБ – Полтавська обласна бібліотека

РАН – Російська академія наук

РДБ – Російська державна бібліотека, Москва

РНБ – Російська національна бібліотека, Санкт-Петербург

РПБ – Російська публічна бібліотека, Ленінград (1925–1932)

«СВУ» – «Спілка визволення України»

ТВАК – Таврійська вчена архівна комісія

ТУП – Товариство українських поступовців

УАН – Українська академія наук
УАПЦ – Українська автокефальна православна церква
УВАН – Українська вільна академія наук
УВУ – Український вільний університет
УНР – Українська Народна Республіка
УНТ – Українське наукове товариство
УЦР – Українська Центральна Рада
ЦР – Центральна Рада
ЧГУАК – Чернігівська губерньська учена архівна комісія

Скорочення джерел

АЮЗР – Архив Юго-Западной России
ЕІУ – Енциклопедія історії України (повний бібліографічний опис див. у Списку використаної та цитованої літератури)
ЕСУ – Енциклопедія Сучасної України (повний бібліографічний опис див. у Списку використаної та цитованої літератури)
ЕУ – Енциклопедія українознавства (повний бібліографічний опис див. у Списку використаної та цитованої літератури)
ЗНТШ – Записки Наукового товариства імені Т. Шевченка
ІФ КНУ – Історичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка : минуле й сьогодення (повний бібліографічний опис див. у Списку використаної та цитованої літератури)
КС – Киевская старина
ТКДА – Труды Киевской духовной академии
УІЖ – Український історичний журнал
УМ – Українська мова : енциклопедія (повний бібліографічний опис див. у Списку використаної та цитованої літератури)
ЧИОНЛ – Чтения в Историческом обществе Нестора Летописца
ЧОИДР – Чтения в Обществе истории и древностей российских при Московском университете

ОСНОВНА ЧАСТИНА

1. **Абрамович Дмитро Іванович** (1873, м. Гулеви-чі Луцький пов., Волинська губ. – 1955, м. Вільнюс, Литва) – історик літератури й мови, філолог-славист, археограф, палеограф, джерелознавець. Член-кореспондент РАН (1921), АН СРСР (1925). Закінчив Петербурзьку ДА (1897), Санкт-Петербурзький ун-т та Археологічний ін-т. Учень О. О. Шахматова. Викладав у навчальних закладах Санкт-Петербурга, в Археологічному ін-ті. 1903–1909 керував кафедрою Петербурзької ДА. Головний бібліотекар ДПБ (Ленінград) та завідуючий 1-м відділенням (філією) ДПБ – Бібліотекою колишньої Санкт-Петербурзької ДА. Науковий співробітник ВУАН (кінець 1920-х). Професор Ленінградського ун-ту і Смоленського педагогічного ін-ту (1939–1941). Співпрацював з Комісією українського письменства доби феодалізму та торгового капіталізму ВУАН. Після 1945 викладав у Вільнюському ун-ті. А. зробив значний внесок у вивчення історії давньоруського письменства. Результатом досліджень Києво-Печерського патерика стали академічні видання джерела: «Києво-Печерський патерик» (1911) та «Києво-Печерський патерик. Вступ, текст, примітки» (1931). За даними «Хронологического списка печатных работ члена-корреспондента АН СССР Д. И. Абрамовича (1873–1955) и литературы о нем», що уклав у 1956 П. Н. Берков [1], з 1934 до 1955 А. не надрукував жодної праці, що є свідченням репресій щодо нього [ЕІУ, т. 1, с. 11].

АВТОГРАФИ Д. І. АБРАМОВИЧА НА КНИГАХ:

1.1. **Повесть временных лет по Лаврентьевскому списку** / Императ. Археогр. комис. – Санкт-Петербург : Изд. Императ. Археогр. комиссии, 1910. – 274, 24 с. – [Власн. написи на форзаці]: «*М. Н. Бережков*»; «*Дм. Абрамович. 13 ноября 1929 г. от М. Н. Бережкова*».

З 1928 А. був співробітником Фундаментальної бібліо-

теки НІФІ; його досвідченим колегою був М. М. Бережков*. В ІР НБУВ зберігаються датовані 1931 роком сповнені вдячності листи А. до М. М. Бережкова.

*Бережков Михайло Миколайович (1850, с. Мостка, Владимирська губ. – 1932, м. Ніжин) – філолог, професор російської історії НІФІ (з 1920 – Ніжинського ІНО), бібліофіл. Випускник історико-філологічного ф-ту Санкт-Петербурзького ун-ту. З 1904 завідував бібліотекою НІФІ. З 1919 працював одночасно на посаді професора і бібліотекаря Фундаментальної бібліотеки НІФІ. Б. володів глибокими знаннями у галузі давньоруської філології, допомагав ніжинським дослідникам, зокрема, й Д. Абрамовичу [ЕІУ, т. 1, с. 226].

1.2. Шахматов, Алексей Александрович.** Корсунская легенда о Крещении Владимира [оттиск из Сборника статей в честь В. И. Ламанского] / А. А. Шахматов. – Санкт-Петербург : Тип. Императ. Акад. наук, 1906. – 126 с. – [Власн. напис] : *«Дм. Абрамович»*.

**Шахматов Олексій Олександрович (1864, м. Нарва – 1920, м. Петроград) – російський мовознавець, академік Петербурзької АН з 1899. 1887 Ш. закінчив Московський ун-т. З 1906 до 1920 Ш. – голова Відділення російської мови і словесності Петербурзької АН. З 1909 – професор Петербурзького ун-ту; почесний член НТШ. Вивчав проблеми української мови та історії її розвитку: періодизацію, територію поширення, правопис. Співробітничав в українських журналах та збірниках. Висловлювався на підтримку української мови; мав тісні наукові контакти з українськими мовознавцями. Близкість наукових інтересів Д. Абрамовича та Ш. ілюструють відгуки та рецензії двох учених, подані П. Берковим у «Хронологическом списке [...]» [1; ЕУ, с. 3794-3795; УМ, с. 801].

902.2

П 421

ПОВѢСТЬ

ВРЕМЕННЫХЪ ЛѢТЪ

ПО

ЛАВРЕНТИЕВСКОМУ СПИСКУ.

ИЗДАНИЕ

ИМПЕРАТОРСКОЙ АРХЕОГРАФИЧЕСКОЙ КОММИССИИ.

САНКТПЕТЕРБУРГЪ.

1910.

V

Дн. Абрамов.

НИБУ

13 Июля 1929 г. ан
м. к. Беренкова.

2. Аксаков Сергій Тимофійович (1791, м. Уфа – 1859, м. Москва) – російський письменник, чиновник, культурний та громадський діяч. Навчався у Казанському ун-ті; 1811 переїхав до Москви. З 1824 А. – голова Московського цензурного комітету. Придбавши у 1843 садибу в с. Абрамцеві, А. написав там для власного задоволення книжку «Записки об уженъе». Книга несподівано для автора отримала широку аудиторію та позитивні відгуки сучасників, які відзначали особливе аксаковське відчуття природи [2].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ С. Т. АКСАКОВА НА КНИЗІ:

Аксаков, Сергей Тимофеевич. Записки об уженъе / С. Т. Аксаков. – Москва : Тип. Н. Степанова, 1847. – 166 с. – [Текст автогр.]: *«Любезному другу Николаю Васильевичу Гоголю от Сочинителя. 1848 года июня 21 Радонежье».*

Гоголь Микола Васильович (прізвище при народженні Яновський, з 1821 – Гоголь-Яновський; 1809, с. Сорочинці, Полтавська губ. – 1852, м. Москва) – видатний прозаїк, драматург, поет, критик, публіцист українського походження. З С. Аксаковим Г. познайомився в 1832 у Москві. За спогадами сучасників, дім Аксакових став храмом гоголівського культу. Саме Г. заохотив Аксакова до літературної праці. У листі до Г. від 21 червня 1848 (збігається з датою інскрипту) С. Аксаков писав: «Два года тому назад [...] написал книжку под названием «Записки об уженъе», которую к вам и посылаю. Она не велика, вы прочтете ее на досуге». Свої враження щодо книги Г. висловив не особисто Аксакову, а його доньці, Вірі Сергіївні. У вересні 1848 вона писала батькові про свою розмову з Г. : «Об вашей же книжке он говорил и прежде, что хотя он и совсем не интересуется предметом, но прочел ее всю от доски до доски с большим удовольствием» [2, 3; див. також п. 24; ЕІУ, т. 2, с. 131-132].

Аксаков
891.7-3
А 41

63
А41

ЗАПИСКИ

ОБЪ

УЖЕНЬ Ъ.

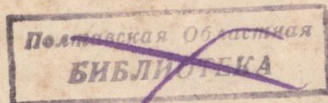
Дѣлу-время, и потѣхъ часъ.

Изъ книги: «Уставъ Соколин-
чьяго Пути», писанной Царемъ
Алексѣемъ Михайловичемъ.

Охоту тѣшить — не бѣду платить.

Охота пуще неволи.

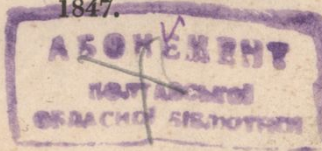
Русскія пословицы.

МОСКВА.

ВЪ ТИПОГРАФИИ НИКОЛАЯ СТЕПАНОВА.

1847.

the journey of my life
from Greenbury Town,
of Cambridge

1848 and
1849

Redeemable

3. Алексеєнко Михайло Мартинович (1848, м. Катеринослав – 1917, м. Петроград) – український вчений-економіст та правник. Автор досліджень з правового регулювання фінансового обігу, кредитування, оподаткування. А. був провідним фахівцем у сфері державних фінансів, спеціалізувався також у земельному питанні, аналізував та поширював досвід кращих економістів світу. Ректор Харківського ун-ту (1890–1899); член Державної Думи Росії. Попри надзвичайно вагомий внесок А. у розвиток української економічної думки, його ім'я майже не згадується у джерелах з економічної історії [ЕСУ, т. 1, с. 371; 4].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ Д. І. АЛЕКСЕЄНКА НА КНИЗІ:

Алексеєнко, Михаил Мартынович. О подушной подати в России / М. Алексеєнко. – Харьков : Университетская тип., 1870. – 29 с. – [Текст інскрипту]: *«Ивану Васильевичу Вернадскому от автора»*.

Вернадський Іван Васильович (1821, м. Київ – 1884, м. Санкт-Петербург) – український і російський економіст, банкір, публіцист, видавець, громадський діяч. Батько академіка Володимира Івановича Вернадського. Закінчив Ун-т св. Володимира. З 1856 до 1868 – на державній службі при міністрі внутрішніх справ у Петербурзі. Дійсний статський радник. У 1868 В. очолив Харківську контору Державного банку Росії. У 1870 В. – голова місцевого Т-ва взаємного кредиту. Упродовж 1868–1876 В. – заступник голови Харківського губ. статистичного комітету. Завдяки зусиллям В. в Полтаві та Харкові були засновані земельні банки [ЕІУ, т. 1, с. 485-486].

336

A 477

Ваше Высокоблагородіе
отъ автора

2.
и. д.

О ПОДУШНОЙ ПОДАТИ

ВЪ РОССІИ.

М. Алексѣенко.

ХАРЬКОВЪ.
Въ УНИВЕРСИТЕТСКОЙ ТИПОГРАФІИ.

1870.

4. Алчевська Христина Данилівна (1841, м. Борзна, Чернігівська губ. – 1920, м. Харків) – педагог-просвітитель, бібліограф, публіцист. Віце-президент Міжнародної ліги освіти (1899). У 1870 А. отримала право викладати в Харківській приватній недільній школі та керувати нею. 1879 на власні кошти А. збудувала та стала попечителькою однокласної земської школи в с. Олексіївка Катеринославської губ.; там упродовж 1887–1893 учителював Борис Дмитрович Грінченко (1863–1910), таємно навчаючи учнів української мови. Упродовж 1884–1906 А. упорядковувала й видала покажчик книг «Что читать народу?», де в розділі «Видання для народу українською мовою» рекомендувалися твори українських письменників та українські пісні. В роки переслідування українського руху А. розійшлася з Б. Д. Грінченком у переконаннях. Причиною розходження А. вважала те, що Б. Грінченко був противником жіночої освіти. Дружина Б. Грінченка Марія Миколаївна (1863–1928) заперечувала: «Б. Грінченко не робив жодної різниці між чоловіком і жінкою у справі освіти, [...] не розганяв дівчат із школи, а вмовляв батьків віддавати їх у навчання, а вчителював тільки тому, що школа давала змогу виховувати дітей українцями [...]» [5]. Дочка Алчевських, майбутня українська письменниця Христя Олексіївна Алчевська в листі до Б. Грінченка 1903 визнавала, що саме йому великою мірою завдячує своїм національним переконанням [УМ, с. 122-123; ОАФ ІР, с. 113-119].

АВТОГРАФ Х. Д. АЛЧЕВСЬКОЇ НА КНИЗІ:

Алчевская, Христина Даниловна. Передуманное и пережитое : дневники, письма, воспоминания / Х. Д. Алчевская. – Москва : Тип. Т-ва И. Д. Сытина, 1912. – 467 с. – [Текст автогр.]: «Горячо благодарю! Х. Алчевская. 30-е Июня 1912 г. Алушта.». [Шт.]: «Бібліотека Полтавського Губуправління [профпілки] «РОБОС».

37:92 (Алевская)
А 55

Хрон №205
37P
А 55

Х. Д. Алевская.

Передуманное
перезжитое.

Горько вспомнить!

С. Алевская —

30^е Юня 1912.
Алушта.

БИБЛИОТЕКА
ПОЛТАВСКОГО
ГУБЕРНАЛЬСКОГО
УЧЕБНОГО ЗАВЕДЕНИЯ
"РОБАС"
370
А 55

Дневники,
письма,
вспоминая.

Полтавская Область
Державна історична
БИБЛИОТЕКА УРСР
2015
2016

5. Андрієвський Олексій Олександрович (1845, м. Канів – 1902, м. Київ) – український педагог, історик, літератор, публіцист, архівіст і громадський діяч. Закінчив Ун-т св. Володимира (1865). Член ІТНЛ, Одеського т-ва історії і старожитностей. Викладав російську мову та літературу в гімназіях Катеринослава, Одеси (1866–1871). За антиурядову діяльність перебував на засланні на півночі Росії (1877–1881). В Києві А. отримав посаду редактора неофіційної частини газети «Киевские губернские ведомости» (1881–1885). Отримавши доступ до краєзнавчих документів «Архива Киевского губернского правления», А. опублікував у неофіційній частині «Киевских губернских ведомостей» низку важливих для української громадськості матеріалів. Упродовж 1882–1886 А. упорядкував та опублікував 10 томів документів під назвою «Исторические материалы из Архива Киевского Губернского Правления». У 1886–1896 А. – викладач Першої київської гімназії; з 1896 до 1902 – директор сирітського будинку в Одесі [ЕІУ, т. 1, с. 83; 68, с. 132-133].

АВТОРСЬКІ АВТОГРАФИ О. О. АНДРІЄВСЬКОГО НА КНИГАХ:

5.1. Андриевский, Алексей Александрович. Из жизни Киева в XVIII веке : (архивные заметки) / А. А. Андриевский. – Киев : Тип. Г. Т. Корчак-Новицкого, 1894. – 120 с. – [Текст автогр.]: *«Дорогому земляку Константину Петровичу Михальчуку. Ал. Анд[риевский]. 4 апр. 1894.»*.

Михальчук Костянтин (Кость) Петрович (21 грудня 1840 (2 січня 1841), с. Зозулинці, Бердичівський пов., Київська губ. – 7 (20) квітня 1914, м. Київ) – український мовознавець та етнограф, член київської Старої Громади, дійсний член НТШ у Львові, УНТ у Києві, ІТНЛ. Навчався на історично-філологічному ф-ті Ун-ту св. Володимира, був відрахований за «політичну неблагонадійність»; різнобічну філологічну освіту набув самостійно; мав глибокі знання в багатьох галузях лінгвістики. Один з основоположників української діалектології;

сформулював наукові принципи обстеження українських діалектів та розвинув їх у співавторстві з Є. Тимченком [див. п. 10.2] та з А. Кримським [див. п. 94] [ЕУ, с. 1562-1563; 68, с. 132-133].

5.2. Андриевский, Алексей Александрович. Реляции Киевского генерал-губернатора за 1768 и 1769 гг. / А. Андриевский. – Киев : Тип. Императ. Ун-та св. Владимира, 1892. – 139 с. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому земляку Михаилу Федоровичу Комарову 5-го Апр. 1893 г. Киев. Ал. Андриевский»*. – [Шт.]: «Библиотека М. Комарова. № [напис олівцем] 1186/28»; «Державна наукова бібліотека. Одеса. Пастера, 18».

Комаров Михайло Федорович – див. п. 48.

6. Антонович Володимир Боніфатійович (1834, м-ко Махнівка Бердичівський пов., Київська губ. – 1908, м. Київ) – український історик, археолог, етнограф, археограф. Закінчивши Ун-т св. Володимира, А. працював там викладачем з 1870 до 1908. Пройшов усі щаблі – від доцента до заслуженого професора. А. – співорганізатор та найавторитетніша особистість Київської Громади. Фундатор народницької школи української історіографії (Київської школи істориків), до якої належали Д. І. Багалій, М. С. Грушевський, І. А. Линниченко, В. Г. Ляскоронський та ін. Голова ІТНЛ; безпосередній учасник організації КС (1882). З 1863 до 1880 очолював Тимчасову комісію для розгляду давніх актів (Київську археографічну комісію). В АЮЗР вийшло 9 томів документів, зібраних та опрацьованих особисто А., з його ґрунтовними передмовами (міні-монографіями). А. відредагував та видав також 2 томи «Мемуаров, относящихся к истории Южной России». Збірник вміщував тексти щоденників та спогадів іноземців про їхнє перебування на теренах України; переклади були здійснені Катериною Мельник [6, с. 50] [див. також п. 71] [ЕІУ, т. 1, с. 105-106; ОАФ ІР, с. 18-22; 68, с. 133-134].

Дорогому Земляну
Константину Петровичу Михайлову
9-го Авг. 1894. *А. Анд* 5983

ИЗЪ ЖИЗНИ КІЕВА

ВЪ XVIII ВѢКѢ

9(С21К)Г
А 65

(АРХИВНЫЯ ЗАМѢТКИ)

А. Андриѣвскаго.

Оттискъ изъ журнала „Кіевская Старина“.

07
1894
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

КІЕВСКИЙ
МУЗЕЙ
ИМ. МИКОЛАЯ II

Центральный
Исторический
БІБЛІОТЕКА
МУЗЕЙ

КІЕВЪ.

Типографія Г. Т. Норчанъ Новицкаго, Михайловская улица, домъ № 4-й.
1894.

1031.
Монархическому Сенату
Михаилу Федорову Комарову
5^м Авг. 1893. Киб. А. Андрієвскі

РЕЛЯЦІИ

9(с2)14
А 65
Библиотека
М. КОМДРОВА
№ 1126
28

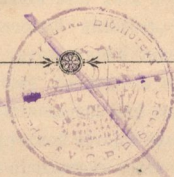
КИЕВСКАГО ГЕНЕРАЛЪ-ГУБЕРНАТОРА

за 1768 и 1769 гг.

30560
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

07 1964

Сообщилъ А. А. Андрієвскій.

ДЕРЖАВНА ІСТОРИЧНА
БІБЛІОТЕКА
Одес. пастр. 33

КИЕВЪ.

50
Типографія Императорскаго Университета св. Владимира.

В. Завадскаго, В. Васильковская ул., д. 29—31.

1892.

**ДАРЧИЙ НАПИС В. Б. АНТОНОВИЧА
(ЗІ ЗАГУДУВАННЯМ К. МЕЛЬНИК) НА КНИЗІ:**

6.1. Мемуари, относящиеся к истории Южной Руси, Вып. 1 (XVI ст.). Михаил Литвин. Б. де-Виженер. Л. Горещкий. Э. Ляссота / ред. В. Антонович ; пер. К. Мельник. – Киев : Тип. Г. Т. Корчак-Новицкого, 1890. – 141 с. – [Текст автогр.]: «*Михайлу Федоро[вичу] Комарову на спомин [від] видавців К. Мельник, В. Антонович*». – [Шт.]: «Библиотека М. Комарова», «Дублет О.Д.Н.Б.». **Комаров Михайло Федорович** – див. п. 48.

ВЛАСН. НАПИС В. Б. АНТОНОВИЧА НА КНИЗІ:

6.2. Костомаров*, Микола Іванович**. Руска история в життєписях єї наголовніших діятелів : (Переложив Ол. Барвіньский). Т. 1 / М. І. Костомаров. – Львів : Товариства имени Шевченка, 1875. – 135 с. – [Текст автогр.]: «*В. Антонович*». – [Шт.]: «Централ. наукова бібліотека. Полтава».

[Приплетено]:

1. Костомаров, Микола Іванович. Руска история в життєписях єї наголовніших діятелів : (Переложив Олександр Барвіньский), Т. 2 / М. І. Костомаров. – Львів : 3 друкарні Товариства имени Шевченка, 1876. – 125 с.

2. Костомаров, Микола Іванович. Руска история в життєписях єї наголовніших діятелів : (Переложив Олександр Барвіньский), Т. 3 / М. І. Костомаров. – Львів : 3 друкарні Товариства имени Шевченка, 1877. – 154 с.

***Костомаров Микола Іванович (1817–1885) – видатний український історик, етнограф, мислитель, громадський діяч [6, с. 59-61].

МЕМУАРЫ

ОТНОСЯЩІЕСЯ

Бібліотекa
М. КОМАРОВА
№ 71
35.

КЪ ИСТОРИИ ЮЖНОЙ РУСИ.

Выпускъ I (XV ст.)

Михаилъ Литвинъ. Б. де-Виженеръ. Л. Горещій.
Э. Ляссота

Переводъ К. Мельникъ
(подъ редакцію В. Антоновича).

*Михаилу Федорову
Комарову
на поминки
выдавать
К. Мельникъ
В. Антоновичъ*

V

2433

КІЕВЪ.

Типографія Г. Т. Корчанъ-Новицкаго, Михайловская ул., домъ № 4.

1890.

9/47
K 2

120

РУСКА ИСТОРИЯ

1.

K 26

В ЖИТЕШСЯХ

K 26

ЄІ НАИГОЛОВНИШИХ ДІЯТЕЛІВ.

9/с2/171
K 72

83186

55403
86408

63359

03
10

М. НОСТОМАРОВА.

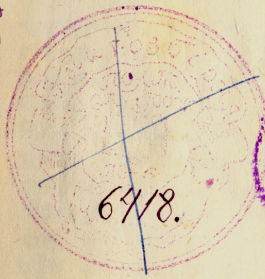
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1964

(Переложив Ол. Барвіньский.)

ПІСЬМЕННОСТЬ
ТОМ I.

В. Антонович

У ЛЬВОВІ.

З друкарні товариства имени Шевченка
під зарядом Фр. Сарніцкого.
1875.

50

0 V

7. Ардашев Павло Миколайович (1865, с. Біляр, В'ятська губ. – 1924, м. Вітебськ, Білорусь) – російський історик, політичний публіцист. Викладав історію у Новоросійському та Юр'ївському ун-тах. У 1903 А., призначений екстраординарним професором на кафедрі загальної історії Ун-ту св. Володимира, переїхав у Київ. 1907, після захисту докторської дисертації, став ординарним професором Санкт-Петербурзького ун-ту. Один з організаторів у 1914 найбільш правого київського видання – газети «Київ». Після 1917 викладав у Сімферополі та Мінську [ЕСУ, т. 1, с. 635; **ІФ КНУ**, с. 116, 151; **ОАФ ІР**, с. 22-24].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ П. М. АРДАШЕВА НА КНИЗІ:

Ардашев, Павел Николаевич. О прогрессе в исторической науке : вступительная лекция / П. Н. Ардашев. – Киев : Тип. Императ. Ун-та св. Владимира, 1904. – 30 с. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому собрату по науке В. П. Бузескулу от автора»*. [Шт.]: «Всеукраїнська асоціація марксо-ленінських інститутів. Бібліотека».

Бузескул Владислав Петрович (1858, с. Попівка, Ізюмський пов., Харківська губ. – 1931, м. Харків) – український історик-античник, історіограф. Академік АН СРСР (1922), академік ВУАН (1925). Закінчив Харківський ун-т. Приват-доцент та професор Харківського ун-ту, пізніше – Харківського ІНО (1885–1924) [ЕІУ, т. 1, с. 392; 7].

901.2

A 79

Многовещному собранию по поводу
В. П. Бузескулу
Проф. П. Н. Ардашев.

и автора

ПРОПОВЛЕНО

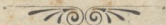
ПИСАНО

О ПРОГРЕССѢ

83

Исторической Науки.

ВСТУПИТЕЛЬНАЯ ЛЕКЦІЯ.

КІЕВЪ.

Типографія Императорскаго Университета Св. Владиміра,
Акц. О-ва печ. и изд. дѣла Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Мединковская ул.

1904.

1144

8. Ахшарумов Дмитро Дмитрович (1823, м. Санкт-Петербург – 1910, м. Баку) – російський громадський діяч, лікар-гігієніст. Петрашевець. Син військового історика Дмитра Івановича (Гайка Ованесовича) Ахшарумова (1785, [за ін. даними, 1792]–1837). А. закінчив східний ф-т Петербурзького ун-ту (1846). З 1847 служив у Азіатському департаменті Міністерства іноземних справ. Наприкінці 1848 відвідував «п'ятниці» М. Буташевича-Петрашевського (1821–1866), на яких обговорювалося створення таємного т-ва. 1849 А. з іншими петрашевцями виведено на ешафот. Смертну кару замінено позбавленням усіх прав стану та висилкою на 4 роки в арештантські роти у Херсон. 1851 А. переведено рядовим на Кавказ; 1853 надано звання унтер-офіцера, 1856 – прапорщика. 1857 А. вступив на медичний ф-т Дерптського ун-ту. 1858 перейшов у Петербурзьку медико-хірургічну академію (закінчив 1862), вдосконалював знання в Берлінському, Паризькому, Віденському і Празькому ун-тах. З 1866 – доктор медицини, служив у Петербурзькому шпиталі, в Одеському карантині, Кам'янець-Подільській міській лікарні та у Херсоні. Упродовж 1873–1882 А. служив у Полтаві губ. медичним інспектором. Автор низки медичних праць. Наприкінці 1880-х А. переїхав у м. Ригу, повернувся до Полтави у 1908. Можливо, він перебував у Полтаві також на початку 1905. 1909 А. переїхав до сина в Баку, де й помер. Залишив спогади про участь у гуртку петрашевців, арешт, слідство та суд [ЕСУ, т. 1, с. 819-820].

АВТОРСЬКІ АВТОГРАФИ Д. Д. АХШАРУМОВА НА КНИГАХ:

8.1. Ахшарумов Дмитрий Дмитриевич. Из моих воспоминаний (1849–1851 г.) : со вступ. ст. В. И. Семевского / Д. Д. Ахшарумов. – Санкт-Петербург : Изд. «Общественной пользы», 1905. – 272 с. – [Текст автогр.]: «*В Полтавскую Общественную библиотеку, – от автора. 31.V/1905 [Полтава]*». – [Шт.]: «Полтавская общественная библиотека».

8.2. Ахшарумов Дмитрий Дмитриевич. Из моих воспоминаний 1849 года / Д. Д. Ахшарумов. – Вольск : Тип. И. А. Гусева, 1903. – 113 с. – [Текст автогр.]: «*Василию Яковлевичу Головни, – нашему глубокоуважаемому старому приятелю, на память от Д. Ахшарумова. 15 марта 1905 г. Полтава*». – [Шт.]: «Централ. наукова бібліотека. Полтава».

Головня Василь Якович (1861–1921) – фаховий військовий, земський діяч. Молодший син сестри М. В. Гоголя – О. В. Гоголь-Головні. Закінчив Полтавський кадетський корпус, Миколаївське кавалерійське училище. Служив офіцером у кавалерійському полку. Був членом Полтавської земської управи. Редагував газету «Полтавщина». За заповітом матері Г. у 1921 передав до відділу рукописів ВБУ (нині ІР НБУВ) 2,5 тисячі документів родини М. В. Гоголя [8].

9 м. 9 (47)
А 95

Въ Полтавскую Императорскую
Библиотеку, — отъ автора
Д. Д. Ахшарумовъ.

31. V. 1905

92

91/15
А 95

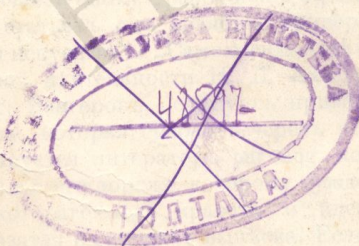
изъ моихъ

ВОСПОМИНАНІЙ.

Д. 3.

(1849—1851 г.).

Со вступительной статьей В. И. Семеvскаго.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Издание
„Общественной Пользы“
С.П.Б. 1905 г.

ЧИТАЛЬНЯ
Полтавської
Державної бібліотеки

9:323.2(47):92[Ахшарумов]

~~A 95~~

~~227~~

Д. Д. Ахшарумовъ.

92
9(c)15
A95
P.

64229

33

**Изъ моихъ воспоминаній
1849 года.**

*Ваше Яковлевичъ Толстой — на-
шему суду въ важномъ и интересномъ
на память отъ Д. Ахшарумова*

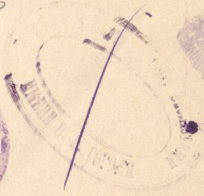
15 марта 1903

Д. Ахшарумовъ

10

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЧИТАЛЬНЯ
Полтавської
Обласної бібліотеки

50

ВОЛЬСКЪ.
ТИПОГРАФІЯ И. А. ГУСЕВА.
1903 г.

9. Багалій Дмитро Іванович (1857, м. Київ – 1932, м. Харків) – український історик, філософ, громадський діяч, організатор наукової роботи, академік УАН. Вищу освіту здобув на історико-філологічному ф-ті Ун-ту св. Володимира та у Харківському ун-ті. Учень В. Б. Антоновича, член Київської Громади, ІТНЛ. 1906–1910 – ректор Харківського ун-ту. У 1914–1917 Б. обіймав посади голови Харківської міської думи та міського голови Харкова. У 1920–1932 викладав історію України у Харківському та Полтавському ІНО. На початку 20 ст. Б. – засновник і керівник школи дослідників історії Слобідської і Лівобережної України в Харкові. На основі докторської дисертації Б. було видано «Очерки из истории колонизации степной окраины Московского государства» – перше спеціальне видання актів з історії Слобожанщини. Другий том «Очерков [...]» Б. збирався присвятити соціально-економічній історії краю. У процесі вивчення питання Б. зібрав історичні документи, які опублікував окремою книгою – «Материалы для истории колонизации и быта Харьковской и отчасти Курской и Воронежской губерний». 2-й том «Очерков ...» так і не побачив світ. У 1918 вийшла фундаментальна праця Б. «Історія Слобідської України» – квінтесенція його багаторічних досліджень історії краю [ЕІУ, т. 1, с. 159-161; ОАФ ІР, с. 27-30].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ Д. І. БАГАЛІЯ НА КНИЗІ:

Багале́й, Дми́трий Ива́нович. Материалы для истории колонизации и быта степной окраины Московского государства (Харьковской и отчасти Курской и Воронежской губ.) в XVI – XVIII столетии, собранные в разных архивах и редактированные Д. И. Багалеем. / Д. И. Багалей ; Изд. Историко-филол. о-ва, состоящего при Императ. Харьков. ун-те. – Харьков : Тип. К. П. Счасни, 1886. – XXI, 358 с. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому приятелю и [...] *] Алексею Александр[овичу] Андриевскому от искр[енне] уважа[ющего ... *] автор[а]»*. – [Шт.]: «Книгозбірня Одеської «Просвіти».

У

1488

*Многоуважаемому профессору
Алексию Александрову
Андреевскому.*

МАТЕРІАЛЫ

*описи
украинских
авторов*

ДЛЯ ИСТОРИИ КОЛОНИЗАЦИИ И БЫТА

СТЕПНОЙ ОКРАИНЫ МОСКОВСКАГО ГОСУДАРСТВА

(ХАРЬКОВСКОЙ И ОТЧАСТИ КУРСКОЙ И ВОРОНЕЖСКОЙ ГУБ.)

ВЪ ХУІ—ХУІІІ СТОЛѢТІИ

Уч. 24319
Собранные въ разныхъ архивахъ и редактированные

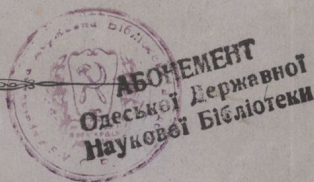
Д. И. БАГАЛЪЕМЪ.

АБОНЕМЕНТ
Одесской Государственной
Научной Библиотеки

Издание ИСТОРИКО-ФИЛОЛОГИЧЕСКАГО ОБЩЕСТВА,
состоящаго при Императ. Харьковскомъ университетѣ.

AV
1341

ХАРЬКОВЪ.
Типографія К. П. Счасни.
1886.

10. Барвінський Олександр Григорович (1847, с. Шляхтинці, Австрійська імперія – 1926, м. Львів) – педагог, історик, літературознавець, громадсько-політичний діяч. Закінчив Львівський ун-т (1868). Очолював Львівську Громаду. З 1867 – співробітник часопису «Правда». У 1883 – доцент кафедри російської історії Харківського ун-ту; у 1887 – екстраординарний професор тієї ж кафедри. Підготував серію підручників для українських шкіл. Автор двотомної «Історії української літератури» (1920–1921). Серед історичних праць – «Ілюстрована історія Русі», автобіографічна праця «Спомини з мого життя». У Бережанах Б. створив українські підручники, видав «Виймки з українсько-руської літератури»; у 1886 розпочав видавати «Руську історичну бібліотеку» (24 тт.). Один з ініціаторів (разом з В. Антоновичем) реорганізації Літературного Т-ва ім. Т. Шевченка в НТШ; у 1892–1897 очолював НТШ. У 1918–1919 – делегат Української Національної Ради ЗУНР, очолював Державний Секретаріат освіти і віросповідань ЗУНР. Завдяки домовленостям О. Барвінського з поляками галицькі українці за 4 роки добилися більше, ніж за останні 35, вважали сучасники Б. [ЕІУ, т. 1, с. 189].

АВТОРСЬКІ АВТОГРАФИ О. О. БАРВІНСЬКОГО НА КНИГАХ:

10.1. Барвінський, Олександр Григорович. Виймки з українсько-руської устної словесности народної для висших клас середніх шкіл / О. Барвінський. – 2-е вид., допов. – Львів : Друк. Наук. т-ва ім. Шевченка, 1903. – XXXII, 134 с. – [Текст автогр.]: «Високоповажаному Добродієви Хведорови Вовку на спомин від автора. 16. II. 1903».

Вовк (Волков) Федір (Хведір) Кіндратович (1847, с. Крячківка, Пирятинський пов, Полтавська губ. – 1918, м. Жлобин, Білорусь) – український антрополог,

*Нискомовчаному Добре Діло
Хведареву Добру на сонні від адрозу
16/11 1903.*

Р

ВИЇМКИ

Спец. фон

5246

З УКРАЇНСЬКО-РУСКОЇ

УСТНОЇ СЛОВЕСНОСТІ НАРОДНОЇ

ДЛЯ ВИСШИХ КЛАС СЕРЕДНИХ ШКІЛ

УЛОЖИВ

ОЛЕКСАНДЕР БАРВІНСЬКИЙ.

ТРЕТЄ ПЕРЕРОВЛЕНЕ ВИДАНЄ.

Ціна в оправі 1²кор. 50 сот.

У ЛЬВОВІ, 1903.

НАКЛАДОМ КРАЄВОГО ФОНДУ.

З друкарні Наукового Товариства імені Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

Р ~~К~~ державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

10 03

75161
25643
632

632

етнограф, археолог, археограф, музеєзнавець, видавець та літературознавець. Вступив до Новоросійського ун-ту, пізніше перейшов на природничий відділ Ун-ту св. Володимира. Член Київської Громади. 1874–1876 – засновник і дійсний член Південно-західного відділу Російського географічного т-ва. 1874 – співорганізатор 3-го Археологічного з'їзду. Через переслідування з 1879 до 1905 В. перебував в еміграції у Швейцарії та Франції. З 1887 вивчав антропологію, порівняльну етнографію і археологію у Парижі. З 1906 – професор антропології Петербурзького ун-ту. Автор 628 праць, виданих переважно іноземними мовами по всьому світі. Член найповажніших наукових т-в (зокрема, Історичного й Антропологічного т-в у Парижі). Один з перших дослідників палеолітичних пам'яток на території України. Автор праць «Антропологічні особливості українського народу», «Етнографічні особливості українського народу», в яких доводив, що українці – окремий слов'янський народ. Популяризатор української культури в Європі [ЕІУ, т. 1, с. 589; РК, с. 60-64; 68, с. 271-272].

10.2. Барвінський, Олександр Григорович. Спомини з мого жит[т]я : образки з громадянського та письменського розвитку Русинів в 60-их рр. XIX ст. з додатком переписки Ст. Новаковича, М. Лисенка і П. Куліша. Ч. 1 / Олександр Барвінський. – Львів : Друк. В. О. Шийковського, 1912. – 406 с. – [Текст автогр.]: «Вп. Добродієви Е. Тимченкови на спомин. Автор. 30/XI. 1914». – [Шт.]: «Бібліотека клубу військовиків»; «Бібліотека Київського будинку вчених».

Тимченко Євген Костянтинович (1866, м. Полтава – 1948, м. Київ) – український мовознавець, перекладач. Академік АН УРСР, член-кореспондент АН СРСР (1929). Автор праць із фонетики, граматики, лексики, лексикографії, діалектології та історії української мови. Член Братства тарасівців, Київської Старої Громади, дійсний член НТШ, У 1889–1890 навчався в Петербурзькому ун-ті. Закінчив історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володи-

мира. 1914–1915 викладав у Варшавському ун-ті. З 1918 – голова Постійної Комісії для складання історичного словника української мови УАН. Представник «Просвіти» у ЦР. Співзасновник УАН. Професор Київського ун-ту та ІНО (1918–1932). З 1925 до 1928 – член Комісії для впорядкування українського правопису. У 1930–1933 працював у відділі історії української мови Ін-ту мовознавства. 1938 – заарештований за участь у «СВУ», засуджений на 5 років заслання до Красноярського краю. 1943 Т. повернувся до Києва, з 1944 – старший науковий співробітник Ін-ту мовознавства АН УРСР [ЕІУ, т. 10, с. 83; 68, с. 300].

Вн. Доброгосв. Штирменкови
на есими

Август

Олександр Харвінський.

30/VI 1914

9(c2)

5246

Спомини з мого життя.

ПЕРША ЧАСТЬ.

(Образки з громадянського і письменського розвитку Русинів в 60 их рр. XIX ст. з додатком переписки Ст. Новаковича, М. Лисенка і П. Куліша).

(з 10 портретами і двома картинами).

БІБЛІОТЕКА
Мнівського Будівництва
№ 12324

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЛЬВІВ.

Накладом Якова Оренштайна в Коломиї.
З друкарні В. А. Шийковского ул. Зиморовича ч. 14.
1912.

11. Берлинський Максим Федорович (1764, с. Нова Слобода, поблизу Путивля – 1848, м. Київ) – український історик, археолог, архівіст, джерелознавець, педагог, релігійний діяч. Один з основоположників історичної топографії Києва. Син сільського священика; закінчив КМА та Учительську семінарію в Санкт-Петербурзі. У 1788 став викладачем географії та історії у Київському Головному народному училищі; також викладав у інститутському класі Київської академії. Поєднував педагогічну практику з дослідницькою працею – археологічною, археографічною, архівною. З 1815 Б. разом з митрополитом Євгенієм (Болховітіновим) брав участь у роботі гуртка, створеного графом М. П. Рум'янцевим для дослідження стародруків та рукописів (Б. розшукував та надсилав копії найдавніших планів Києва, письмових пам'яток). За фінансової підтримки М. П. Рум'янцева було здійснене видання «Краткого описания Киева [...]» – першої праці з історичної топографії Києва за матеріалами багаторічних досліджень Б. літописів, хронік і церковних документів. Джерелознавчі відкриття автора, введення ним у науковий обіг втрачених пізніше текстів рукописів бібліотеки КМА зробили цю працю незамінною для дослідників [ЕІУ, т. 1, с. 239; 68, с. 139-140].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ М. Ф. БЕРЛИНСЬКОГО НА КНИЗІ:

Берлинский, Максим Федорович. Краткое описание Киева, содержащее историческую перечень сего города, так же показание достопамятностей и древностей оного. Собранное надворным советником Максимом Берлинским / Максим Берлинский. – Санкт-Петербург : Тип. Департамента нар. просвещения, 1820. – 204 с. : карты. – [Текст автор.]: *«Его Высокопреподобию Отцу Архимандриту Ректору Черниговской семинарии Мелетию. Почтеннейше» [...] [Берлинский]*. – [Шт.]: «Zentralbibliothek der Hohen Schule [von Berlin]», «Библиотека Научного отдела Центрального хранилища Музейных

9/477.11)

~~к 78~~

15

9/с2111Г
Б-49

КРАТКОЕ
ОПИСАНИЕ КІЕВА,
СОДЕРЖАЩЕЕ
ИСТОРИЧЕСКУЮ ПЕРЕЧЕНЬ
СЕГО ГОРОДА,

ТАКЪ ЖЕ

показаніе достопамятностей и древ-
ностей онаго.

С о б р а н н о е

НАДВОРНЫМЪ СОВѢТНИКОМЪ
МАКСИМОМЪ БЕРЛИНСКИМЪ.

БИБЛИОТЕКА
НАУЧНОГО ОТДЕЛА
Центра
Кривини
Инв. № 1819
Берлинский дворец

САНКТПЕТЕРБУРГЪ.

ВЪ ТИПОГРАФІИ ДЕПАРТАМЕНТА НАРОДНАГО
ПРОСВѢЩЕНІЯ.

18

193

10
Деп. историч.
БИБЛИОТЕКА УРСИ

№ 62

Его Высокопреподобно
оному Архиепископу Рязань
и Рязанской епархии
Мелант

Почти нигде
Благов. Божия

Мелетій (Носков Іван; 1776, м. Київ – 1851, там само) – релігійний діяч, виконуючий обов'язки ректора КМА, архімандрит Києво-Видубицького монастиря. М. Берлинського з Мелетієм пов'язувала спільна викладацька діяльність в дореформеній КМА. У 1809 викладач Академії І. Носков здійснив чернечий постриг та отримав духовне ім'я – Мелетій. У 1817 був префектом Академії; під час реформування Академії виконував обов'язки її ректора. Митрополит Серапіон пропонував залишити М. на посаді ректора новоствореної Київської духовної семінарії, однак комісія духовних училищ призначила його навчителем у Чернігівську семінарію. З 1818 до 1823 М. був ректором Чернігівської семінарії. У 1824 М. було переміщено до КПЛ на спочинок [9]. Отже, дарчий напис міг бути здійснений М. Берлинським з 1820 до 1823.

12. Бестужев Микола Олександрович (1791, м. Санкт-Петербург – 1855, м. Селенгінськ) – капітан-лейтенант флотського екіпажу, прозаїк, критик, історіограф, художник. Декабрист, брат декабристів Михайла, Олександра і Петра Бестужевих. Закінчивши Морський кадетський корпус, Б. у 1807 отримав звання гардемарина, у 1809 – мічмана. У 1810 Б. зарахований до штату морського корпусу підпоручником. У 1813 переведений до флоту мічманом. Під час морської експедиції у 1815 Б. досліджував Голландію; саме ця країна дала йому перше поняття про користь законів та громадянських прав. З 1820 Б. – помічник наглядача Балтійських маяків у Кронштадті. У 1822 Б. прикомандирований до Адміралтейського департаменту задля написання історії російського флоту, отримав звання капітан-лейтенанта; був членом Цензурного комітету. У 1824 на фрегаті «Проворный» в якості історіографа здійснив плавання до Франції та Гібралтару. Б. був членом Вільного т-ва любителів російської сло-

весності; публікувався у журналах «Полярная звезда» та «Сын Отечества». Член Північного т-ва з 1824; автор проекту «Маніфесту до російського народу». Влітку 1825 Б. – директор Адміралтейського музею. Учасник повстання на Сенатській площі; 16 грудня 1825 заарештований, засуджений до довічної каторги. Покарання відбував у Петровському заводі; з 1839 Б. – на поселенні в м-ку Селенгінськ, де створив акварельну галерею портретів декабристів та краєвидів Сибіру [10].

**АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ
М. О. БЕСТУЖЕВА НА КНИЗІ:**

Бестужев, Николай Александрович. Записки о Голландии 1815 года / Николай Бестужев. – Санкт-Петербург : Тип. императ. Воспитат. дома, 1821. – 122 с. – [Текст автогр.]: *«Николаю Ивановичу Гнедичу в знак истинного уважения от сочинителя».*

Гнідич (Гнедич) Микола Іванович (1784, м. Полтава – 1833, м. Москва) – письменник, поет, драматург, перекладач, вчений, театральний діяч, бібліотекар, бібліофіл. У фонді НДВ СЦРВ НІБУ зберігається 18 примірників книг із зібрання Г. з його власницькими написами та з автографами відомих дарувальників (серед них і примірник з інскриптом М. Бестужева). Книги надійшли до НІБУ з ПОБ [див. також пп. 23, 46, 72, 93, 101] [ЕІУ, т. 2, с. 128-129].

9(492)
Б 53.

ЗАПИСКИ

о IV - 2

ГОЛЛАНДИИ

1815 года.

Николаемъ Бестужевымъ.

+10
К Державна Исторична
БИБЛИОТЕКА УРСР

САНКТ ПЕТЕРБУРГЪ.

Въ Типографіи ИМПЕРАТОРСКАГО Воспи-
тательнаго Дома 1821 года.

Кумовано Иванову

Татару

Въ знакъ почтения и уваженія

Ваше почтеніе.

13. Біляшівський Микола Федотович (1867, м. Умань – 1926, м. Київ) – український археолог, етнограф, мистецтвознавець, музейний діяч, пам'яткоохоронець. Почесний академік Української академії мистецтв (1918), дійсний член УАН (1919). Навчався 1887–1891 в Ун-ті св. Володимира; випускні іспити склав у Новоросійському та Московському ун-тах (1892–1893). З 1887 здійснював археологічні дослідження. Працював у архівах Москви та Варшави (1892–1897), де відкрив і ввів до наукового обігу нові матеріали з історії України. 1897 Б. повернувся до Києва, де став співзасновником і першим директором (1902–1923) Київського художньо-промислового і наукового музею, перетворив його на справжній національний музей всієї України. Редагував додаток до журналу «КС» – «Археологическая летопись Южной России». З 1903 почав видавати «Летопись» окремо, як самостійне видання. У 1906 Б. – депутат І Державної думи Росії (українська думська громада і фракція автономістів-федералістів). 1917 – перший комісар з охорони пам'яток Києва, член УЦР, голова Центрального комітету охорони пам'яток старовини й мистецтва. У 1919 Б. – один із перших членів УАН (кафедра української археології), член Всеукраїнського комітету охорони пам'яток мистецтва і старовини. З 1924 – член ВУАКу. Б. був членом ряду наукових т-в: Церковно-археологічного, ІТНЛ, Одеського т-ва історії і старожитностей, Московського археологічного т-ва, Російського нумізматичного т-ва; тісно співпрацював з Т-вом дослідників Волині та Волинським церковно-археологічним т-вом [ЕІУ, т. 1, с. 295; ОАФ ІР, с. 46-49; РК, с. 21-31; 68, с. 141-143].

**АВТОГРАФ М. Ф. БІЛЯШІВСЬКОГО
НА ПРИМІРНИКУ ЧАСОПISY:**

Археологическая летопись Южной России [дополнение к журналу «Киевская старина»]. Т. 2 / ред. **Н. Ф. Беяшевский**. – Киев : Тип. Императ. Ун-та Св.

902
А-

12 Виставки поощрения
Наказан
Исторический музей
В. М. Житомирский

415

22/11/00.

Киев.

АРХЕОЛОГИЧЕСКАЯ ЛѢТОПИСЬ

05.6
A87

ЮЖНОЙ РОССИИ

Т. II.

1900 г.

СОСТАВЛЕНА ПОДЪ РЕДАКЦІЕЙ

Н. Ф. Бѣляшевскаго.

147668

К І Е В Ъ

Типографія Імператорскаго Университета Св. Владиміра
Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Меринговская улица.

1900.

Владимира, 1900. – VIII, 238 с. : 5 вкл. л. ил. – [Текст автогр.]: «В библиотеку Общ[ества исследователей] Волини от Н. Беляшевского. 22/XII/ 00. Киев». – [Шт.]: «Общество исследователей Волини. Библиотека»; «Обласний [н.] д. краєзнавчий Музей в м. Житомирі. Історичний відділ»; «Волинський науково-дослідний Центральний музей м. Житомир».

Товариство дослідників Волині – наукове т-во краєзнавчого спрямування, діяло в Житомирі впродовж 1900–1917. Статутом Т-ву були надані ексклюзивні права: надавати своїм членам кошти на проведення досліджень, мати власну бібліотеку, отримувати з-за кордону книги без попереднього перегляду їх в цензурі (сформовано зібрання цінних книг та рукописів; низка рукописів із нього зберігається у фондах ІР НБУВ), архів, музей (під егідою Т-ва був створений Волинський центральний музей у Житомирі). Археографічна та бібліографічна діяльність Т-ва детально представлена в 14-ти томах його праць [ЕУ, с. 3225].

14. Бодянський Осип Максимович (1808, м-ко Варва, Лохвицький пов., Полтавська губ. – 1877, м. Москва) – український і російський філолог-славист, археограф, історик, джерелознавець, фольклорист, перекладач, видавець. Народився в родині сільського священика, з полтавського козацького роду. Освіту отримав в Полтавській духовній семінарії у Переяславі (у 1803 Семінарія перейменована на Полтавську, у 1862 переведена до Полтави; у Переяславі залишилося духовне училище). З 1837 – член МОИДР. 1837–1842 перебував у науковому відрядженні, побував на слов'янських територіях Пруссії та Австрії. У Празі Б. познайомився з П. Й. Шафариком****. У 1843 Б., екстраординарний професор кафедри історії та літератури слов'янських нарід Московського ун-ту, переклав російською мовою та опублікував твір П. Й. Шафарика «Slowansky narodopis» під назвою «Славянское народописание». Як секретар

МОИДР Б. опублікував в «Чтениях» Т-ва низку ексклюзивних матеріалів з історії України (зокрема, за редакцією Б. видано «Літопис Самовидця», за його ініціативи – «Історію Русів», ним оприлюднений латинський текст конституції Пилипа Орлика, знайдений в паперах М. Ханенка тощо) [ЕІУ, т. 1, с. 32; 68, с. 143-145].

****Шафарик Павел Йозеф (1795, с. Кобелярово, Гемер, Австрійська імперія – 1861, м. Прага) – словацький та чеський славіст, поет. Хранитель (1841) та директор (1848) Бібліотеки Празького ун-ту. У 1842 видав «Slowansky narodopis», де подав етнографічні відомості про слов'янські народи, класифікував слов'янські мови й діалекти; довів автохтонність слов'ян у Європі [ЕУ, т. 1, с. 322].

АВТОГРАФИ О. М. БОДЯНСЬКОГО НА КНИГАХ:

14.1. **Шафарик, Павел Йозеф.** Славянское народописание / П. Й. Шафарик, пер. **И. Бодянский.** – Москва : Унив. тип., 1843. – 174, 6 с. – [Текст автогр.]: «*Дражайшему Родителю моему, Максиму Гавриловичу, г. Бодянскому-вечно признательный сын – переводчик. Москва. Декабря 23 дня 1843 год.*». – [Шт.]: «Библиотека Румянцевского музея».

Бодянский Максим Гаврилович ([?] – 1846, м-ко Варва, Лохвицький пов., Полтавська губ.) — батько О. М. Бодяньського, священник і благочинний церкви Різдва Пресвятої Богородиці у Варві. Упродовж 1818–1828 Б. обирався депутатом. У 1818 за участь у війні 1812 нагороджений наперсним хрестом [10].

9(4)сл.
Ш 30

СЛАВЯНСКОЕ НАРОДОПИСАНІЕ,

СОСТАВЛЕННОЕ

П. І. ШАФАРИКОМЪ.

Переводъ съ ЧЕПСКАГО

І. Бодянскаго.

Всякъ языкъ исповѣсть Господа.
Св. Павелъ.

(Съ карпою.)

МОСКВА.

Въ Университетской Типографіи.

1845.

10 83 Р
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР
03

Дражайшему Регенту моему,
Максиму Таврилову,
г. Боянскому —

вотны признательный поклон

Передающих.

Москва. 1532

Декабря 23го дня,

1845 года

14.2. **Пуфендорф, Самуил.** Введение в историю европейскую, чрез Самуила Пуфендорфия на немецком языке сложенное, та же чрез Иоанна Фридерика Крамера, на латинский переложенное, ныне же повелением Великого Государя Царя и Великого Князя Петра Первого, Всероссийского Императора на российский с латинского переведенное / С. Пуфендорф. – Санкт-Петербург, 1718. – 558, 16 с. – [Тексти написів]: «В Императорское Общество истории и древностей российских при Московском университете от коломенского купеческого сына Ивана Прокофьева Каратаева 13 окт. 1847 г.»; [отримав] «Секретарь О. Бодянский».

15. Болсуновський Карл Васильович (1838, м. Сквир, Київська губ. – 1924, там само) – археолог, нумізмат, історик, музейний діяч. Нащадок боярського роду Великого князівства Литовського. Навчався в Ун-ті св. Володимира; історичні дослідження розпочав під впливом В. Б. Антоновича. Автор низки наукових праць і публікацій з проблем нумізматики, сфрагістики, геральдики, символіки трипільського орнаменту, історії раннього християнства та його запровадження на землях слов'ян, генеалогії польських родів; один із перших дослідників такої групи сфрагістичних пам'яток, як пломби. Був кустосом нумізматичного відділу Історичного музею у Києві, працював хранителем Міністерства Київського міського музею; був одним з організаторів нумізматичного кабінету (згодом – музею) Вищих жіночих курсів у Києві. Брав участь у проведенні кількох археологічних з'їздів і розкопок (зокрема, в Києві під керівництвом В. В. Хвойки) [ЕІУ, т. 1, с. 334; 68, с. 145].

АВТОРСЬКІ АВТОГРАФИ К. В. БОЛСУНОВСЬКОГО НА КНИГАХ:

15.1. **Болсуновский, Карл Васильевич.** Дрогичинские пломбы, Ч. 1 / К. В. Болсуновский. – Киев : Тип. Г. Л. Фронцкевича, 1894. – 72 с. : ил.; 21 табл. – [Текст автогр.]: «Глубокоуважаемому Виктору Ивановичу Гош-

ВВЕДЕНІЕ,

ВЪ

г і с т о р і ю
ЕВРОПЕЙСКУЮ

ч р е з ъ

САМУИЛА ПУФЕНДОРФІЯ,
НА НѢМЕЦКОМЪ ЯЗЫЦѢ СЛОЖЕННОЕ,

Тажѣ чрeзъ

ІОАННА ФРІДЕРІКА КРАМЕРА, НА ЛАТИНСКІИ
ПРЕЛОЖЕННОЕ.

Нынѣ же

ПОВЕЛѢНІЕМЪ ВЕЛІКАГО ГОСУДАРЯ ЦАРЯ,
И ВЕЛІКАГО КНЯЗЯ,

ПЕТРА ПЕРВАГО.

ВСЕРОССИЙСКАГО ІМПЕРАТОРА.

НА РОССИЙСКІИ СЪ ЛАТИНСКАГО ПРЕВЕДЕННОЕ.

Печатано въ САНКТЪПІТЕРБУРХѢ, 1718,
Декабря въ 5 день.

Цириль Пискарьевъ
10

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Въ Императорскихъ Высш.
Школу и Свѣдѣннѣ Россіи
такъ какъ въ Санктъ-Петербургѣ
всѣмъ вѣдомъ. Каждаго изъ
Курьеровъ имѣетъ Удѣла Про-
кура. Курьеръ а вѣдъ 13-
го 1848 г. 11-го 1848 г.

Издана А. Аксенова.
Секретарь О. Волковъ.

Министръ

Мин

Мин

кевичу на добрую память. К. В. Болсуновский». – [Екслібрис]: «Из библиотеки В. И. Гошкевича».

Гошкевич Віктор Іванович (1860, м. Київ – 1928, м. Херсон) – український археолог, музейний діяч, краєзнавець, публіцист. Засновник та перший директор Археологічного Музею у Херсоні. Засновник та редактор газети «Юг» (1898–1907). Народився в сім'ї викладача філософії Київської духовної семінарії. Закінчив історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира. Вивчав археологію під керівництвом В. Б. Антоновича та М. І. Петрова. У 1880-ті Г. набув досвіду створення музеїв: був співзасновником та фундатором «Музею Церковно-Археологічного т-ва» у КПЛ. Г. зацікавила археологія Південної України, і 1890 він переїхав до Херсона, де був секретарем Херсонського губернського статистичного комітету; заснував при ньому «Музей історії та старожитностей». Основу зібрання склали знахідки самого вченого; колекцію він примножував все життя. Г. здійснював археологічні дослідження Таврії, Подністров'я, Побужжя; дослідив близько 50 давньоскифських городищ у Херсонському й Дніпровському повітах; підготував 11 статистико-економічних оглядів Херсонської губернії та «Список населенных мест Херсонской губернии и статистические данные в каждом поселении» (1896) [ЕІУ, т. 2, с. 178-179].

15.2. Болсуновский, Карл Васильевич. Кельт как предмет меновой торговли, монета : археологическое исследование с таблицей рисунков / К. В. Болсуновский. – Киев : Тип. Т-ва Г. Л. Фронцкевича, 1909. – 8 с. : рис. – [Текст автогр.]: «Многоуважаемому Ф. А. Колод[и]ю, на память от К.В.Б.». – [Шт.]: «Бібліотека Всеукраїнського Музейного городка».

Колодій Федір Олександрович (1872, с. Рудьківка, Чернігівська губ. – 1919, м. Кам'янець-Подільський) – український військовий діяч, генерал-хорунжий армії УНР. З дворян Чернігівської губ. Закінчив Михайлівське артилерійське училище (1892), служив підпоручником

*Судебнаго асистента Виктора Ивановича Таммашева
на доброе помини К. В. Болсуновскій*

901.9
Б79

К. В. Болсуновскій.

ДРОГИЧИНСКІЯ ПЛОМБЫ

Часть I

съ XXI таблицей.

✓ Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Кієвъ.

Типо-Литографія Г. Л. Фрошесевича, Давидовская (Лотеранская) улица, домъ № 5.
1894

*Университетскому Ст. Келетю, на память
отъ К. В. Б.*

9(47):902.61

Б-79

902.61(09)

94

Болсуновский

159

902.6

Б79

Кельтъ

КАКЪ ПРЕДМЕТЪ МѢНОВОЙ ТОРГОВЛИ,

_____ **можета.** _____

Археологическое изслѣдованіе съ таблицей
рисунковъ.

Украинская Историческая
Библиотека

К І Е В Ъ.

Типографія Т-ва Г. Л. Фронкевича и К^о. Крещатикъ 42 (во дворѣ).

1909.

в 1-й кінно-артилерійській батареї. У 1899 навчався у Миколаївській академії Генерального штабу. З 1907 – командир 1-ї батареї 2-го кінно-гірського артилерійського дивізіону (Київ). Колекціонував нумізматику. У 1914 – командир 2-го кінно-гірського артилерійського дивізіону. З 1916 – генерал-майор. 1918 – тимчасовий в. о. командуючого 3-го Херсонського корпусу Армії УНР. У 1918 – у розпорядженні воєнного міністра Української Держави О. Рогози. За Гетьманата мав звання генерального значкового. З лютого 1919 – командувач 2-го Подільського корпусу Діючої армії УНР, командувач південно-східної групи Діючої армії УНР. Пізніше очолив Східний протибільшовицький фронт з центром у Києві. Член Воєнної Ради УНР. З травня 1919 – отаман з доручень начальника Генерального штабу Діючої армії УНР, начальник оборони Кам'янця-Подільського. З 1920 – референт уряду УНР з військових справ [ЕСУ, т. 14, с. 71-72; **ОАФ ІР**, с. 52-53].

15.3. Болсуновский, Карл Васильевич. Монеты киевских князей XIV ст. : опыт историко-нумизматического исследования / К. В. Болсуновский. – Киев : Типо-литогр. «Прогресс», 1909. – 17 с. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому Николаю Федотьевичу Беляшевскому на память от К.В.Б.»*. – [Шт.]: «Библиотека Киевского музея древностей и искусств».

Біляшівський Микола Федотович – див. п. 13.

15.4. Болсуновский, Карл Васильевич. Памятники славянской мифологии, Вып. 2 : Перунов дуб / К. В. Болсуновский. – Киев : Типо-литогр. С. В. Кульженко, 1914. – 17 с. – [Текст автогр.]: *«Глубокоуважаемому Виктору Ивановичу Гошкевичу, Основателю Херсонского Археологич. Музея, Общественному деятелю и Другу Славян благодарный автор К. Болсуновский»*.

*Монета Николая Одесскому Губернатору на память,
отъ Н. Б. Б.*

94(47)✓
Б-49

Н. Болсуновскій.

902.1
Б79

МОНЕТЫ
КИЕВСКИХЪ КНЯЗЕЙ XIV СТ.

Опытъ историко-нумизматическаго изслѣдованія.

1964

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

К І Е В Ъ.

Типо-літографія „Прогрессъ“, Большая-Подвальная улица, № 2
1909.

К. В. Болсуновскій.

291
Б 73

9

84498
86498

ПАМЯТНИКИ СЛАВЯНСКОЙ МИФЛОГИИ.

ВЫПУСКЪ II.

ПЕРУНОВЪ ДУБЪ.

85

ЗВЕРЕНО Л. В. Р.

Державна исторична
БИБЛИОТЕКА УРСР

02
10

К І Е В Ъ
Типо-Литографія „С. В. Кульженко“, Пушкинская улица № 4, собств. д.
1914.

Губокоуважалноу

Вашему Уважению

Трудебу

Основанию Христовой Архидиаконии.

Мужай

Обязательно. Дидмиса и Друзь

Слава

Благодарю Вас

В. Поняев

16. Борщак Ілля Львович (справжнє прізвище – Баршак; 1892, слобода Нагартав, Херсонська губ. – 1957, м. Париж) – історик, археограф, фахівець із класичної філології, дипломат, адвокат. Навчався у Санкт-Петербурзькому, Новоросійському ун-тах та в Ун-ті св. Володимира. За часів Української держави, очолюваної гетьманом Скоропадським, Б. перебував у Києві. У 1919 перейшов на дипломатичну службу: був секретарем української делегації на Паризькій мирній конференції. Залишився в Парижі на решту життя. З 1938 Б. – професор української мови, літератури та цивілізації у Державній школі сучасних східних мов у Парижі, дійсний член Слов'янського ін-ту Паризького ун-ту. Наукові праці Б. присвячені історії України 17–20 ст., французько-українським взаєминам. Вчений розшукав у французьких архівах і бібліотеках унікальні документи про українських емігрантів 18 ст., зокрема, про гетьмана І. Мазепу та його племінника, політичного діяча Андрія Войнаровського.

У статті Б. «Арешт Войнаровського» висвітлені події 1716 р., коли у вільному місті Гамбурзі Андрія було силоміць доправлено до російського дипломатичного представництва; ув'язнено в Петропавлівській фортеці, 1723 заслано до Сибіру, де він і помер у 1840.

Дарчий напис на відбитку статті Б. «Арешт Войнаровського» адресований М. С. Грушевському. Джерелом дослідження взаємин двох учених є, зокрема, епістолярій М. Грушевського [ЕСУ, т. 3, с. 378; 68, с. 271].

**АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ І. Л. БОРЩАКА
НА ОКРЕМОМУ ВІДБИТКУ СТАТТІ:**

Борщак, Ілля Львович. Арешт Войнаровського / Ілько Борщак. – Львів : Друк. Наукового товариства ім. Шевченка, 1925. – 27 с. – (Сер. : «Європа й Україна»). – [Відбиток з вид.: Ювілейний збірник Наукового товариства ім. Шевченка у Львові в п'ятдесятиліття оснований. 1873–1923. – Львів, 1923]. – [Текст автогр.]: «Високошанов. Академ. М. С. Грушевському від автора.

Б-83 ЮВІЛЕЙНИЙ ЗБІРНИК
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ
В П'ЯТЬДЕСЯТИЛІТТЯ ОСНОВАННЯ
1873—1923

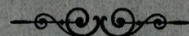
9(82)/44
Б-83

Ілько Борщак

Арешт Войнаровського

Із серії „Європа й Україна“

Відбитна.

У ЛЬВОВІ, 1925.
НАКЛАДОМ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА
З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка.

Володимир.
Академ. М. С.
Труди видані
від актора
Рачи
1926/27.

АРЕШТ ВОЙНАРОВСЬКОГО.

ІЗ СЕРІЇ „ЄВРОПА Й УКРАЇНА“.

Дружині мій присвячується.

9 (2) 14
Б 83

222222

З усіх Мазепинців ніхто може не мав такої дивної і сумної долі, як племянник Мазепи, Андрій Войнаровський. Нікому так життя не усміхалося в початку і ні у кого воно не закінчилося так трагічно. Молодий, освічений, гарний і елегантний лицар, найблизчий спільник великого Гетьмана, оден з найбогатших людей в Європі — і дикий каторжник у снігах Сибірі!... Навіть по смерті доля переслідувала Войнаровського. Російський письменник, шляхетний Рилєєв, що теж життям заплатив за те, „що шукав свободи і мав про цю свободу думки, питомі всьому людству“, присвятив Войнаровському поему, яку онімчений Француз, поет Шаміссо, розповів Європі; але на Україні даремно шукати в поезії, в письменстві й згадки про Войнаровського. Вже на наших очах поважний шведський історик і великий приятель України, Альфред Енсен, що опублікував надзвичайно цінні папери з шведського архіва про особу Войнаровського, зробив висновок, що Войнаровський був легкодушною людиною, яка думала лише про своє задоволення... Краще зрозумів Войнаровського Маркевич, коли писав: „Войнаровський належав до тих небогатих людей, котрих цар Петро називав небезпечними ворогами“... Трагедія Войнаровського це не трагедія легкодушності, а, як читач зауважить далі, — трагедія шляхетної натури, що не розраховувала сили провокації і впала її жертвою.

Життя Войнаровського фактично зводиться до його участі в революції 1708 р. і арешту в Гамбурзі; останній факт зворушив всю Європу і тому студія про Войнаровського з правом може носити назву „Європа й Україна“. Про молоді роки Войнаровського майже нічого не заховалося і дослідувачеві приходить користуватися вказівками з пізнішого часу; щодо його акції в 1710—1716 р. маємо, правда, нечисленні матеріали в архівах англійських і французьких, а також в паперах Орлика, але останні треба приймати cum grano salis, бо Орлик і Войнаровський не були в добрих відносинах. Для критичного мо-

1

10
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

83

17. Бочков Дмитро Панасович (1887, м. Остер, Чернігівська губ. – 1982, м. Київ) – український бібліограф, краєзнавець, музейний діяч. З 1906 Б. був членом ЧГУАК. 1908 закінчив Чернігівську духовну семінарію. Навчався в Московському археологічному ін-ті (1915). У 1909–1915 працював у Вільно, у 1915–1916 – у Публічній бібліотеці Рум'янцевського музею в Москві. 1917 Б. переїхав у Черкаси. 1918 заснував Черкаський краєзнавчий музей, в якому пропрацював 16 років. За деякими даними, упродовж 1939–1941 Б. працював коректором (за ін. даними, зав. відділом) у ДІБ УРСР. У 1941–1944 працював у редакціях районних газет Саратовської області. 1944 повернувся до Києва і до виходу на пенсію працював у Міністерстві освіти УРСР [12].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ Д. П. БОЧКОВА НА КНИЗІ:

Бочков, Дмитрий Афанасьевич. О централизации церковных историко-археологических учреждений: доклад, читанный в заседании Совета Минского церковного ист.-археол. Комитета 23 ноября 1914 года / Д. А. Бочков. – Чернигов : Епарх. тип., 1916. – 32 с. – [Текст автогр.]: *«До бібліотеки Лаврського Музейного Городка 15/XII 27 р. Дм. Бочков. м. Черкаси на Київщині».*

18. Варнеке Олександр Борисович (1904, м. Казань – [після 1930]) – український історик, сходознавець. Син мистецтвознавця, філолога Б. В. Варнеке (1874–1944). 1910 родина переїхала до Одеси. Впродовж 1922–1925 В. навчався на історичному відділенні ф-ту професійної освіти Одеського ІНО, учителював. У 1927 В. – аспірант науково-дослідної кафедри при Одеській Центральній науковій бібліотеці. Під впливом М. Слабченка В. зацікавився історією української економічної думки 19 ст., опублікував низку нарисів. Упродовж 1926–1930 В. – член історично-етнологічного відділу Одеської

ДНУ-902.6
О-Н

до Библиотечки Лав-
ского Мусейного Товари-
щества 24. Ал. Бочков
и Сергеев и др. вынужд.

902.6

34709

О ЦЕНТРАЛИЗАЦИИ

902.6
Б86

церковныхъ историко-археологи-
ческихъ учреждений.

БИБЛИОТЕКА
Восточного Мусейного
Товарищества
ГОРОДА
№

Докладъ, читанный въ засѣданіи Совѣта Минскаго цер-
ковнаго истор.-археологич. Комитета 23 ноября 1914 г.

Державна історична
БИБЛИОТЕКА УРСР

СВ. № 202225

ЧЕРНИГОВЪ.
ЕПАРХІАЛЬНАЯ ТИПОГРАФІЯ.
1916.

ИД УРСР
М. КИВ
Сторінка 10

філії Всеукраїнської наукової асоціації сходознавства; основним напрямом його досліджень стала історія ногайців (доповіді: «Перехід ногайців Молочної Води до хліборобства», «Класова боротьба серед ногайців у ХІХ столітті»). Брав участь у 2-му Українському з'їзді сходознавців (Харків, 1929). Наприкінці 1920-х зблизився з М. Грушевським та його науковою школою, був співробітником академічних історичних установ. У 1929 виступив в Історичній секції ВУАН з доповіддю: «До історії українських міст у другій половині ХІХ ст.»; до збірки «Полуднева Україна» подав статті: «Поява залізниць у Донбасі», «До історії становища робітництва в Донбасі в першій половині ХІХ ст.». На початку 1930-х В. був заарештований. Його подальша доля та обставини смерті невідомі [13; 68, с. 27].

**АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ О. Б. ВАРНЕКЕ
НА ОКРЕМОМУ ВІДБИТКУ СТАТТІ:**

Варнеке, Олександр Борисович. До соціально-економічної історії таврійських ногайців [Відбиток з журн. «Східний світ», 1929, № 3.] / О. Варнеке. – [Харків], 1929. – С. 137-146. – [Текст автогр.]: «*Вельмишановному Михайлові Сергієв[ичу] Грушевському від авто[ра]*»; [напис тим самим почерком]: «*Східний світ*», 1929, № 3». [Журнал «Східний світ» виходив у Харкові в 1927–1931; у 1930 – перейменований на «Червоний Схід»].

Сторінка 301

1929 № 3

9(c2)
B183

Ю. Савицький
Михайлові Сергію
Урушевському
вн. авт.

О. ВАРНЕКЕ

ДО СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ІСТОРІЇ ТАВРИСЬКИХ НОГАЙЦІВ

Серед різноплемінного населення Степової України не останнє місце посідали за першої половини XIX ст. ногайці. Залюднюючи наші степи, коли ще цей край належав до Кримського ханства, вони незадовго перед його падінням перейшли під владу Росії й після деяких пертурбацій їх оселено на р. Молочній в Північній Таврії.

Адміністративно всі три ногайські орди — Єдисанська, Єдичкульська й Джамбуйлуцька — поділялися на 43 аули¹⁾. У кожному аулі був юзбаша (соцький) з двома онбашами (десяцькими). Юзбаші стояли на чолі аулів, доглядаючи, головне, за стяганням податків і виконанням повинностей. На чолі всього ногайського народу стояв начальник ногайських орд, що ним з р. 1793 був Баязет-бей з експедицією при ньому.

Поряд з основною масою т. зв. „чорного народу“ ми маємо в ногайців ще духівництво та мурз, що відрізнялися не тільки юридично, а й економічно. Року 1804 було:

Духівництва	716 душ
Мурз	296 „
„Чорного народу“	16003 „
Разом	17015 душ ²⁾

„Мурзы или дворяне, — пише колоніст Корніс, що добре знав ногайців, — составляют род особого народа у ногайцев. Они соблюдают особливые обычаи, не смешиваются бракосочетанием с простолюдинами, имеют вообще самое надменное о себе понятие, важничают в обхождении, на поездках всегда почти берут за собой конвой провожатых, присваивают себе многие преимущества и дерзости; но

¹⁾ Одеський Крайістарх. Архів Новорос. Ген.-Губ. „Дело по Таврич. губ.“ 1804, № 5, арк. 218 — 219.

²⁾ Ibid., арк. 211.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЗВІРЕНО 1901

19. Василенко Микола Прокопович (1866, с. Есмань, Чернігівська губ. – 1935, м. Київ) – український історик, громадський та політичний діяч. Навчався на історико-філологічному ф-ті Дерптського ун-ту (у 1890 – кандидат російської історії). У Києві відвідував лекції професорів Ун-ту св. Володимира В. Антоновича, В. Іконнікова, О. Лазаревського. У 1890-х В. працював в ІТНЛ (з 1919 – його голова), в Архіві давніх актів, викладав історію в гімназіях. У 1903 1905 В. – співробітник Київського губернського статистичного комітету; член Київської Старої Громади. У 1905-1907 редагував газету «Киевские отклики». За підтримку повстання саперів 1905 у Києві В. засуджено до ув'язнення у петербурзьких «Крестах». У в'язниці екстерном склав іспити за програмою юридичного ф-ту Новоросійського ун-ту. У 1910 В. – магістр права; працював в Одеській судовій палаті. У 1917 Російський тимчасовий уряд призначив В. куратором Київської шкільної округи, згодом – товаришем міністра освіти Тимчасового уряду. З 1917 В. – член УЦР; член колегії Генерального суду УНР. За Гетьманату у 1918 – виконувач обов'язків голови Ради Міністрів Української Держави, виконувач обов'язків міністра закордонних справ, голова Державного Сенату Української Держави. Після падіння Української Держави В. працював в УАН (з 1920 – академік УАН), редагував «Записки Соціально-економічного відділу ВУАН». У 1921–1922 – президент ВУАН. У 1924 В. засуджено до 10 років позбавлення волі у справі «Київського обласного центру дій». Наприкінці 1924 В. звільнено. З 1929 В. заборонено займати керівні посади в УАН [ЕУ, с. 212; ОАФ ІР, с. 70-73; 68, с. 147-148].

АВТОГРАФ М. П. ВАСИЛЕНКА НА ЗРЕДАГОВАНИЙ НИМ КНИЗІ:

Материалы для истории экономического, юридического и общественного быта Старой Малороссии, издаваемые под редакцией Н. П. Василенко. Вып. 3 : **Генеральное следствие о маестностях Черниговского пол-**

9(C2)172

Г34

9(C2)19

Г34

МАТЕРИАЛЫ

для истории экономического, юридического и общественного быта
Старой Малороссии, издаваемые под редакцией

Н. П. Василенка.

*На издательство
Императорского Учен. Комитета
Выпускъ III.*

от кн. Василенка

ГЕНЕРАЛЬНОЕ СЛѢДСТВІЕ

О МАЕТНОСТЯХЪ

ЧЕРНИГОВСКАГО ПОЛКА

1729—1730 г.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Издание редакції «Земскаго Сборника Черниговской губерніи».

Черниговъ 1908 г.
Типографіи Губ. Земства.

ка: 1729–1730 г. / ред. **Н. П. Василенко**. – Чернігов : Тип. Губ. земства, 1908. – XXX с. – [Текст автогр.]: *«На добрую память глубокоуважаемому Ивану Францевичу Павловскому от Ник. Василенко»*.

Павловський Іван Францович – див. п. 80.

20. Верзилов Аркадій Васильович (псевд.: Ковчинець; 1867, с. Ковчин, Чернігівська губ. – 1931, м. Чернігів) – український історик, краєзнавець, архівіст, педагог, громадсько-політичний діяч. З 1893 жив і працював у Чернігові, у 1906, 1909, 1913 та 1918 обирався міським головою. З 1900 – член ЧГУАК. Працював над програмою збирання археологічних, історичних та етнографічних старожитностей; 1908 брав активну участь у підготовці та проведенні 14-го Археологічного з'їзду; 1917 очолив 1-шу Українську гімназію; 1919–1922 читав курс історії України в навчальних закладах Єлисаветграда і Чернігова; 1923–1928 був головою упорядкувальної комісії при Чернігівському обласному архіві; 1928–1931 викладав історію Чернігівщини. Член Постійної комісії для складання біографічного словника діячів України при ВУАН. Автор біографічного нарису про управителя справами ЧГУАК П. М. Добровольського [14].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ А. В. ВЕРЗИЛОВА НА КНИЗІ:

Верзилов, Аркадій Васильевич. Очерки торговли Южной Руси с 1480–1589 / А. В. Верзилов. – Чернігов : Тип. Губ. Земства, 1898. – 81 с. – [Текст автогр.]: *«[А. Верзилов] своему земляку – Ковчине[ц] П. М. Добровольскому»*. – [Шт.]: «Архитектурний фонд ССАУ. Библиотека»; «Бібліотека Академії архітектури УРСР».

Добровольський Петро Михайлович (1871, с. Яриловичі, Чернігівська губ. – 1910, м. Чернігів) – історик, архівіст, краєзнавець. 1906–1910 – секретар Чернігівської міської думи. З 1902 – управитель справами ЧГУАК. Налагодив

2074

9(с2)
В 31

А. Верзиловъ *св. св. Землю - Южная*
П. М. Давыдовскому.

ОЧЕРКИ ТОРГОВЛИ

ЮЖНОЙ РУСИ

СЪ 1480—1569.

Изданіе редакціи «Земскаго Сборника Черниговской губ.».

ЧЕРНИГОВЪ.
Типографія Губернскаго Земства.
1898.

комплектування архіву ЧГУАК справами, описи яких надходили з різних установ Чернігівської губ.; ввів в науковий обіг велику кількість рукописів та грамот чернігівських монастирів. 1905 Д. підготував і видав каталог музею ЧГУАК [ЕІУ, т. 2, с. 420].

21. Галант Ілля (Еліягу) Володимирович (1867, м. Ніжин – 1941, м. Київ) – історик, археограф, педагог та письменник. Отримав традиційну єврейську релігійну освіту. За підтримки професорів НіФі займався самоосвітою у бібліотеці ін-ту, став членом Ніжинського Історико-філологічного т-ва. На початку 1890-х Г. оселився у Києві. З 1910 викладав єврейську історію та іудаїзм в середніх навчальних закладах. Член Київського т-ва раввінів. У Центральному архіві при Ун-ті св. Володимира працював над описом матеріалів з єврейської історії. У 1919 за ініціативи Г. створена Єврейська історико-археографічна комісія при ВУАН (відома як «Комісія Галанта»), яку він очолював з 1924 до 1929. Підготував та видав українською мовою два випуски «Збірників праць» Комісії (1928–1929). У кінці 1920-х діяльність Комісії критикувалася з боку єврейської секції ВКП(б) та кафедри єврейської культури ВУАН. У 1929, після ліквідації Комісії, Г. був звільнений з ВУАН. Розстріляний 29 або 30.09.1941 в Бабиному Яру [ЕІУ, т. 2, с. 25; 68, с. 355-356].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ І. В. ГАЛАНТА НА КНИЗІ:

Галант, Ілля Владимирович. Жертвы ритуального обвинения в Заславе в 1747 г. : по актам Киевского центрального архива / И. Галант. – Киев : Тип. «Работник», 1912. – 16 с. – [Текст автогр.]: «Для библиотеки Первого [Коммерче]ского училища от автора». – [Шт.]: «Фундам. библ.»; «Бібліотека Укр. кооп. інституту ім. М. І. Туган-Барановського».

Г-15

М. Талант.

*Данъ за обвиненіе
першоу и второу
скаго обвиненіе
данъ обвиненіе*

9(с2)1

Г-15

Жертвы ритуального обвиненія

въ Заславѣ въ 1747 г.

(По актамъ Кіевского Центрального Архива).

6398

2-е изданіе.

Ритуальн. обвин. 6398

2-е 922

КІЕВЪ
Типографія „Работникъ“, Крещатикъ № 1, тел. № 34-74.
1912.

22. Ганцов Всеволод Михайлович (1892, м. Чернігів – 1979, там само) – український мовознавець. Закінчив у 1916 Петроградський ун-т. З 1918 – професор Київського ун-ту. У 1919–1929 – науковий співробітник ВУАН. Піонер української діалектології, Г. запропонував нову класифікацію українських говірок; розробив наукові засади діалектологічного членування української мови; досліджував також питання історії української мови, українського правопису, лексикографії. З 1920 Г. – керівник Комісії для складання словника української живої мови, член правописної комісії. Заарештований 1929, засуджений 1930 у справі «СВУ» на 8 років, у 1938 – ще на 8, 1950 – висланий у Красноярський край. 1956 – звільнений, повернувся у Чернігів. Загалом у тюрмах та на засланні Г. провів 23 роки свого життя [ЕУ, с. 354-355; РК, с. 337-338].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ В. М. ГАНЦОВА НА КНИЗІ:

Ганцов, Всеволод Михайлович. Діалектологічна класифікація українських говорів: (з картою) / В. Ганцов. – Київ : Друк. Акад. наук, 1923. – 67 с. : карти. – [Текст автогр.]: «Високошановному Андронікові Іоанікієвичу Степовиче[ві] від автор[а]. 3.VI.1925».

Степович Андроник Іоаникійович (справжнє прізвище Дудка-Степович; 1857, м. Прилуки – 1935, м. Київ) – історик-славист, літературознавець, перекладач творів слов'янських письменників, професор Ун-ту св. Володимира. Працював у київських гімназіях, у 1895–1917 викладав слов'янську філологію в Ун-ті св. Володимира, був директором Колегії Павла Галагана, засновником приватної чоловічої гімназії у Києві. У 1920–1924 – професор славистики в Київському ІНО, до 1930 викладав слов'янську філологію аспірантам ВУАН [ЕУ, с. 3048; ОАФ ІР, с. 507-511; 68, с. 385].

*Високошаровському
Андронікові Іоанісієвичу*

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК *Степовичу*

Всеволод Ганцов

від автор
3 VI 1925.

4(с)
ГІ

ДІАЛЕКТОЛОГІЧНА КЛАСИФІКАЦІЯ

УКРАЇНСЬКИХ ГОВОРІВ

(З КАРТОЮ)

64 763

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

02

КИЇВ
Друкарня Української Академії Наук
1923

23. Гнідич (Гнедич) Микола Іванович (1784, м. Полтава – 1833, м. Москва) – письменник, поет, драматург, перекладач, театральний діяч. Член-кореспондент ІАН (1826), статський радник (1828). Походив з козацького роду. Навчався у Слов'янській семінарії у Полтаві, згодом у Харківському колегіумі. З 1800 до 1802 навчався у Благородному пансіоні Московського ун-ту, не закінчив його через нестачу коштів. Віршував російською і українською мовами, перекладав твори В. Шекспіра, Вольтера, Ж. Расіна, Ф. Шіллера. 1803 переїхав до Санкт-Петербурга, працював у департаменті М-ва народної освіти, у канцелярії Державної ради. У 1805-1810 перебував на батьківщині. Планував укласти академічний «Словарь малороссийского языка». З 1811 до 1831 працював в ІПБ. У 1826 закінчив переклад російською мовою «Іліади» Гомера, підготував до видання наукові коментарі. Видав «Стихотворения Н. Гнедича» (Санкт-Петербург, 1832). Свою коштовну бібліотеку, що складалася з книг другої половини 18-го – першої чверті 19-го ст. (1250 томів), Г. заповів рідній Полтаві, а саме – Полтавській гімназії [див. також пп. 12, 46, 72, 93, 101] [ЕІУ, Т. 2, с. 128-129; 15].

ВЛАСН. НАПИСИ М. І. ГНІДИЧА НА КНИГАХ:

23.1. Бонне[т], Шарль (1720–1793). Философические начала о первой причине и действии оной : творение Боннета / Бонне[т]. – Санкт-Петербург : Императ. тип., 1805. – 108 с. – [Власн. напис на титул. арк.]. «Гнедич».

23.2. Востоков, Александр Христофорович (1781–1864). Опыты лирические и другие мелкие сочинения в стихах. Ч. 1 / А. Х. Востоков. – Санкт-Петербург : Морская тип., 1805. – 8, 104 с. – [Власн. напис на титул. арк.]: «N Гнедич».

1
Б 81

V

Николаев.

10р
Б 81

ФИЛОЗОФИЧЕСКІЯ НАЧАЛА

II-39.

О ПЕРВОЙ ПРИЧИНѢ

и дѣйствіи оной.

*И видѣ Богъ вся, елика сотвори:
и се добра зѣло.*

Бытія, Гл. I. Ст. 31.

168874

Твореніе Боннеша.

Съ дозволенія Санктпетербургскаго
Цензурнаго Комитета.

Въ Санктпетербургѣ,
въ Императорской Типографіи
1805.

Полтавской Областной
Библиотека

B 78

B78

И ДРУГІЯ МЕЛКІЯ СОЧИНЕНІЯ
ВЪ СТИХАХЪ

IV-24

А. Воспокова.

~~11/27/86~~
65248

~~ЧИТАЛЬНЯ
Полтавської
Обласної бібліотеки~~

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ

ВЪ С. ПЕТЕРБУРГѢ. ○

Въ Морской Типографіи 1805 года.

~~ABONEMENT~~

W. Wood

23.3. Глинка, Федор Николаевич (1786–1880). Письма к другу, содержащие в себе: замечания, мысли и рассуждения о новых предметах, с присовокуплением исторического повествования: Зиновей Богдан Хмельницкий, или освобожденная Малороссия Ч. 1 / Ф. Н. Глинка. – Санкт-Петербург : Тип. А. Крайя, 1816. – 176 с. – [Власн. напис на титул. арк.]: «*Н. Гнедич.*».

23.4. Головин, Василий Михайлович. Записки флота капитана Головина о приключениях его в плену у японцев в 1811, 1812 и 1813 годах, с приобщением замечаний его о японском государстве и народе, Ч. 1-3. / В. М. Головин. – Санкт-Петербург : Морская тип., 1816. – Ч. 1. – 12, 285 с.; Ч. 2. – 206, 2 с.; Ч. 3–4. – 137 с. – [Тексти власн. написів]: «*Получены от сочи[нителя]*», «*Н. Гнедич.*».

Головин Василь Михайлович (1776–1831) – славетний російський мореплавець, пройшов шлях від кадета Морського корпусу до віце-адмірала, директора Департаменту суднобудування. Здійснив кругосвітні плавання на шлюпі «Діана» та фрегаті «Камчатка». Досліджуючи Курильські та Шантарські острови, Г. потрапив у полон до японців й пробув у неволі два роки, про що й розповів у «Записках флота капитана Головина [...]», надрукованих в 1818 та перекладених майже всіма європейськими мовами. Повне зібрання творів Г. видав у 1864 його син [16].

23.5. Дю Пати, Шарль (1746–1788). Путешествие г. дю Пати в Италию в 1785 году, Ч. 1–2 / Ш. Дю Пати, пер. И. И. Мартынов. – Санкт-Петербург : Императ. тип., 1800–1801. – 252, 280 с. – [Власн. написи на авантитулі та титул. арк.]: «*От Г. Переводчика 4.VII.1804*», «*Николай Гнедич.*».

Мартинов Иван Иванович (1771–1833) – філолог, перекладач, ботанік. Родом з Полтавської губ. Служив у канцелярії Колегії іноземних справ. З 1803 – директор М-ва народної освіти. У 1804–1805 видавав журнал «Северный вестник». У 1823–1829 М. видав 26 томів перекладів грецьких класиків [17].

891.7-6

Г 54

Г 542

П И С Ь М А
К Ъ Д Р У Г У,

СОДЕРЖАЩІЯ ВЪ СЕБѢ:

Замѣчанія, мысли и разсужденія о раз-
ныхъ предметахъ, съ присовокупле-
ніемъ Историческаго повѣствованія:
Зинобей Богданъ Хмельницкой или
освобожденная Малороссія.

Н. Федора Глинки. *Санкт-Петербургъ.*

Сочин. писемъ Рускаго Офицера.

ЧАСТЬ I.

ЧИТАЛЬНЯ

Школьной

Общественной

САНКТ-ПЕТЕРБУРГЪ,

Въ Типографіи К. Крайя 1816 года.

Получены отъ Сова

IV-4

З А П И С К И

ФЛОТА КАПИТАНА ГОЛОВНИНА.

359/561

3-30

91(028)

Г-61

ЗАПИСКИ

ФЛОТА КАПИТАНА ГОЛОВНИНА

О ПРИКЛЮЧЕНИЯХ ЕГО

ВЪ ПЛѢНУ

У ЯПОНЦЕВЪ

Въ 1811, 1812 и 1813 годахъ.

Съ приобщеніемъ

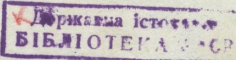
Замѣтаний его о Японскомъ Государствѣ
и народѣ.

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ.

Напечатаны по ВЫСОЧАЙШЕМУ повелѣнію.

ВЪ САНКТПЕТЕРБУРГѢ

Въ Морской Типографіи 1816 года.

89. 91/45/
п 90

ПУТЕШЕСТВІЕ

91(45)

Г. ДЮ ПАТИ

д-95

въ

И Т А Л І Ю

въ 1785 году.

Et me meminisse juvabit. VIRG.

Переводъ съ Французскаго,

Ивана Мартынова.

Николай Степановъ.

Въ Санктпетербургѣ, 1800.

Печатано въ Императорской Типографіи.

Съ дозволенія С. П. Б. Цензуры.

Державна Історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Губ. Т. Непрощенна
18 ^{VII.}/_{4.} 04

НИБУ

23.6. **Жуковский, Василий Андреевич** (1783–1852). Переводы в прозе В. Жуковского. Ч. 1–2. Повести / В. А. Жуковский. – Москва : Унив. тип., 1816. – 294, 272 с. – [Власн. напис на авантитул]: «*Н. Гнедич*» [ЕІУ, т. 3, с. 173-174].

23.7. **Озеров, Владислав Александрович**. Сочинения В. А. Озерова. Ч. 1–2 / В. Озеров – Санкт-Петербург : Тип. Императ. театра, 1816–1817. – 145, 158 с. – [Власн. напис на титул. арк.]: «*Н Гнедич*».

Озеров Владислав Олександрович (1769, с. Борки, Тверська губ. – 1816, там само) – російський драматург та поет. Сучасники називали його «Карамзіним сцени». Великий успіх мала постановка п'єси О. «Димитрій Донской», саме з цієї прем'єри «русский театр становится ареной общественных манифестаций, а театральная публика начинает осознавать себя носителем общественного мнения, которому подчинился даже Александр I». [18]. «Поліксена» О. вважається кращою російською трагедією, написаною за французькими класичними зразками.

23.8. **Руссо Жан-Жак** (1712–1777). Дух, или избранные мысли Ж.-Ж. Руссо / Ж.-Ж. Руссо; пер. Мартынов И. – Санкт-Петербург : Императ. тип., 1801. – 2, 266, 1, 9-15. – [Власн. напис на титул. арк.]: «*Н. Гнедич*».

23.9. **Тредиаковский, Василий Кириллович** (1703–1769). Деидамия : трагедия, покойным надворным советником и имп. Санкт-Петербургской академии наук красноречия профессором Васильем Кирилловичем Тредиаковским сочиненная в 1750 году, печатана 1-м тиснением / В. К. Тредиаковский. – Москва : Тип. Гос. военной коллегии, 1775. – 6, 128 с. – [Власн. напис на титул. арк.]: «*Н. Гнеди[ч]*».

891.7-3

Ж 86

Ж 864

С

ПЕРЕВОДЫ ВЪ ПРОЗѢ

В. ЖУКОВСКАГО.

Часть I.

ПОВѢСТИ.

Росиз 34304
31678 21976

Изданіемъ Издателя.

МОСКВА,

Въ Университетской Типографіи.

1816.

N. A. Kozlov.

VII - 60

ПЕРЕВОДЫ ВЪ ПРОЗѢ
В. ЖУКОВСКАГО.

891.7 (1)

0.46

с

СОЧИНЕНИЯ

ш

В. А. ОЗЕРОВА.

№

.....

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ.

.....

Тригуб.

34208
119972

ЧИТАЛЬНЯ
Полтавской
Общественной библиотеки

САНКТ-ПЕТЕРБУРГЪ,

въ типографіи Императорскаго штеатра, 1817 года.

0

84.3.

Р 89

ДУХЪ

или

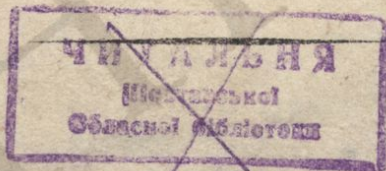
ИЗБРАННЫЯ МЫСЛИ

Ж. Ж. Р У С С О.

Переводъ съ Французскаго

прикаженинъ
Ивана Мартынова.

№ 107038
40122
Изданъ

Въ Санктпетербургѣ, 1801.

Печатано въ Императорской Типографіи.

Съ дозволенія С. П. Б. Ценсуры.

891.7-2

Т 66

Т 66

ДЕИДАМІЯ

✓
ТРАГЕДІЯ,

32912
37625
Покойнымъ Надворнымъ Совѣш-
никомъ и Императорской Санкш-
пешбургской Академіи на-
укъ краснорѣчія Профессоромъ ;
Васильемъ Кириловичемъ Тре-
дѣаковскимъ, сочиненная въ
1750 году.

печатана первымъ тисненіемъ.

въ Москвѣ, 1775 года.

ЧИТАЛЬНЯ

Полтавской
Общественной библиотеки

24. Гоголь Микола Васильович (1809–1852). Восени 1831, на хвилі інтересу петербурзької спільноти до ідеї народності, Г. написав та видав першу частину «Вечеров на хуторе близ Диканьки» («Сорочинская ярмарка», «Вечер накануне Ивана Купала», «Майская ночь, или Утопленница», «Пропавшая грамота»). Українські перекази, пісні, народна демонологія, відкриті молодим автором російському читачеві, зумовили величезний успіх книги. Даний унікальний примірник містить дарчий напис Г. землякові без зазначення імені. Вірогідні адресати дарунку, виходячи з провенієнцій на примірнику та матеріалів листування Г. із земляками – М. І. Гнідич [див. п. 23], М. О. Максимович [див. п. 69], М. С. Щепкін (1788–1863). [див. також п. 2] [ЕІУ, Т. 2, с. 131-132; 19].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ М. В. ГОГОЛЯ НА КНИЗІ:

Гоголь, Николай Васильевич. Вечера на хуторе близ Диканьки : повести, изданные пасичником Паньком Рудым / Н. В. Гоголь. – Санкт-Петербург : Тип. Н. Степанова, 1831. – XVII, 244 с. – [Текст інскрипту]: «Знаменитому Земляку [-] от Сочинителя». – [На форзаці є напис (бібліотекаря?):] «Из Полтавской Гимназической Библиотеки. № 41». – [Шт.]: «Читальня Полтавської обласної бібліотеки».

25. Гогоцький (Гоготський) Сильвестр Сильвестрович (1813, м. Кам'янець-Подільський – 1889, [м. Київ]) – доктор філософії та давньої філології, професор кафедри філософії Ун-ту св. Володимира. Г. – автор чотиритомного «Философского лексикона» (1857–1873). Це видання, незважаючи на компілятивний характер багатьох його статей, стало визначним явищем у філософській літературі середини 19 ст. [ЕІУ, т. 2, с. 133].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ С. С. ГОГОЦЬКОГО НА КНИЗІ:

Гогоцкий, Сильвестр Сильвестрович. Философский

лексикон, Т. 1 / С. С. Г[огоцький]. – Киев : Унив. тип., 1857. – 579, IV с. – [Текст автогр.]: *«Его Превосходительству Адольфу Васильевичу Вольскому, от автора.»*. – [Шт.]: «Библиотека ленинских курсов при ЦК ВКП(б) в гор. Ленинграде».

Вольський фон Адольф Васильович ([?] – 1879, м. Санкт-Петербург) – генерал-лейтенант, член опікунської ради закладів громадського піклування.

26. Головін Сергій Селіванович (1866, м. Болхов, Орловська губ. – 1931, м. Москва) – один із провідних офтальмологів першої чверті 20 ст. Доктор медицини, професор Новоросійського та Московського ун-тів. Закінчив медичний ф-т Московського ун-ту. У 1895 Г. захистив дисертацію; з 1895 до 1903 займався науковою діяльністю, вивчав досвід офтальмологів Німеччини та Франції. У 1903 відбулося відкриття кафедри очних хвороб на медичному ф-ті Новоросійського ун-ту в Одесі. Професор Г. був першим завідуючим цієї кафедри, і його промова з нагоди відкриття кафедри була відтворена у виданні «О слепоте в России». З 1911 Г. – ординарний професор на кафедрі офтальмології Московського ун-ту. У 1914 Г. влаштував в очній лікарні лазарет для поранених, працював там безоплатно. У 1919 Г. обраний професором Вищої медичної школи. З 1925 Г. – директор очної клініки 1-го Московського ун-ту [20].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ С. С. ГОЛОВІНА НА КНИЗІ:

Головин, Сергей Селиванович. О слепоте в России / С. С. Головин. – Одесса : Тип. «Техник», 1910. – 124 с. – [Текст автогр.]: *«Глубокоуважаемому Графу Михаилу М[их]айловичу Толстому от автора.»*

Адресатом дарчого напису С. Головіна був граф Толстой Михайло Михайлович (молодший) (1863–1927), син члена Одеської міської управи графа Михайла Михайловича

Grandmama's Journal

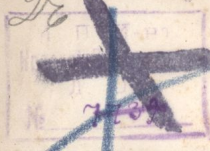
and Commencement

Uzo Nacmalisla
Tumapucsla
Tadpimela
N 41

Уд

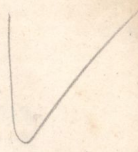
Тоточкий

03:1

Г-58Ф

ФИЛОСОФСКИЙ ЛЕКСИКОНЬ

1 ф(03)

ф-56

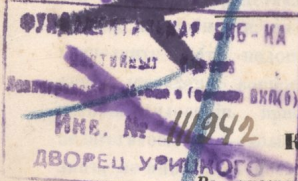
ТОМЪ ПЕРВЫЙ.

205364

А, Б, В.

С. Г.

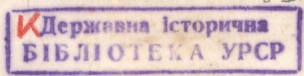

КИЕВЪ.

Въ университетской Типографіи.
1857.

10

83

03

Его Превосходительству
Арсенію Васильевичу
Вольскому,
отъ автора.

IX
1823

T. 1008

№18

... С.С. ГОЛОВИНЪ ...

ПРОФЕССОРЪ

ИМПЕРАТОРСКАГО НОВОРОС. УНИВЕРСИТЕТА.

ОСЛѢПОТЪ ВЪ РОССІИ

ОДЕСА
1910.

61
Г611

С.С.Толовинъ,
профессоръ Императорскаго
Новороссійскаго Университета

О СЛѢПОТѢ ВЪ РОССІИ

128781

35865

83 10
Р

Библиотека исторична
БИБЛИОТЕКА УЧЕР

03

Губокоуважаемому,
Году Михаилу Мамову
Милостиву
отъ автора

Библиотека исторична
БИБЛИОТЕКА УЧЕР
128781

IX
1823

ОДЕССА
1910

50

Толстого (старшого) (1835–1898). Представник вищого одеського суспільства, Михайло Михайлович – молодший був відомий як невтомний громадський діяч, благодійник (зокрема, медичних закладів Одеси), багаторічний попечитель Одеської публічної бібліотеки, бібліофіл з європейським ім'ям [21].

27. Голубев Степан (Стефан) Тимофійович (1848, с. Ардатовка, Пензенська губ. – 1920, м. Київ) – церковний історик. З 1870 до 1874 навчався в КДА. З 1883 – магістр богослів'я. Отримав Уваровську й Макаріївську премії за працю «Киевский митрополит Петр Могила и его сподвижники». З 1884 – доцент по кафедрі історії и викриття російського розколу; з 1885 – приват-доцент Ун-ту св. Володимира по кафедрі церковної історії. У 1898 вийшов другий том фундаментальної праці «Киевский митрополит Петр Могила и его сподвижники». З 1899 Г. – доктор церковної історії та ординарний професор КДА, з 1900 – заслужений ординарний професор [ЕІУ, т. 2, с. 149; ОАФ ІР, с. 105-107].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ С. Т. ГОЛУБЕВА НА КНИЗІ:

Голубев, Степан Тимофеевич. Киевский митрополит Петр Могила и его сподвижники (опыт исторического исследования), Т. 1 / С. Т. Голубев. – Киев : Тип. Г. Т. Корчак-Новицкого, 1883. – 576 с. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому Александру Але[ксандровичу] Корсаковскому от автора. 30 авг. 83 г.»*.

Корсаковський Олександр Олександрович ([?] – [після 1917]) – київський церковний діяч; статський радник, – протоіерей, настоятель Києво-Георгіївської церкви***** [22, с. 120].

*****[Георгіївська церква у Києві була відновлена в 1752 на давніх фундаментах храму 11 ст. У 1884 та 1897 – добудована. У 1934 знесена].

Митрополиту Александру

Корсакову

отъ

20 ав. 83.

КІЕВСКІЙ МИТРОПОЛИТЪ

ПЕТРЪ МОГИЛА

И

ЕГО СПОДВИЖНИКИ.

(Опытъ историческаго изслѣдованія.)

Томъ 1-й.

С. Голубева.

КІЕВЪ.

Типографія Г. Т. Корчакъ-Новицкаго, Михайловская ул. собств. домъ,
1883.

А. А. К.

28. Гордієвський Михайло Іванович (1885, с. Зеленьки, Київська губ. – 1938, м. Одеса) – історик педагогіки, філософ. Діяч українського національно-визвольного руху в Одесі. У 1921–1930 – професор Одеського ІНО, викладав історію педагогічних течій. Основною темою досліджень Г. були соціально-педагогічні ідеї Г. Песталоцці, які використовувалися для будівництва радянської системи освіти. В середині 1920-х в середовищі наукової інтелігенції виникла конфронтація у зв'язку з двома різними поглядами на розвиток національної історичної науки. Лідерами цих напрямків були С. Єфремов та М. Грушевський. Г., на погляд Державного політичного управління при НКВС, був координатором у протистоянні двох сторін наукової еліти Одеси. Навесні 1938 Г. був заарештований за проведення шпигунської роботи як «керівник контрреволюційної організації». Виїзна сесія Військової колегії Верховного суду СРСР в Одесі прийняла рішення про розстріл вченого [ЕУ, с. 411-412].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ М. І. ГОРДІЄВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Песталоцці : вибрані твори / М. І. Гордієвський; Одеське наукове при Українській АН товариство. – Одеса : [б. в.], 1928. – 167 с. – (Класики педагогіки; вип. 1). – [Текст автогр.]: *«Вельмишановному акад. Михайлові Сергієвичу Грушевському від М. Гордієвськ[ого]. 1928 р. 6/V».*

Грушевський Михайло Сергійович – див. п. 31.

1928p
6/12

35

371
1128

728

ВИБРАНІ ТВОРИ

2000.

299931

09

ОДЕСА — 1928

29. Григоренко Петро Григорович (1907, с. Борисівка, Бердянський пов., Таврійська губ. – 1987, м. Нью-Йорк, США) – фаховий військовий, генерал, правозахисник, член-засновник Московської та Української Гельсінкських груп. 1964 був затриманий, поміщений у внутрішню в'язницю КДБ. Був направлений на судово-психіатричну експертизу, яка визнала його неосудним. До 1974 отримував примусове лікування в спеціальних психіатричних лікарнях. 1974 був звільнений та відновив правозахисну діяльність. Збірку статей Г. зредагував син Петра Григоровича, А. П. Григоренко [ЕІУ, т. 2, с. 198].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ П. Г. ГРИГОРЕНКА НА КНИЗІ:

Григоренко, Петр Григорьевич. Сборник статей / Петр Григоренко; ред. А. П. Григоренко. – Нью-Йорк : Хроника, 1977. – 121 с. – [Текст автогр.]: *«Ільї Темертей [-] Петро Григоренко. 10.9.78 р»*.

Темертей Ілля Костянтинович (1918, м. Донецьк – 2010, м. Монреаль, Канада) – інженер гірник, поет. Походив із грецької громади Криму, яка переїхала на Донбас у 18-му ст. Перед Другою світовою війною Іллю забрали з донецьких шахт до армії. 1943 Темертеї рушили на Захід; працювали у Баварії; у 1945 були визволені американськими військами, перебували у таборі для переміщених осіб біля Мюнхена. Згодом родина перебралася до Бельгії, там Т. працював за фахом у копальнях, пізніше Т. переїхав до Канади [23].

9(c)2

Г831

ПЕТР ГРИГОРЕНКО

Циві Тремертас
Петро Григоренко
10.9.78р.

СБОРНИК СТАТЕЙ
под редакцией А. Григоренко

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ХРОНИКА"
Нью Йорк, 1977

30. Грузинський Олександр Сергійович (1881, м. Ніжин, Чернігівська губ. – 1954, м. Київ) – український філолог, палеограф, літературознавець. Учень В. М. Перетца. З 1899 викладав у гімназіях Ніжина та Києва. У 1903 закінчив екстерном гімназію при НІФІ; вступив на історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира. Досліджував пам'ятки української писемності, зокрема Пересопницьке Євангеліє. Професор Ніжинського ІНО. У 1928–1929 працював у Харкові. 1929 переїхав до Ленінграду, викладав в Ін-ті червоної професури та в Комуністичному ун-ті. 1931 повернувся до Харкова, викладав в Ін-ті журналістики. У 1933 – помічник бібліотекаря РПБ. Перебував в окупованому Києві, у 1942 поряд з О. Оглоблиним, Н. Полонською-Василенко працював вченим-консультантом у Музеї-архіві переходової доби, відкритому німецькою владою; співробітниками закладу було зібрано низку цінних джерел про більшовицькі репресії, голодомор та нищення культурних пам'яток радянською владою в Україні. Автор понад 50 наукових публікацій [ЕСУ, т. 6, с. 548; ОАФ ІР, с. 125-127].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ О. С. ГРУЗИНСЬКОГО НА КНИЗІ:

Грузинский, Александр Сергеевич. Пересопницкое Евангелие, как памятник искусства эпохи Возрождения в Южной России в XVI веке : (с 5 рисунками и X таблицами в тексте) / А. С. Грузинский. – Оттиск из журнала «Искусство» за 1911 год (№1). – Киев : (Фототипия и тип. «С. В. Кульженко»), 1911. – 49 с. – [Текст автогр.]: *«Милому другу, товарищу Ал. Адриан. Назаревскому А. Г.»*.

Назаревський Олександр Адріанович (1887, м. Златопіль, Київська губ. – 1977, м. Київ) – фахівець з історії давньої літератури, кандидат філологічних наук, професор. 1910 закінчив Ун-т св. Володимира. Учень В. М. Перетца та А. М. Лободи. Впродовж 1914-1970 працював у Київському ун-ті та КІНО (позаштатний професор КІНО – 1920-1930, зав. науковою бібліотекою

*Милому другу, товарищу М. Серг. Грузинскому
А.Т.*

А.Л. СЕРГ. ГРУЗИНСКИЙ.

ПЕРЕСОПНИЦОВОЕ БЫВАНІЯІЄ,

КАКЪ ПАМЯТНИКЪ
ИСКУССТВА ЭПОХИ ВОЗРОЖДЕНІЯ
ВЪ ЮЖНОЙ РОССІИ
ВЪ XVI ВѢКѢ.

(СЪ 5 РИСУНКАМИ И XI ТАБЛИЦАМИ ВЪ ТЕКСТѢ).

К І Е В Ъ.

1911.

433226

294 10

КІНО – 1925–1931, професор Київського ун-ту – 1962). Викладав історію російської літератури 11–18 ст., спец. курси з палеографії, джерелознавства та текстології, давньоруської повісті, апокрифічної літератури, військової повісті давньої Русі, «Слова о полку Ігоревім», Працював також науковим співробітником Комісії давньої української літератури (1928–1934), науковим співробітником відділу рукописів ВБУ (1934–1937), старшим науковим співробітником Ін-ту літератури АН УРСР (1938–1956). Під час окупації Києва працював бібліотекарем відділу рукописів та стародруків бібліотеки АН. Сфера наукових інтересів – рукописна спадщина стародавньої української та російської літератури [ЕУ, с. 1678; ОАФ ІР, с. 376–381].

31. Грушевський Михайло Сергійович (1866, м. Холм, Царство Польське – 1934, м. Кисловодськ, Ставропольський край) – видатний український історик, археолог, літературознавець, соціолог, публіцист, письменник, організатор науки, політичний та громадський діяч. Голова ЦР УНР (1917–1918). Дійсний член ВУАН (1923), АН СРСР (1929), багаторічний голова НТШ у Львові (1897–1913), завідувач кафедри історії Львівського ун-ту (1894–1914). Автор понад 2000 наукових праць. Для України Г. – історична постать першої величини: з його іменем пов'язані ідеї відродження української науки і культури, історичної свідомості народу. В Ун-ті св. Володимира Г. під керівництвом В. Антоновича захистив кандидатську дисертацію: «Нарис історії Київської землі від смерті Ярослава до кінця XIV століття». Дослідницьку роботу Г. поєднував із політичною діяльністю. 1903 Г. відвідав Париж, Лондон, Берлін; з того часу почав широко пропагувати історію українського народу. Історію створення «Очерка истории украинского народа» Г. описав у своїй «Автобіографії» 1926 р. [ЕІУ, т. 2, с. 232–235; ОАФ ІР, с. 126–132; 68, с. 152–157].

Маскинову Володимиру Маскинову

Маскинову
Проф. Мих. Грушевский. *Маскинову*

✓
9 (с2)
Г911

УКРАИНСТВО ВЪ РОССИИ,

ЕГО ЗАПРОСЫ И НУЖДЫ

(Глава изъ «Очерка истории украинского народа»).

211706 10
Р ✓ Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР 27

С.-ПЕТЕРБУРГЪ.

Типографія Т-ва «Общественная Польза», Больш. Подъяческая, 39.
1906.

Грушевский, Михаил Сергеевич. Украинство в России, его запросы и нужды (глава из «Очерка истории украинского народа») / М. С. Грушевский. – Санкт-Петербург : Тип. «Общественная польза», 1906. – 48 с. – [Текст інскрипту] : *«Високошановному Володимиру Миколайовичу Леонтовичу автор»*.

Інскрипт, адресований В. М. Леонтовичу, засвідчує факт співпраці двох діячів українського руху. Напис не датований, але можна припустити, що книга була подарована одразу по виході. Саме в 1906 Г. найбільш плідно співпрацював з В. Леонтовичем, одним із чільних українських меценатів, довіреною особою В. Ф. Симиренка. [В листах Леонтовича до Г. відчувається] «величезна симпатія, навіть певний пієтет [...] В. Леонтовича до М. Грушевського. Пієтет, який спростовує набагато пізніші спогади, написані [...] після того, як історія несправедливо розвела їхні шляхи. [...] листів М. Грушевського до В. Леонтовича виявити не вдалося, окрім однієї чернетки за 20 березня 1906.» [24]. Тим ціннішим є даний книжковий інскрипт. Інші провенієнції на примірнику дозволяють з'ясувати подальший шлях книжки: по від'їзді В. Леонтовича з України частина його приватної книгозбірні потрапила до бібліотеки ВУІМ; музей у середині 1930-х перемістився до Музейного містечка на територію КПЛ; у 1939 фонд бібліотеки музею надійшов до фонду ДІБ УРСР.

Леонтович Володимир Миколайович (1866, хут. Оріхівщина, Полтавська губ. – 1933, м. Прага, Чехія) – український правник, політичний та громадський діяч, письменник, редактор, видавець, меценат. Член київської «Старої Громади», «Просвіти», ТУП. Редагував та фінансово утримував українські журнали. Л. збирав книги для Полтавської земської бібліотеки; боровся за наяність у шкільних бібліотеках книг українською мовою. У 1906 спільно з В. Симиренком та Є. Чикаленком видавав першу

щоденну українську газету «Громадська думка» (згодом – «Рада»). У 1917 – один із засновників УЦР. У 1918 – міністр земельних справ Української Держави в уряді гетьмана П. Скоропадського. На цій посаді Л. розробив проект Земельного закону, один з найдемократичніших у світі. У 1919, після поразки Української революції, емігрував до Болгарії, пізніше – до Чехії [ЕУ, с. 1285].

32. Гурвич (Gurvitch) Георгій Давидович (1894, м. Новоросійськ – 1965, м. Париж, Франція) – російський та французький соціолог, філософ і юрист. Закінчив юридичні ф-ти Юр'ївського (Дерптського) ун-ту (1912-1915) та Петроградського ун-ту (1915–1917). У 1920 Г. викладав в Петроградському ун-ті, у тому ж році емігрував з Росії. Працював викладачем у Берліні (1920–1923), у Празі (1923–1925), у Парижі (1925–1927), в ун-тах Бордо (1934–1935) та Страсбурга (1935–1940). Керівник Центру соціологічних досліджень у Франції (1946). Автор ідеї «діалектичного гіперемпіризму» в соціології (Г. вважав, що предметом соціології є тотальні соціальні явища, досліджувані в процесі їх структурації, деструктурації та руйнування) [25].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ Г. Д. ГУРВИЧА НА КНИЗІ:

Гурвич, Георгій Давидович. Руссо и декларация прав : идея неотъемлемых прав индивида в политической доктрине Руссо / Г. Гурвич. – Петроград: Тип. Б. М. Вольфа, 1918. – 102 с. – [Текст автогр.]: «Многоуважаемому Александру Моисеевичу Щербине от Автора».

Щербина Олександр Мойсейович (Мусійович) (1874, м. Прилуки – 1934, м. Київ) – український філософ, тифлолог, психолог. Професор Московського ун-ту (1918). На третьому році життя втратив зір. У 1898 закінчив гімназію з золотою медаллю; 1905 закінчив юридичний ф-т Ун-ту св. Володимира, читав там лекції з етики й логіки. У 1908 Щ. став приват-доцентом на кафедрі філософії Московського ун-ту, читав курси психології, філософії,

*Многоуважаемому
Александру Манассеину
Шербиню
отъ автора.*

ГЕОРГІЙ ГУРВИЧЪ.

1ф
Г95

РУССО и ДЕКЛАРАЦІЯ ПРАВЪ.

Идея неотъемлемыхъ правъ индивида въ политиче-
ской доктринѣ Руссо.

—*—

ПЕТРОГРАДЪ.

Типографія Б. М. Вольфа, В. О., Волховской пер., 4.
1918.

етики, логіки. Щ. був педагогом – новатором у царині тифлології; навчив користуватися шрифтом Брайля багатьох інвалідів зору, які осліпли під час Першої світової війни. У 1916 Щ. – автор проекту Московського технічного т-ва щодо працевлаштування воїнів, які втратили зір. У 1920 Щ. повернувся в Прилуки, викладав у педагогічному технікумі; брав участь у створенні Прилуцького історико-краєзнавчого музею; очолив «Об'єднання сліпих» у Прилуках. З 1929 Щ. – професор дефектологічного ф-ту Київського педагогічного ін-ту. Серед наукових праць Щ.: «Лекції з логіки і методології етики» (1914), «Сліпий музикант» Короленка, як спроба зрячих збагнути психологію сліпих» (1916), «Про сумісне навчання сліпих із зрячими» (1917) [26; ОАФ ІР, с. 630-634].

33. Гудзій Микола Каленикович (1887, м. Могилів-Подільський – 1965, м. Москва) – український та російський учений, літературознавець, академік АН УРСР. 1911 закінчив слов'яно-руське відділення історико-філологічного факультету Ун-ту св. Володимира; залишився працювати в ун-ті. З 1918 працював викладачем в Таврійському ун-ті (м. Сімферополь). З 1922 – професор Московського ун-ту. У 1938–1947 очолював відділ давньої російської літератури і літератури 18 ст. в Ін-ті світової літератури ім. М. Горького АН СРСР. Впродовж 1957–1963 Г. – завідувач відділу давньої української літератури Ін-ту літератури АН УРСР. Особливе місце серед наукових інтересів Г. належало «Слову о полку Ігоревім»: дослідженню та бібліографуванню цієї літературної пам'ятки він присвятив цілу низку праць. 1938 Г. виступив ініціатором святкування 750-річчя написання «Слова ...». Крім того, Г. уклав збірку «Українські інтермедії XVII–XVIII ст.», яка стала першим науковим виданням творів цього жанру української літератури; досліджував «Енеїду» І. Котляревського; був головою редколегії зібрання творів Т. Шевченка [ЕІУ, т. 2, с. 244-245; ЕСУ, т. 7, с. 104-105].

✓
*Министру вѣдомствъ
Министру вѣдомствъ Кавказа
сего истребленнаго экземпляра
автора*
Н. К. ГУДЗІЙ.

8(c) = 91.71

Г-93

ЛИТЕРАТУРА

„СЛОВА О ПОЛКУ ИГОРЕВЪ“

ЗА ПОСЛѢДНЕЕ ДВАДЦАТИЛѢТІЕ

(1894—1913 г.)

(Критико-библіографическій обзоръ).

БІБЛІОТЕКА

ИМПЕРАТОРСКОГО ВЪСѢЛЕНСКАГО ВЪСѢЛЕНСКАГО

№ 24623

С.-ПЕТЕРБУРГЪ

СЕНАТСКАЯ ТИПОГРАФІА

1914.

44

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ М. К. ГУДЗИЯ НА КНИЗІ:

Гудзий, Николай Каленикович. Литература «Слова о полку Игореве» за последнее двадцатилетие (1894-1913 г.) : критико – библиогр. обзор / Н. К. Гудзий. – Санкт-Петербург : Сенатская тип., 1914. – 37 с. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому Мирону Исааковичу Кагану от искренно растроганного автора»*. – [Шт.]: «Бібліотека Київського Будинку вчених». – [Біографічних даних про адресат інскрипту не виявлено].

34. Дмитрієв Михайло Олександрович (1796, с. Богородське, Симбірська губ. – 1866, м. Москва) – російський поет, критик, перекладач, мемуарист. Племінник І. І. Дмитрієва. Дійсний член «Общества любителей российской словесности» (1820). З 1824 – член «Вольного общества любителей российской словесности». Друкувався в журналах «Вестник Европы», «Сын отечества», «Московский вестник», «Атеней», брав участь в альманасі «Полярная звезда» (1824). У 1830 випустив першу збірку «Стихотворения» (де вміщені і переклади з Шіллера, Гете, Маттіссона). У мемуарній книзі М. Дмитрієва «Мелочи из запаса моей памяти» подаються описи московського літературного побуту першої третини 19 століття [27].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ М. О. ДМИТРИЄВА НА КНИЗІ:

Дмитриев, Михаил Александрович. Торжество муз : пролог на открытие Императорского Московского театра. Сочинение М. А. Дмитриева. Музыка : гимна с принадлежащим ему хором А. Н. Верстовского; первого и последнего хора А. А. Алябьева. – Москва : Тип. Августа Семена при императ. Медико-хирургической академии, 1825. – 26 с. – [Текст автогр.]: *«Милостивому Государю Николаю Ивановичу Гнедичу с глубоким уважение[м] От сочинител[я]. 29 мая 1825. [Москва]»*. – [Шт.]: «Централ. наукова бібліотека. Полтава».

891.7-2.
Л 53

↓ 53

ТОРЖЕСТВО МУЗЪ.

ПРОЛОГЪ

НА ОТКРЫТІЕ

ИМПЕРАТОРСКАГО
МОСКОВСКАГО ТЕАТРА.

Сочиненіе

М. А. ДМИТРИЕВА.

МУЗЫКА:

ГИМНА СЪ ПРИНАДЛЕЖАЩИМЪ КЪ НЕМУ ХОРОМЪ

А. Н. ВЕРСТОВСКАГО;

ПЕРВАГО И ПОСЛѢДНЯГО ХОРА А. А. АЛЯБЬЕВА.

МОСКВА.

ВЪ ТИПОГРАФІИ АВГУСТА СЕМЕНА,

при ИМПЕРАТОРСКОЙ Медико-Хирургической Академіи.

1825.

Дамт рил

VII—54

ТОРЖЕСТВО МУЗЪ.

ПРОЛОГЪ.

Милостивому Государю

Николаю Ивановичу

Гнедичу

Съ любезнымъ уваженіемъ

Отъ сочинителя

29. Мая.

1825.

Ивановъ

3

35. Добровольський Леонід Павлович (1867, с. Кичинці, Канівський пов., Київська губ. – 1929, м. Київ) – історик, археолог, етнограф, краєзнавець, киевознавець, педагог. Закінчив історично-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира у Києві. Учень В. Антоновича. Учителював у київських гімназіях та у реальному училищі, викладав на Вищих жіночих курсах. Член ІТНЛ, Київського т-ва охорони пам'яток старовини і мистецтва, активний діяч історичної секції УНТ. У 1920-х – професор Київського ІНО, науковий співробітник Постійної комісії для складання історико-географічного словника українських земель, Комісії старого Києва і Правобережжя ВУАН, член ВУАКу. В працях УНТ опублікував низку значущих досліджень. Відомий численними розвідками з історії Києва. Власну бібліотеку заповів бібліотеці ВУАН [ЕІУ, т. 2, с. 420; 68, с. 273].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ Л. П. ДОБРОВОЛЬСКОГО НА КНИЗІ:

Добровольський, Леонид Павлович. Летописный Дорогожич : к вопросу о давнишних киевских пригородных укреплениях : с планом с.-з. части Киева / Л. Добровольский. – Киев : Изд. Киев. отд. Императ. Рус. воен. – ист. о-ва, 1914. – 25 с. – [Текст автогр.]: «Многоуважаемой Валерии Евгеньевне [Козловской] от автора – на добрую память». – [Шт.]: «Музей антропологии та етнології ім. проф. Хв. Вовка. Книгозбірня».

Козловська Валерія Євгенівна (1889, с. Бурімка, Ічнянський пов., Чернігівська губ. – 1956, м. Нью-Йорк, США) – український археолог та музейник. Навчалася на історико-філологічному відділенні Вищих жіночих курсів у Києві. З 1914 К. – хранитель Археологічного музею. Член Археологічної секції УНТ ім. Т. Г. Шевченка. Автор понад 50 наукових статей та повідомлень з археології України. Упорядковувала фонди музею Волинської губ. у Городку, працювала в експедиції В. В. Хвойки з дослідження стародавнього Білгорода. Зібрала та впорядковувала 50 тисяч

Л. Добровольскій.

Многоуважаемый
Василий Ефимович
ваше письмо
на добрую память.

9(С21)КГ
Д 56

ЛѢТОПИСНЫЙ ДОРОГОЖИЧЪ.

Къ вопросу о давнишнихъ Кіевскихъ
природныхъ укрѣпленіяхъ.

Съ планомъ с.-з. части Кіева.

37583

07

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1864

Издание Киевского Отдѣла
ИМПЕРАТОРСКАГО
Русскаго Военно-Историческаго
Общества.

КІЕВЪ.
1914.

археологічних експонатів для Першого Державного музею. Під час окупації Києва працювала в Крайовому музеї прадавньої та давньої історії. 1943 К. складала списки речей культурних цінностей Києва, які нацисти готували до вивезення. З осені 1943 перебування К. у Києві стало небезпечним, і вона переїхала до Здолбунова, потім до Львова (працювала в Археологічному музеї). 1944, під час евакуації Львівського музею, переїхала до Гегштедту (Німеччина), де працювала в Ін-ті праісторії. У 1949 К. – дійсний член історико-філологічного відділу УВАН у м. Вінніпег. З 1950 К. мешкала у Нью-Йорку [див. також п. 45] [ЕІУ, т. 4, с. 437; 68, с. 279-280].

36. Дубровський Василь Васильович (1897, м. Чернігів – 1966, м. Річмонд, США) – український історик, краєзнавець, сходознавець (тюрколог), педагог, архівіст, музеєзнавець, громадський і релігійний діяч. Закінчив Чернігівську духовну семінарію та НІФІ. У Чернігові Д. поєднував роботу в державних установах (зокрема, у відділі наукової пропаганди Чернігівської політосвіти) з викладацькою діяльністю. З 1920 Д. – член Чернігівського наукового т-ва та Комітету охорони пам'яток мистецтва й старовини. Упродовж 1923–1925 Д. – відповідальний секретар Чернігівського ін-ту краєзнавства. Захистив дисертацію «Селянські рухи на Україні після 1861 р.». Працював у Чернігівському та Харківському ІНО (1925–1928), в історичній секції ВУАН. Впродовж 1925–1929 Д. – голова історичної секції Харківського наукового т-ва. Був заарештований та ув'язнений (1934–1939). Після звільнення був головою харківської «Просвіти». У 1943 переїхав до Львова, потім до Німеччини (Мюнхена та Штутгарта), редагував бюлетені та журнали УАПЦ. У 1956 переїхав до Річмонду (Вірджинія); виявив у місцевому архіві джерела з історії Громадянської війни у США; розвідки на основі цих матеріалів друкував у американській пресі З 1964 Д. – член редколегії журналу «Український історик» [ЕІУ, т. 2, с. 489; 68, с. 360-362].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ В. В. ДУБРОВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Дубровський, Василь Васильович. Історично-культурні заповідники та пам'ятки України / В. В. Дубровський. – Харків : Держ. вид-во України, 1930. – 76 с. : фот. – [Текст автогр.]: «*Високоповажному Ант. Іван. Козаченку* [авт. підпис]». – [Друк. екслібрис]: «3 книжок Ант. Козаченка». [На титул. аркуші є критичні рукописні помітки олівцем (А. Козаченка?)].

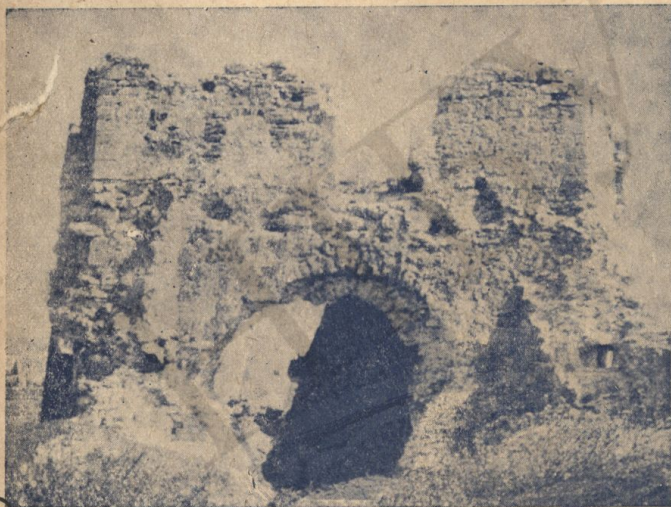
Козаченко Антон Іванович (1900, м. Гадяч, Полтавська губ. – 1962, м. Москва) – український та російський бібліограф, історик, книгознавець. Учень Д. І. Багалія. Закінчив Полтавський ІНО (1924). Працював у Полтавському архіві. Член Полтавського наукового т-ва при ВУАН. 1925–1934 – аспірант, науковий співробітник, голова Бібліографічної комісії Харківського науково-дослідного ін-ту української культури ім. академіка Д. І. Багалія; вчений секретар та голова Центрального бюро статистики друку (1925–1928), завідувач редакційно-бібліографічним відділом Української книжкової палати. З 1930 – доцент, професор Харківського ІНО, з 1931 – професор Ін-ту червоної професури, науковий співробітник НДІ Т. Шевченка при ВУАН. З 1934 працював у Москві у Центральному музеї народів СРСР та НДІ національностей, Всесоюзному комуністичному ун-ті журналістики, у Вищій школі профспілкового руху. З 1939 – декан історичного ф-ту Московського обласного педагогічного ін-ту. Автор праць з історії України, книгознавства, бібліографії, джерелознавства, історіографії, краєзнавства [ЕІУ, т. 4, с. 429; 68, с. 366].

91
Д79

В. ДУБРОВСЬКИЙ

З ілюстраціями
Ант. Носаченка

ІСТОРИЧНО-КУЛЬТУРНІ ЗАПОВІДНИКИ ТА ПАМ'ЯТКИ УКРАЇНИ

434343

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

В. ДУБРОВСЬКИЙ

Мисловачини
Дир. Ван. Корачини
2-ий Миз 7

91

Д 797

ІСТОРИЧНО-КУЛЬТУРНІ
ЗАПОВІДНИКИ
ТА ПАМ'ЯТКИ УКРАЇНИ

Директор В. Дубровський
Кор. Ван. Корачини
2-ий Миз 7
Директор В. Дубровський
Кор. Ван. Корачини
2-ий Миз 7
Директор В. Дубровський
Кор. Ван. Корачини
2-ий Миз 7
Директор В. Дубровський
Кор. Ван. Корачини
2-ий Миз 7

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ
ХАРКІВ

1930

37. Ернст Федір Людвігович (1891, м. Київ – 1942) – український мистецтвознавець, теоретик мистецтва, історик, музейний діяч, пам'яткоохоронець. 1909 вступив на філософський ф-т Берлінського ун-ту; 1910 вступив до Ун-ту св. Володимира. 1910–1914 працював в Ун-ті. У 1914 Е. було заарештовано та вислано. 1917 Е. повернувся до Києва, відновився в Ун-ті, 1919 був залишений для підготовки до професури. Фундаментальні праці Е. «Київські архітектори XVIII ст.» (1918) та «Українське мистецтво XVII–XVIII ст.» (1919) стали класикою українського мистецтвознавства. Е. був членом Комісії з організації Лаврського музею культів. Працював інструктором Всеукраїнського та Київського губ. комітетів охорони пам'яток. У 1922–1933 працював у ВУІМ; з 1923 – завідувач мистецького відділу (утворив єдину в СРСР систематичну збірку українського малярства). Дійсний член ВУАКу, Софійської комісії, Паритетної комісії по обміну культурними цінностями між РСФСР й УСРР. Викладав в Археологічному ін-ті. У 1926–1930 очолював Київську крайову інспектуру охорони пам'яток матеріальної культури. Автор та редактор провідника по Києву (1930). 1933 Е. було звільнено з музею, заарештовано; 1934 – засуджено до 3-х років виправних робіт на будівництві Біломор-Балтійського каналу. Е. створив музей історії каналу в м. Повенці. У 1936 завідував музеєм будівництва каналу Москва–Волга в м. Дмитрові. З 1937 – в Алма-Аті, створив Казахську художню галерею. У 1938–1941 був заступником директора Башкирського художнього музею. У 1941 Е. утретє заарештовано в м. Уфі, у жовтні 1942 – страчено [ЕІУ, т. 3, с. 47; 28; 68, с. 362-364].

37.1. **Ернст, Федір Людвігович.** Київські архітекти XVIII віку / Ф. Л. Ернст. – Київ : Печ. Видавн. т-ва «Друкарь», 1918. – 23 с. – [Текст дарчого напису]: *«Високоповажно-му Миколі Федотовичові Біляшівському від автора. 11.XII.1918.»*.

Біляшівський Микола Федотович – див. п. 13.

37.2. **Ернст, Федір Людвігович.** Портретист Гольпайн / Ф. Ернст. – Київ : Держтрест «Київ-Друк», 1927. – 26 с. – [Відб. зі зб. : Український музей, В. 1]. – [Текст автогр.]: *«Академикові Михайлі Сергієвичу Грушевському в ознаку глибокої пошани від автора. Київ. 29.IX.1927.»*.

Грушевський Михайло Сергійович – див. п. 31.

37.3. **Ернст, Федір Людвігович.** Українське мистецтво XVII–XVIII віків / Федір Ернст. – Київ : Видавниче Т-во «Криниця», 1919. – 32 с. : іл.; 12 арк. іл. – [Відбиток з «Хрестоматії по історії української літератури, Т. 1, кн. II», О. Дорошкевича]. – [Текст автогр.]: *«Дорогому Антону Фом[ичу] Середі на добру пам'ять [від] автора. Київ. Року Божо[го ...] квітня 25»*.

Середа Антін Хомич (1890, с. Шкарівка, Васильківський пов, Київська губ. – 1961, м. Корсунь-Шеченківський) – український графік і майстер прикладного мистецтва, мистецтвознавець, культурний діяч, педагог. Випускник Строгановського училища ужиткового мистецтва (1914). У 1915 очолив відділ художньо-металевого виробництва в Тифлісі, керував художнім виробництвом у Галичині й Буковині. З 1917 – у Києві; працював у Департаменті мистецтв генерального секретарства народної освіти УНР. У 1918, за Гетьманату, очолював художньо-промисловий відділ Головного управління мистецтв і національної культури М-ва народної освіти. С. – один з ініціаторів створення Національного музею України на базі Київського художньо-промислового і наукового

72
E812

№ 853

Федір Ернст.

72
E812

КИЇВСЬКІ АРХИТЕКТИ

XVIII віку.

211728
3499

✓ Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

83

Київ.
Печатня Видавничого Товариства „Друкарь“. Інститутська, ч. 16.
1918.

Високоповацькому

Милуї Реднійшучи

Гіляшівському

вд автор.

11. XII. 1888.

Окремий видбиток з журналу „Наше Минуте“ № 1.

V

Господину Михаилу Сергеевичу

Грушевскому

в ознамену юбилея почтати

ФЕДІР ЕРНСТ

від автора.

Київ 29. IX. 1927.

102

75.09

E81

ПОРТРЕТИСТ ГОЛЬПАЙН

299948

10

НІБУ

7810

✓ Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

03

КИЇВ — 1927

*Дорогой Николай Павлович
Сергей*

ФЕДОР ЕРНСТ

*на Вашу память
авт. укр.*

*Київ Рухомо
вистави 28*

*70
Е*

УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО

XVII—XVIII ВІКІВ.

Видавниче Т-во „КРИНИЦЯ“ у Києві.
1919.

музею. Плідно співпрацював з Ф. Ернстом. У період окупації залишився у Києві; був членом експертної комісії з української емблематики [ЕІУ, т. 9, с. 541-542].

38. Єфремов Сергій Олександрович (1876, с. Пальчик, Катеринопільський пов., Київська губ. – 1939, м. Ярославль) – український історик літератури, літературний критик, публіцист, один із творців української журналістики, громадсько-політичний і державний діяч. Академік УАН (з 1919), віце-президент ВУАН (з 1922), дійсний член НТШ у Львові. Брав участь у розробці концепції української державності, національної культури й освіти. Надрукував близько десяти тисяч публіцистичних і наукових статей. Видав низку монографічних нарисів, присвячених творчості Марка Вовчка, Т. Шевченка, І. Франка, М. Коцюбинського, І. Нечуя-Левицького, І. Карпенка-Карого, Панаса Мирного та ін. Репресований 1930 в результаті сфабрикованого владою процесу «СВУ». Загинув 31 березня 1939 у тюрмі м. Ярославль [ЕІУ, т. 3., с. 133-134; **ОАФ ІР**, с. 171-176; **68**, с. 276-278].

АВТОГРАФ С. О. ЄФРЕМОВА НА УПОРЯДКОВАНІЙ НИМ КНИЗІ:

Над могилою Бориса Грінченка : автобіографія, похорон, спомини, статті / упоряд. С. Єфремов. – Київ : Друк. 1-ї Київ. друкарської справи, 1910. – 184 с. : портр. – [Текст інскрипту]: *«Любому Ф. П. Матушевському. Упорядник»*. – [Шт.]: «Інститут української літератури. Наукова бібліотека».

Матушевський Федір Павлович (1869, м. Сміла, Київська губ. – 1919, м. Афіни, Греція) – політичний та громадський діяч, публіцист, літературознавець, критик. Закінчив Київську духовну семінарію. Навчався на юридичному ф-ті Дерптського ун-ту, де очолював українську громаду; 1902 виключений з ун-ту за революційну діяльність. З 1904 – у Києві, член Української

84
Грінченко

8(с)
Н17

Видавництво
„Вік“.

Людвігу Р. П. Матушевському
Матушевському.

НАД МОГИЛОЮ

БОРИСА ГРІНЧЕНКА.

Автобіографія, похорон,
спомини, статті.

П
Р
10
Упорядкував Сергій Єфремов

Інститут української літератури
наукова бібліотека

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА

Київ—1910.

Друкарня 1-й Київ. Друкарської Справи, Трьохсвятительська 5.

демократичної партії; Української радикальної партії, з 1905 – Української демократично-радикальної партії. У 1907 виїхав до Санкт-Петербурга, де співробітничав з місцевим осередком Т-ва українських поступовців. У 1917 обраний до УЦР; член Комісії з розробки негайних заходів для розв'язання продовольчої кризи (при Малій раді); з жовтня 1917 – член Крайового комітету охорони революції в Україні. У січні 1919 М. призначений дипломатичним представником УНР у Греції. Підтримував дружні зв'язки з Б. Грінченком, С. Єфремовим [ЕІУ, т. 6, с. 556] [29].

39. Житецький Павло Гнатович (23 грудня 1836 (4 січня 1837) – 5 (18) березня 1911) – український мовознавець, лексикограф, педагог і громадський діяч; член-кореспондент Петербурзької АН; дійсний член ІТНЛ, НТШ, член Київської Громади. Дослідник історичної фонетики української мови. Його блискуче дослідження «Звуковая история малорусского наречия» було високо оцінене фахівцями. Доводив наявність рис української мови у писемних джерелах 12-13 ст., що вказувало на безперервність культурних традицій нашого народу на території України упродовж багатьох століть [ЕІУ, т. 3, с. 152-153; ОАФ ІР, с. 180-184].

АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ П. Г. ЖИТЕЦЬКОГО НА КНИЗІ:

Житецкий, Павел Игнатьевич. Очерки из истории поэзии : (пособие для изучения теории поэтических произведений) / П. Житецкий. – Киев : Тип. Окружного штаба, 1898. – 273 с. – [Текст автогр.]: «*Екатерине Михайловне Драгомировой на добрую память о Киеве. П. Житецкий. 1898 Августа 24*».

Драгомирова Катерина Михайлівна (1876–1926) (в заміжжі – Гейден; чоловік – граф Д. Ф. Гейден (1862–1926) – дочка **Михайла Івановича Драгомирова** (1830–1905) – генерала, командувача військами КВО з 1889; Київського, Подільського та Волинського генерал-губернатора з 1898.

Заложу 800 руб 891

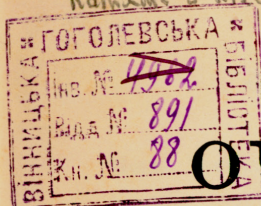
Екатерина Михайловна Брагдирова на доброту

Полтава в Киев. П. Житецкого.

1898 г. Август 24.

801

этсгч

ОЧЕРКИ

ИЗЪ

ИСТОРИИ ПОЭЗИИ

К Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1964

(Посібник для изученія теорії поетическихъ произведеній.)

П. Житецкого.

МУЗИ

КІЕВЪ.

Типографія Окружного Штаба, Банковская улица, домъ № 9-й.

1898.

Прихильник В. Антоновича і П. Житецького, Михайло Драгомиров допомагав обминати цензурні перешкоди для друку українських книг. За Драгомирова стало можливим дістати дозвіл на відзначення ювілею чи відправу панахиди пам'яті Т. Шевченка. П. Житецький клопотався про отримання таких дозволів завдяки особистому знайомству з М. Драгомировим [ЕІУ, т. 2, с. 460; 68, с. 128].

40. Іванова-Артюхова Аделаїда Володимирівна (1903 – [після 1936, за ін. даними, бл. 1942]) – мистецтвознавець, музейний працівник. Закінчила Київський ІНО (1924). Працювала лаборантом у мистецькому відділі ВУІМ, була помічницею Ф. Л. Ернста. Вивчала українську графіку 19–20 ст. Співпрацювала з Українським науковим ін-том книгознавства. Друкувалася в журналі «Бібліологічні вісті». 1936 ув'язнена на 3 роки. Відправлена до Маріїнська. Дальша її доля невідома [30, с. 253].

**АВТОРСЬКИЙ АВТОГРАФ
А. В. ІВАНОВОЇ-АРТЮХОВОЇ НА КНИЗІ:**

Іванова-Артюхова, Аделаїда Володимирівна. Ілюстратори М. В. Гоголя / А. Іванова-Артюхова ; Укр. наук. ін-т книгознавства. – Київ : Київдрук, 1927. – 33, [1] с. – [Текст автогр.]: *«Шановному Борису Володимировичу [Якубському] на спогад про автора. Київ. 1928 р.»*.

Якубський Борис Володимирович (1889, с. Іллінці, Київська губ. – 1944, м. Київ) – літературознавець. Професор Київського ІНО; провадив курси української літератури пореволюційної доби, новітньої російської літератури та теорії й методології літератури. Викладав у Вищому музично-драматичному ін-ті ім. Лисенка та Центральній студії мистецтва в Києві. За загальною редакцією Я. вийшло 12 томів «Творів» Лесі Українки (1927–1930). Я. «мав широкі енциклопедичні знання з теорії й методології літератури, [...] як аналітик був безконкурентним». На початку 1920-х його робочий

002 с

А-86

УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ КНИГОЗНАВСТВА

А. ІВАНОВА - АРТЮХОВА

ІЛЮСТРАТОРИ М. В. ГОГОЛЯ

НІБУ

КИЇВ — 1927

Мавроулу Торгес Вондунгобу
на спогад про адвоката. Київ 1928р.

Я. ЯНОВА-АРТЮХОВА

ІЛЮСТРАТОРИ М. В. ГОГОЛЯ

НІБУ

КНІВ—1927

кабінет на Сінному базарі, заставлений книжковими полицями до стелі, був осередком майбутніх неокласиків; 1923 М. Зеров присвятив йому вірш «Арістарх». Одна з останніх статей Я. з'явилася в окупаційному «Новому українському слові» (1942. – 5 лютого. – № 27/42. – С. 3). Заарештований 1944 НКВС УРСР. Помер у Лук'янівській тюрмі. Доля особистої бібліотеки та архіву Я. залишається невідомою, тож подарований А. Івановою-Артюховою примірник її книги являє собою цінне джерело інформації про нього [31].

41. Іващенко Василь [?]. [Матеріали епістолярної спадщини В. Іващенко зберігаються в ІР НБУВ].

АВТОГРАФ В. ІВАЩЕНКА НА КНИЗІ:

Иващенко, В. Исторический очерк Умани и Царицына сада (Софиевки) : с фотогравюрами / В. Иващенко. – Киев : Тип. С. В. Кульженко, 1895. – 57 с. : ил. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому Кирилу Михайловичу Са[пеж]ко от благодарного автора. г. Киев 1896. 12 июня».*

Сапежко Кирило Михайлович (1857–1928) – один з найвидатніших хірургів України, професор, доктор медицини (1892), член Т-ва київських лікарів, учасник 4-го з'їзду Т-ва російських лікарів у Києві (1896). Учасник «Просвіти». Був одружений з дочкою київського священика [32].

Многографическій Киринъ Михайла.
Видъ Сапунго отъ Государственнаго сада
г. Киевъ 1896 г. 12 Точка

9(с2)

И247

ИСТОРИЧЕСКІЙ ОЧЕРКЪ

УМАНИ

и царицына сада (Софіевки).

—»«—

СЪ ФОТОГРАВЮРАМИ.

В. Нващенко.

КІЕВЪ.

Типографія С. В. Кульженко, Ново-Евксаетин. ул., д. № 4.

1895.

42. Іконников Володимир Степанович (1841, м. Київ – 1923, там само) – російський та український історик, історіограф, джерелознавець. З дворян Київської губ. У 1865 закінчив історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира. У 1869 захистив докторську дисертацію; зайняв кафедру російської історії в Ун-ті св. Володимира. Був одним із засновників ІТНЛ, упродовж багатьох років обирався його головою. І. був деканом історико-філологічного ф-ту Ун-ту св. Володимира; товаришем Ради голів Київського т-ва старожитностей і мистецтв. З 1914 І. – ординарний академік Санкт-Петербурзької АН. З 1921 – академік УАН; очолював Комісію для видавання пам'яток новітнього письменства. Голова Комісії для розбору давніх актів. Написав понад 700 наукових праць. Автор фундаментальної монографії «Опыт русской историографии» (2 тт., 3-й не був опублікований, рукопис зберігається в ІР НБУВ) [ЕУ, с. 860; **ОАФ ІР**, с. 195-199; **68**, с. 66-68].

АВТОРСЬКІ АВТОГРАФИ В. С. ІКОННИКОВА НА КНИГАХ:

42.1. Іконников, Владимир Степанович. Опыт русской историографии. Т. 1. Кн. 1 / В. С. Иконников. – Киев : Тип. Императ. Ун-та Св. Владимира В. Завадзкого, 1891. – 882, ССХХІІ, VІІІ. – [Текст автогр.]: *Многоуважаемому Алексею Ивановичу Соболевскому на добрую память от автора. 1892 г., 27 мая*.

Соболевський Олексій Іванович (26 грудня 1856 (7 січня 1857), м. Москва – 1929, там само) – російський лінгвіст, палеограф, історик літератури, славіст. Член ІАН. У 1882–1888 – доцент, згодом професор. Ун-ту св. Володимира. Автор праць з історії російської та старослов'янської мов, російської діалектології, палеографії, етнографії, топоніміки, ономастики, лексики, етимології; описав і датував великий корпус східнослов'янських рукописів [УМ, с. 629-630].

~~4402~~ с/889

901.2
И42

ОПЫТЪ РУССКОЙ ИСТОРИОГРАФІИ.

В. С. ИКОННИКОВА,
профессора Университета св. Владиміра.

ТОМЪ ПЕРВЫЙ.

КНИГА ПЕРВАЯ.

КІЕВЪ.

Типографія Императорскаго Университета св. Владиміра В. Завадскаго
Большая-Васильковская ул., д. № 29—31.

1891.

Многоуважаемый

Шерш. Мансур

Караченков,

на доброе название
и а. а. а. а.

1872, 27 мар.

42.2. **Иконников, Владимир Степанович.** Опыт русской историографии. Т. 2: Кн. 1 / В. С. Иконников. – Киев : Тип. Императ. Ун-та Св. Владимира, Акц. О-ва Н. Т. Корчак-Новицкого, 1908. – 1056, XXXII, V с. – [Текст автогр.]: «Многоуважаемому Т. Г. К[е]зм[е] на память от автора 1 октября 1915 г.». – [Є також інскрипт Т. Г. Кезми?].

Кезма Тауфік Гаврилович (1882, м. Дамаск, Сирія, Османська імперія – 1958, м. Київ) – український науковець, сходознавець, арабіст, іраніст, тюркознавець сирійського походження. З 1913 до 1915. – позаштатний викладач арабської та тюркської мови Київського комерційного ін-ту. У 1914 перебував у Персії, де вдосконалював перську мову. З 1917 додатково викладав турецьку та перську мови. В радянський період – науковий співробітник ВУАН, займався арабською філологією. Результатом його наукової діяльності стало створення у 1920–1930-х разом з Агатангелом Кримським української орієнталістичної школи [33; ОАФ ІР, с. 217–219].

43. Ільєнко Прокофій Микитович – дворянин Полтавської губернії, колезький радник, пізніше – надвірний радник, кавалер.

АВТОГРАФ П. М. ІЛЬЄНКА НА КНИЗІ:

Указы блаженные и вечнодостоянные памяти государя императора Петра Великого, самодержца Всероссийского, состоявшиеся с 1714 по кончину Его Императорского величества, января по 28 число 1725 года : напечатаны по Указу всепресветлейшей державнейшей великой Государыни Императрицы Анны Иоанновны. – Санкт-Петербург : [Тип.] При Императ. Акад. наук, 1739. – 1024 с. – [Текст автогр.]: «В память открытой в городе Полтаве 30 сентября 1862 года Семинарии, приносит эту книгу в дар библиотеке оной Коллежский Советник и Кавалер Прокофий Никитин Ильенко». – [Шт.]: «Библиотека Полтавской духовной семинарии», «Централ. наукова бібліотека. Полтава».

Многочисленные
М. Д. Казань

901.2
442

на памятник и из альбома.

ОПЫТЪ

1 октября 1915 г.
А. Я. от всего сердца
для сердца благодарности
Ваше, доктор, доктор, доктор

РУССКОЙ ИСТОРИОГРАФИИ.

1911-12
1950
М. Д. Казань

В. С. ИКОННИКОВА,

Засл. профессора Императорского Университета св. Владимира.

ТОМЪ ВТОРОЙ.

КНИГА ПЕРВАЯ.

К І Е В Ъ.

Типографія Императорскаго Университета св. Владимира. Акц. Общ.
Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Меринговская улица.

1908.

9(47)
У43

34
У-41

У К А З Ы

БЛАЖЕННЫЯ И ВЪЧНОДОСТОЙНЫЯ ПАМЯТИ

ГОСУДАРЯ ИМПЕРАТОРА

ПЕТРА ВЕЛИКАГО

САМОДЕРЖЦА ВСЕРОССИЙСКАГО

СОСТОЯВШІЯСЯ СЪ 1714. по кончину Его Императорскаго
Величества, Генваря по 28 число 1725 году.

Напечатаны по указу

ВСЕПРЕСВѢТЛѢЙШЕЙ ДЕРЖАВНѢЙШЕЙ ВЕЛИКОЙ

ГОСУДАРЫНИ ИМПЕРАТРИЦЫ

АННЫ ІОАННОВНЫ

САМОДЕРЖИЦЫ ВСЕРОССИЙСКОЙ.

При Императорской Академіи Наукъ въ Сankишпербургѣ
1739 года.

1.2

Въ наслѣдствѣ отпрѣдѣнѣ въ Горько
Полтава 30 Сентября 1862 года
Семинаріи, приносятъ эту
книгу въ даръ Библіотекѣ
оной Императорской Академіи
и Кавалеръ Прокофій Ану-
тинъ Членъ.

15. 8

44. Каманін Іван Михайлович (1850, м-ко Димер, Київська губ. – 1921, м. Київ) – історик, архівіст. Закінчив історико-філол. ф-т Ун-ту св. Володимира (1872). З 1883 упродовж 18-ти років працював у Київському центральному архіві давніх актів бібліотекарем, архіваріусом. Предметом наукових інтересів К. були історія України 17–18 ст., археографія, палеографія. К. був знавцем змісту, письма, мови, форми викладу актових матеріалів. Дописувач КС, брав участь у роботі ІТНЛ, УНТ у Києві, Київської археографічної комісії, НТШ у Львові, Київського відділу Імперат. Російського воєнно-історичного т-ва, Київського т-ва охорони пам'яток старовини та мистецтв. Брав участь в археологічних з'їздах, працював у комісіях УАН для складання історико-географічного та біографічного словників України, був одним із засновників Київської губернської ВАК (1914). З 1918 викладав архівознавство й палеологію у Київському Археологічному ін-ті, ініціював створення в Києві архівного ін-ту. 1919–1921 – керівничий над працями Комісії для виучування історії західноруського та українського права УАН. Був співробітником відділу соціальних наук УАН та ІНО ім. Драгоманова. У 1920 К. – керівничий над працями Постійної комісії для виучування західно-руського й українського права УАН. К. з прихильністю ставився до українського національного руху; дослідження вітчизняної історії зблизило його з представниками національної еліти [ЕУ, с. 927; ОАФ ІР, с. 206–208].

АВТОГРАФИ І. М. КАМАНИНА НА КНИГАХ:

44.1. Каманин, Иван Михайлович. К вопросу о козачестве до Богдана Хмельницкого. – Киев : Тип. Г. Т. Корчак-Новицкого, 1894. – 24 с. – [Текст автогр.]: *«Дорогому куму Феодору Павловичу Истомину на добрую память от автора. 21 июля 1894 г.»*.

Істомін Федір Павлович (1862–1917, м. Київ) – історик,

9(с2)
К18

✓
И. КАМАНИНЪ.

КЪ ВОПРОСУ О КОЗАЧЕСТВѢ

ДО

БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦКАГО.

КИЕВЪ.

Типографія Г. Т. Корчакъ-Новицкаго, Михайловская ул., д. № 4.

1894.

Дорожному Криму
Александръ Казимировичу
Черошину
на вѣнчикъ и амулетъ
21 июля 1894.

Въ исторической литературѣ установились два противоположныя взгляда на козачество: одни видятъ въ немъ только борющихся за идею героевъ, рыцарскій орденъ, полувоенное, полумонашеское братство, доводятъ, однимъ словомъ, идеализацію его до послѣднихъ предѣловъ; другіе, наоборотъ, съ неменьшею настойчивостью, считаютъ козачество гнѣздомъ разбойниковъ, ищущихъ легкой наживы, избѣгающихъ власти и всякаго порядка, производящихъ смуту внутри и внѣ государства и наводящихъ враговъ на свое отечество; каждая изъ сторонъ, опираясь на одни и тѣже источники, толкуетъ ихъ сообразно своимъ политическимъ, національнымъ и религиознымъ симпатіямъ; получаются два крайнія мнѣнія, между которыми трудно отыскать истину; намъ кажется, поэтому, что ни то ни другое изъ нихъ не можетъ быть вполне принято въ наукѣ. Крайніе взгляды припираются и факты получаютъ болѣе близкое къ истинѣ значеніе и смыслъ, когда мы начинаемъ смотрѣть на козачество, какъ на исконное землевладѣльческое и земледѣльческое туземное южно-русское населеніе, сознающее свою національную особность и преданное своей вѣрѣ, которое, признавъ сначала добровольно власть татаръ, а потомъ, перейдя подъ владычество Литвы и сливъ послѣднюю съ собою, при вторженіи въ его жизнь чуждыхъ шляхетско-католическихъ началъ, стало стремиться къ обособленію, къ выработкѣ собственныхъ формъ; но, вслѣдствіе отсутствія сильной центральной власти въ немъ, вслѣдствіе соединеннаго польско-турецкаго давленія извнѣ, вслѣдствіе постоянныхъ смутъ и броженій неустановившихся элементовъ внутри, оно вынуждено было разрываться лишь въ многосторонней обезсилившей его борьбѣ, которая и составляетъ отличительную черту козацкой исторіи. Однако, хотя борьба и выдвигала героевъ, жизнь всей массы населенія шла всетаки по обычнымъ историческимъ законамъ; лѣтописи и акты, какіе до сихъ поръ были выбираемы и издаваемы историками, достаточно разъясняютъ лишь политическія событія да военно-административный строй козачества, но слишкомъ мало даютъ для характеристики экономическихъ отношеній въ немъ, служащихъ главной основой общественной жизни; для одной изъ сторонъ этой именно основы, въ частности для исторіи разви-

філолог, педагог. По закінченні історико-філологічного ф-ту Ун-ту св. Володимира викладав в Ін-ті шляхетних дівчат і П'ятій київській гімназії, у 1910-х працював у Політехнічному ін-ті. Член Київського т-ва охорони пам'яток старовини і мистецтва (з 1910), ради Київського релігійно-філософського т-ва (з 1912), редакції журналу «Христианская мысль» (1916–1917). Досліджував історію релігії, церкви, церковних старожитностей [34].

44.2. Каманін, Іван Михайлович. Ще до пісні про Петра Сагайдачного / І. Каманін. – Київ : Друк. 2-ї артїлі, [Б. р.]. – 22 с. – [Текст автогр.]: *«Дорогому Оресту Авксентьевичу Фотинско[му] от любящего его автора»*. [Шт.]: «Житомирський обласний музей».

Фотинський Орест Авксентійович (Оксентійович) (1862, с. Батьків, Кременецький пов., Волинська губ. – 1931, м. Житомир) – український церковний історик, краєзнавець. Закінчив Кременецьке духовне училище, Волинську духовну семінарію і КДА. З 1893 завідував Єпархіальним давньосховищем, був одним із засновників Волинського церковно-єпархіального т-ва та Т-ва дослідників Волині. У 1919–1920 – голова Губ. відділу з охорони пам'яток старовини та мистецтва, з 1922 – професор Житомирського ІНО, завідуючий Волинським архівним управлінням [35].

44.3. Каманін, Іван Михайлович. Українські богатирі козацької доби. – Київ, [1919]. – 22 с. – [Текст автогр.]: *«Глибокоуважаемому Николаю Федотовичу Беляшевскому от автора»*. «№ 2936».

Біляшівський Микола Федотович – див. п. 13.

44.4. Каманин, Иван Михайлович. Эпизоды и деятели эпохи Богдана Хмельницкого / И. М. Каманин ; Ист. – филол. ф-т Имп. ун-та св. Владимира. – Киев, 1905. – 20 с. – [Текст автогр.]: *«Глибокоуважаемому Николаю Александровичу Оболенскому в знак почтения от автора. 5 июля 190[...*]»*.

Дружину
дружю Аксентівну
Франциску
авд. Губинян сн
автор.

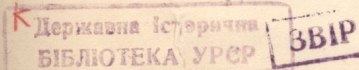
Ще до пісні про Петра Сагайдачного.

Написав Ів. Каманін.

8(1)Ф(с2)
К18

В засіданні Київського Українського Наукового Товариства 14 ноября р. 1907 відомий письменник Б. Д. Грінченко взяв на аналіз пісню про гетьмана Петра Сагайдачного. Хоч слова пісні цієї давно вже відомі багатьом, проте дозволяємо собі коротко нагадати її зміст. Пісня оповідає про виправу Козаків, що йдуть воювати Турків; оповідає ся, що Козаків веде Дорошенко, посередині йде хорунжий, а позаду той Сагайдачний, що „проміняв жінку на тютюн та люльку“ і відмовив ся помінятись нею назад з власником люльки. Пісня кінчить ся покликом до тих, хто в війні, викресати вогню, закурити люльку і не журитись.

Ставлячи питання, про якого гетьмана мова в тій пісні, шановний автор переказує давню суперечку про цю пісню, що точила ся між відомими вченими — М. Максимовичем і І. Срезневським. Перший, як звісно, застосував цю пісню до другої половини XVII в., до гетьмана Петра Дорошенка і курінного отамана Грицька Сагайдачного, а другий — до першої половини того ж XVII в., до гетьмана Петра Сагайдачного і Михайла Дорошенка. Потім д. Грінченко бере на увагу і нашу гадку про цю пісню, що припадає до гадки д. Срезневського, хоч на підставі й інших міркувань, на яких д. Грінченко і зупиняєть ся і докладно їх аналізує. Закиди, що він мені підносить, не тільки не пересвідчили мене, що я помиляюсь, а ще більше запевнили мене, що

(с) ф(с2)

К 18

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЗВІ

Українські богатири козацької доби.

Подав Ів. Каманін.

Стара Русь мала часті зносини із заходом, — через се до неї досить рано перейшли де-які інституції германо-романських народів і між иншим лицарство. Сказання лицарського кола, деякі лицарські звичаї йшли на Русь через Новгород, Полоцьк, Смоленськ, Галичину і Волинь. „Так само в поглядах і звичаях наших дружинників, — говорить проф. Дашкевич в своїй праці „Рыцарство на Руси въ жизни и поэзии“ ¹⁾ — „могло зиявити ся багато такого, що нагадувало західне лицарство, хоч би через те, що і у нас були схожі матеріальні і моральні мотиви. В старій Русі, як і на заході, панували два ідеали: аскетичний і дружинний, що поволі переходив в лицарський. І у нас відбувалась боротьба з невірами, мало простір буйне молодечество (бродники), і під впливом повсякчасної боротьби розвивали ся жадоба подвигів, любов до пригод і молодечество. І у нас виробилось лицарське понятє про вояцьку честь: дружинники „Слова о полку Игоревѣ“ шукали „себѣ чти, а князю славы“. Старо-руські лицарі мали попри собі „отроків“, що в певній мірі відповідали оруженосцям західних лицарів“. „І як на Заході упадок лицарства в другій половині XIII в. не був повним зникненням його, а навпаки, іноді потім лицарство воскресало в деяких місцях з новою силою (се було напр. в XVI в, Еспанії і Франції) — так і на Русі заповіті і ідеї лицарства ожили з новою силою півтора-ста літ згодом по татарським погромі. Ширило сї завіти і ідеї на Русі польське шляхетство, яке змагалось захопити українські і білоруські землі майже від часів унії Литви з Польщею в 1386 р. А в житє сї ідеї провело козацтво і особливо запорожське. Січ була школою, куди завзято йшла молодь XVI і

¹⁾ Чтенія въ Истор. Общ. Нест. лѣт., кн. XV, вып. 4-й і кн. XVI. вып. 4-й Київ 1901—902 р.

Записки Укр. Наук. Тов. у Києві. Т. XI.

Каманич

9(С2)13
К18

9(С2)17
К18

9(1974)
К-189.

Глубокому вниманию
Николаю Александровичу
Авотланскому
в знак признания
и благодарности
5 июля 1941

Эпизоды и деятели эпохи Богдана Хмельницкого

Эпоха войн Хмельницкого выдвинула немало лиц, которые, совершив назначенное им судьбой маленькое дело, так же незаметно сходились с исторического поприща, как и появлялись на нем, не оставив по себе глубокой памяти среди даже своих современников; по мере же того как история углубляется в самую сущность и во все подробности этой важной эпохи, малоизвестность таких лиц часто препятствует и уяснению сущности и знанию подробностей совершившихся событий; отсюда сам собой понятен интерес историка к таким событиям и лицам. Но раньше, в виду недостаточного количества изданного исторического материала, историк не мог больше или менее отчетливо обрисовать их; теперь, по отношению к некоторым из них, при свете новых актовых данных, является возможность сделать эти малоизвестные лица и события хотя сколько нибудь более известными. В этом очерке мы скажем несколько слов 1) о некоторых членах семьи Богдана Хмельницкого и 2) о Данииле Чапликом. Но станут ли после этого названные лица более известными, предоставляем судить читателям; мы же позволяем себе думать, что сказанное ниже поведет, во всяком случае, к дальнейшему освещению их.

1. Члены семьи Богдана Хмельницкого.

I.

В жалованной грамоте царей Иоанна и Петра Алексеевичей, подтверждающей Киево-Братскому монастырю право владения прежними вотчинами и угодьями, с подробным перечнем монастырских кр-

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Оболонський Микола Олександрович (1856, м. Санкт-Петербург – 1913, м. Київ) – судовий медик. Доктор медичних наук (1886), професор (1893), член Паризького антропологічного т-ва (1889). Дійсний статський радник (1902). Закінчив медичний ф-т Харківського ун-ту (1881). Працював ординатором міської Олександрівської лікарні, помічником прозектора по кафедрі судової медицини Харківського ун-ту, згодом – прозектор і приват-доцент кафедри; прозектор при Харківських земських богоугодних закладах. 1886 захистив докторську дисертацію, 1887–1889 перебував у науковому відрядженні в Європі (вивчав новачі в галузі судової медицини і криміналістики). З 1889 – ординарний професор кафедри судової медицини Ун-ту св. Володимира, 1902–1913 – декан медичного ф-ту. Виступав експертом у справі Бейліса [ЕІУ, т. 7, с. 510].

45. Козловська Валерія Євгенівна (1889–1956) – український археолог та музейник [див. також п. 35].

АВТОРСЬКІ АВТОГРАФИ В. Є. КОЗЛОВСЬКОЇ НА КНИГАХ:

45.1. Козловська, Валерія Євгенівна. Сторінка з обсягу культів. Свячений дуб Слов'ян-поган / В. Є. Козловська. – Окремий відбиток із збірника «Первісне громадянство та його пережитки на Україні». Вип. 1. – [Київ], 1928. – С. 95-104. – [Текст авт. інскрипту]: «*До бібліотеки Окр. Музею ім. Т. Шевченка у м. Черкасах від автора. 16/XI 1929.*»; [напис на титул. арк., внизу, тим самим почерком]: «*Окр[емий] відб[иток] з Збірн[ика] «Первісне Громадянство» за р. 1928, вип. 1.*»; 3. [На с. 95, зліва від рис. 1 написи]: «*гора*», «*низ*». [нерозбірливо, читаються окремі літери]: «[М]УЗЕЙ».

45.2. Козловська, Валерія Євгенівна. Кераміка культури А : (з додатком щоденника розкопів р. 1925 у с. Верем'ї) / В. Є. Козловська. – Київ, 1926. – 25, с. 206-207 : іл. – [Текст автогр.]: «*До бібліотеки ВУАК'у від автора. 17/XII 1928.*».

до Гісторич. Музею ім. Т. Г. Шевченка з м. Черкасах
від автора 16/II 1929.

Inv. 1816

250

4853/1
24/454

ВАЛЕРІЯ КОЗЛОВСЬКА

902.6
K59

СТОРИНКА З ОБСЯГУ КУЛЬТІВ.

Свячений дуб Слов'ян-поган.

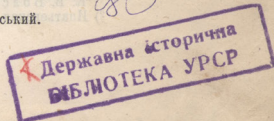
У Київському Всеукраїнському Історичному Музеї ім. Т. Г. Шевченка переховується частина дубового стовбура з заправленими в нього почорнілими кабанячими щелепами, нібито розкинутими по кутках квадрата (див. рис. 1). В інвентарі археологічного відділу зазначеного музею (№ 16394) річ ця записана, як залишок святого дерева Слов'ян-поган.

Знайдено це цікаве дерево за таких обставин. У серпні року 1909 карчепідіймальна ватага, що робила за 8 кілометрів од гирла р. Десни (поблизу монастиря Пустинного Миколи), витягла з дна річки дубовий стовбур, зовсім не поповований, завдовжки 16—20 метрів. Увагу всіх, хто був на роботі, звернули на себе чотири кабанячі скилиці, що їх симетрично виправлено з одного боку стовбура і які встигли міцно врости в дерево. Скилиці належали молодим тваринам і були прилаштовані по дві рядком, одне над другим, утворюючи квадрат. Самі скилиці, різці та ікла не попсувалися, лише почорніли. З наказу керівника робіт, частину стовбура зі скилицями випиляно, а при тому щелени дуже попововано і навіть кінчика в одній майже зовсім знищено. В такому вигляді цей залишок дуба переховувався мало не три роки на карчепідіймальній жолобі, відчуваючи на собі впливи змін температури повітря і всяких атмосферних явищ. Року 1912 інженір В. П. Попов випиляв одну скилицю з деревом, що в нього вона була виправлена, і забрав собі, як «цікаву річ». Про цю «цікаву річ» почув відомий український археолог, нині вже покійний В. В. Хвойка, дуже зацікавився здобутком, гадаючи що це єсть коштвна рештка надзвичайної пам'ятки слов'янської поганської доби — свяченого дерева. Після вжитих заходів шматки цього цікавого дуба привезено в Київський тоді «Художньо-Промисловий» Музей.

Знахідка ця вельми зацікавила вчених. Повідомлений про неї, славнозвісний чеський учений проф. Нідерле в приватному листі до В. В. Хвойки цілком пристав на здогади про ритуальне призначення дуба, які висловив останній. За правдивість такої думки висловились також проф. Д. Н. Анучин, московський археолог В. О. Городцов і проф. Щербаків¹⁾. На зборах «Київського Общества Любителів Соціальних Знаній» (що вже давно не існує) взимку року 1912 зроблено доповідь про цю цікаву знахідку. До думки В. В. Хвойки пристали дехто з професорів²⁾. Але через несприятливі обста-

¹⁾ «Русскія Вѣдомости» 1912, № 50 і інші номери.

²⁾ А саме—проф. В. З. Завитневич і проф. М. В. Довнар-Запольський.

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК

В. КОЗЛОВСЬКА

902.6
к59

КЕРАМІКА КУЛЬТУРИ А

(з додатком щоденника розкопів р. 1925 у с. Верем'ї).

*до Бібліотеки ВУАН'у від автора.
18/XII 1928.*

У КИЇВІ — 1926

Державна історична
бібліотека УРСР

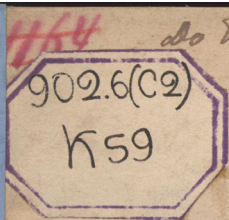
45.3. **Козловська, Валерія Євгенівна** Відрядження в с. Тулинці Ржищівського району / В. Є. Козловська. – Київ, [1927]. – С. 39-53. – Окремий відбиток з видання : Коротке звідомлення ВУАКу за р. 1926. – Київ, 1927. – [Текст інскрипту]: «До бібліотеки ВУАКу від автора. 17 / XII 1928.»; [напис тим самим почерком]: «Окр.[емий] відбиток з видання : Коротке звідомлення ВУАКу за р. 1926».

ВУАК функціонував з 1922 до 1932. Співробітники Комітету, крім іншого, займалися збереженням рухомих пам'яток під час вилучення церковних цінностей на допомогу голодуючим; питаннями музейного будівництва; організаційним забезпеченням охорони культурної спадщини України [ЕІУ, т. 1, с. 657].

46. Кокошкін Федір Федорович (старший) (1773–1838, м. Москва) – російський театральний діяч, драматург, перекладач. Камергер. Закінчив Московський ун-т. Служив у гвардії; працював у М-ві юстиції (1813–1815 – московський губернський прокурор). З 1818 – член репертуарної частини Дирекції імперат. театрів у Петербурзі; 1823–1831 – перший директор Московської трупи імперат. театрів. При ньому створені Малий та Великий театри, які він очолював. Особливу увагу К. приділяв театральному училищу. У 1827–1830 був головою «Московского о-ва любителей российской словесности» [36].

**АВТОГРАФИ Ф. Ф. КОКОШКІНА НА КНИГАХ,
ЯКІ ВІН ПЕРЕКЛАВ:**

46.1. **Мольєр, Жан-Батист.** Мизантроп : комедия в пяти действиях, в стихах / Жан-Батист Мольєр, пер. Кокошкін Ф. – Москва : Унив. тип., 1816. – 88 с. – [Текст автогр.]: «Почтеннейшему Николаю Ивановичу Гнедичу в знак совершеннейшего почтения и истинной дружбы от переводчика.». – [Шт.]: «Центр. наукова бібліотека. Полтава».

902.6(C2)

K 59

Валерія Козловська.

Відрядження в с. Тулинці Ржищівського району.

У зв'язку з повідомленням Ржищівського Райвиконкому про знахідку в с. Тулинцях „кістяка дуже великої тварини“ я дістала від Всеукраїнського Археологічного Комітету при УАН доручення оглянути місце знахідки. У липні й вересні р. 1926 було влаштовано дві екскурсії в с. Тулинці. Саме село знаходиться за 11 кілометрів на південь від м. Ходорова на Дніпрі. Як і ближчі села, воно розкидано в улоговині й прорізано джерелом. До улоговини по краях села підходять яри—провалля. На північ від села клм. за 2 від нього є лісок.

В місцевій школі, до якої я звернулася, завшколи показав кістки й зуби мамута й зуб копального коня¹⁾. З його оповідань і з оповідань селян виявилось, що в одному з ярів села вже протягом 5-тих років знаходили після великих злив подібні кістки. Детальніший огляд цього яру виявив, що місце, де знаходяться кістки, є льосовий завал в довгому вузькому проваллі завглибшки 10 м. Самий яр (провалля) знаходиться в східному кутку села—т. зв. урочище „Старий Курінь“ за 1½ клм. на південь від ліска. На місці знахідок зубів і кісток знайдено уламки кремінців, один з них дрібно оббитий кремінець у вигляді одбивача та кістку (уламок кінцівки) копальної тварини.

Збирання дальших інформацій у селян що-до зазначених знахідок вказало, що такі кістки іноді переховують селяни. У одного з них довелося бачити роги *bos prisquis'a*, зуби й кістки мамутів, які було знайдено в зазначеному яру.

Констатування цих знахідок висуває потребу надалі продовжувати догляд та докладніше ознайомитися з місцем знахідок. І це я заново в план ближчих моїх дослідів в Ржищівському районі.

1) Цей зуб визначила співробітниця Інституту Геології при УАН—т. Закревська.

37737 185 1964

Державна історична
бібліотека УРСР

39

до р. відб. 1. Короткого відомлення 129 НК з 1926

84-2
M 75

M763

МИЗАНТРОПЪ.

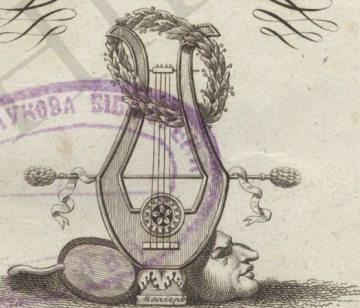
КОМЕДІЯ,

въ пяти дѣйствіяхъ.

Въ стихахъ.

СОЧИНЕНІЕ МОЛІЕРА.

Переводъ С. Кокоскина.

Москва
1816.

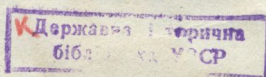

Постановленіи Миколаю
Вановичу Гнатовичу

в Знакѣ совершеннаго
гостини и аличной дружбы:

От переводчика.

469966

83
03
12

46.2. **Перегородка**, или много труда по пустому : комедия в одном действии / пер. с франц. Ф. Кокошкина. – Санкт-Петербург : Тип. императ. Театров, 1820. – 64 с. – [Текст автогр.]: *«Любезному, почтенному Другу Николаю Ивановичу Гнедичу! В знак истинной дружбы и душевной преданности от переводившего Ф. Кокошкина. Апреля 7-го д. 1820 г.»*. – [Шт.]: «Централ. наукова бібліотека. Полтава».

Гнідич Микола Іванович – див. п. 23.

47. Колесса Олександр Михайлович (1867, с. Ходовичі, Стрийський пов. – 1945, м. Прага) – український літературознавець, мовознавець, громадсько-політичний діяч, дійсний член НТШ (з 1899). Доцент (1895), професор (1898–1918) Львівського ун-ту. Член Української національно-демократичної партії. В 1907–1918 К. був депутатом австрійського парламенту, послідовно обстоюючи інтереси українського населення Галичини в шкільництві та вищій освіті. К. був заступником голови Загальної Української Ради у Відні та керівником Української культурної ради. У 1921 очолював дипломатичну місію ЗУНР у Римі. З 1921 жив у Чехії; був дійсним членом Слов'янського ін-ту в Празі. У 1923–1939 – професор Карлового ун-ту, заступник голови чесько-українського комітету; один із засновників УВУ, його професор і кількарізовий ректор. Досліджував пам'ятки давньоукраїнської писемності, фольклор, вивчав історію української мови, проблеми українського літературознавства [ЕІУ, т. 4, с. 451].

АВТОГРАФ О. М. КОЛЕССИ НА КНИЗІ:

Колесса, Олександр Михайлович. Погляд на історію української мови : інавгураційний виклад, виголошений в Українському В. Університеті в Празі дня 23 жовтня 1921 / Олександр Колесса. – Прага: Держ. друкарня в Празі, 1924. – [Текст автогр.]: *«Вп. Пр.[офесору] Миколаєви*

84-2
п 27

п27

ПЕРЕГОРОДКА

ИЛИ

МНОГО ТРУДА ПО ПУСТОМУ,

КОМЕДИЯ ЧИТАЛЬНЯ

Императорской

Библиотеки

ВЪ ОДНОМЪ ДѢЙСТВІИ.

Переводъ съ Французскаго.

В. Кокшкина.

Представлена въ первый разъ въ Санктпетербургѣ,
на Маломъ Театрѣ, Мая 4 дня, 1820 года.

САНКТПЕТЕРБУРГЪ,

въ Типографіи Императорскихъ Театровъ.

1820.

Молодому, Поэтичному Другу.
Николаю Ивановичу
Тихомирову!

В знак истинной дружбы
и дружеской преданности

От Переводникова
С. Кокошкина

Апрель 7го 1920го

1244

K603

2687

K68

ПРОФ. ДР. ОЛЕКСАНДЕР КОЛЕССА.

Взято: Гр. Миколас Дугмекс

на 100000

ПОГЛЯД

вз. 100000

на

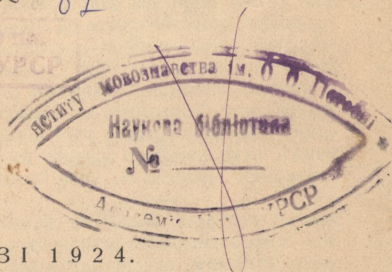
ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.

2

Інавгураційний виклад,
виголошений в Українському В. Університеті
в Празі дня 23. жовтня 1921.

90261 2 07

Українська історія
Українська УРСР

В ПРАЗІ 1924.

ДЕРЖАВНА ДРУКАРНЯ В ПРАЗІ.

2687

Дурново на спомин від автор[а]».

Дурново Микола Миколайович (1876, с. Парфьонки, Московська губ. – 1937, о. Соловки) – російський філолог-славіст, педагог, доктор філології з 1917, член-кореспондент АН СРСР з 1924, дійсний член АН Білорусі з 1928. Закінчив 1899 історико-філологічний ф-т Московського ун-ту. З 1904 працював приват-доцентом Московського ун-ту, пізніше – професором Харківського, Петроградського, Московського, Білоруського і Саратовського ун-тів. У 1924–1927 – професор Ун-ту в Брно (Чехія). Репресований 1933, розстріляний 1937. У дослідженнях Д. постійно звертався до проблем україністики; визнавав самостійність української мови. Праці Д. присвячені сукупності «руських мов», у складі якої розглядалася і «малоруська мова». Діалектний склад української мови, її фонетичні і морфологічні особливості Д. розглянув у праці «Вступ до історії руської мови» (1927), подав огляд писемних пам'яток «руської мови» та нарис історії української літературної мови. Висловлювання Д. щодо особливостей української мови містяться у його рецензіях на праці українських мовознавців В. Ганцова, О. Колесси, А. Кримського [УМ, с. 165-166].

48. Комаров Михайло Федорович (1844, слобода Митрівка [Дмитрівня], Катеринославська губ. – 1913, м. Одеса) – український літератор, критик, фольклорист, бібліограф, лексикограф, видавець і перекладач. Закінчив юридичний ф-т Харківського ун-ту. З 1867 працював на судових посадах у Києві, Умані та Одесі. Перший бібліограф творів Т. Г. Шевченка та праць про нього. З 1887 жив і працював в Одесі. Член Одеської Громади. Статті, огляди та рецензії К. друкували київські, львівські та одеські часописи й газети: «КС», «Рада», «Зоря», «Одесский вестник». З початку 1890-х К. друкував власні праці, зокрема, й історичного змісту. Під псевдонімом М. Уманець уклав та видав у Львові чотири томний «Словарь російсько-український». Своєю культурологічною

K63

K63

Зібрання Миколи Миколайовича Ванодимир Мико-
лаєвичу Ломтовичу від М. Комарова
в Київі 1912 р.

ДО „УКРАЇНСЬКОЇ ДРАМАТУРГІЇ“.

ЗБІРКА БІБЛІОГРАФІЧНОГО ЗНАДІБКУ

До історії

УКРАЇНСЬКОЇ ДРАМИ І ТЕАТРА

за 1906—1912 рік.

З додатками та поправками до „Української драматургії“ до 1906 року.

ЗІБРАВ І ВПОРЯДКУВАВ

М. КОМАРОВ.

241698

ОДЕССА.

Друкарня Є. Фесенка, Ришельєвська, № 49.
 1912 року.

10 79
 86
 ← Державна історична

діяльністю К. значно посприяв культурно-національному єднанню різних частин України – Південної, Західної і Наддніпрянщини [див. також пп. 5, 6] [ЕІУ, т. 4., 469].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. Ф. КОМАРОВА НА КНИЗІ:

Комаров, Михайло Федорович. До «Української драматургії»: збірник бібліогр. знадібку до історії української драми і театра за 1906-1912 рік / М. Ф. Комаров. – Одеса : Друк. Є. Фесенка, 1912. – 107 с. – [Текст автогр.]: *«Велъми шановному Володимиру Миколаевичу Леонтовичу від М. Комарова. 26 квітня 1912 р.»*.

Леонтович Володимир Миколайович – див. п. 31.

49. Комашка Антон Михайлович (1897, с. Непокрите, нині Вовчанського р-ну Харківської обл. – 1970, м. Ленінград) – український живописець, графік, мистецтвознавець. Навчався 1915–1918 у І. Рєпіна. Працював 1918–1920 у художніх майстернях Південно-Західного фронту, де оформляв агітпоїзди. Створював акварельні малюнки, живописні портрети і тематичні картини. Учасник мистецьких виставок. Ректор Харківського художньо-промислового ін-ту (1927–1933). Керівник Асоціації художників Червоної України у Харкові. Учасник 2-ї світової війни. Залишив спогади «Три года с Репиным». Особовий архівний фонд К. зберігається у фонді ІР НБУВ [ЕСУ, т. 14, с. 169; ОАФ ІР, с. 244-245].

АВТОГРАФ А. М. КОМАШКИ НА КНИЗІ:

Комашка, Антон Михайлович. За пролетарську гегемонію в просторовому мистецтві : процеси мистецького руху в УСРР : доповідь на семінарі аспірантів Харків. ін-ту просторових мистецтв / А. Комашка. – Харків : Всеукр. худож. вид-во АХЧУ, 1931. – 71 с. – [Текст автогр.]: *«Всеукраїнському художньо-історичн. Музею ім. Т. Г. Шевченка. 10-VI 31. А. Комашка»*.

~~712285~~

а. м. комашка

Всеукраїнському
художньо-історич.
Музею і.м. М.П. Шевченка

709
K63

10-11-31. А. Комашка.

211735
3а

пролетарську гегемонію

В

просторовому мистецтві

процеси мистецького руху в усрр
відбудівного періоду
шляхи розвитку просторового
мистецтва за реконструктивної доби

доповідь на семінарі аспірантів харків-
ського інституту просторових мистецтв
лютий - березень 1931 року

всеукраїнське художнє
видавництво

а х ч у
харків
1931

ЗВІРЕНО 1961 р.

10
Р Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР Р
05

7221

50. Кониський Георгій (у польських творах – Koninski; до постригу – Григорій Осипович; 1717, Ніжин, полкове м. Ніжинського полку – 1795, м. Могильов, Білорусь) – церковний та громадський діяч, філософ і письменник. По закінченні Києво-Могилянської академії викладав там поетику, філософію й богослов'я. У 1744 прийняв чернечий постриг у КПЛ. У філософії підтримував європейський раціоналізм, був прихильником викладання розділу моральної філософії, запровадженого Феофаном Прокоповичем. З 1751 (за іншими даними, 1752) до 1755 К. – ректор КМА. З 1755 до кінця життя – єпископ Могильовський (з 1772 – єпископ Могильовський, Мстиславський і Оршанський) єдиної на той час у Білорусі православної єпархії. 1765–1766 перебував у Санкт-Петербурзі, впродовж 1767–1768 – у Варшаві. Вів переговори з польським королем про поліпшення статусу православних у Речі Посполитій. З 1783 – член Найсвятішого Синоду. Заснував у Могильові школу на зразок Київського колегіуму. Автор драми-мораліте «Воскресіння мертвих», кількох історичних досліджень польською та українською книжною мовами, де на основі зібраних документів відстоював незаконність Берестейської церковної унії 1596 на українських і білоруських землях. Зібрав коштовну бібліотеку [ЕІУ, т. 5, с. 24-25].

ВЛАСНИЦЬКІ НАПИСИ ГЕОРГІЯ КОНИЬСЬКОГО НА КНИГАХ:

50.1. Бюшинг, Антон Фридрих. Руководство к основательному и полезному познанию географического и политического состояния европейских государств и республик / А Ф. Бишинг ; пер. с нем. А. Разумов. – Санкт-Петербург : [Тип.] при императ. Акад. наук, 1763. – 10, 180 с. – [Текст власн. напису]: «*Pertinet ad libros Georgij Koniskj Episcopi A. R.*». [A. R. – Albae Russiae – Біла Русь].

50.2. Gerhardus, Iohannes Ernestus J. F. Annotationes posthumae in Evangelium D. Matthaei apostoli & Evangelistae

В
АНТОНА ФРИДРИХА БИШИНГА

РУКОВОДСТВО

008
Б-98

къ основательному

и полезному познанію

ГЕОГРАФИЧЕСКАГО

и

ПОЛИТИЧЕСКАГО

СОСТОЯНІЯ

Европейскихъ государствъ
и республикъ,

переведено съ Нѣмецкаго

АЛЕКСѢЕМЪ РАЗУМОВЫМЪ.

ВЪ САНКТПЕТЕРБУРГѢ

при Императорской Академіи Наукъ

1763 года.

50

pertinet ad libros Georgij Koniskij
Episcopi A. R.

JOHANNIS GERHARDI,

SS. Th. D. & P. P. in Acad. Jenensi, b. m.

ANNOTATIO-

NES POSTHUMÆ

in Evangelium

D. MATTHÆI,

Apostoli & Evangelistæ.

JOHANNES ERNESTUS J. F.

GERHARDUS, SS. Th. D. & P. P.

Analectis auxit, ac publicæ disquisitioni subjecit

in Includatâ Academiâ Salanâ.

Præmissus est Tractatus

De Interpretatione Scripturæ Sacræ.

Ex libris Georgij
Witke et Lectoris

ANNO

Konigs Kj. Archiman
Academiæ Kioviensis

M. DC. LXIII.

JENÆ,

Typis & Sumptibus GEORGI SENGEL VALDI.

/Iohannes Ernestus J. F. Gerhardus. – Jena : Typis & Sumpubus Georg I Senge, 1663. – 1926 colum.

[Власн. напис]: «*Ex libris Georgy Koniskj Archimandritae et Rector[i] Academi[ae] Kiovi[enis]*»; [Екслібрис сюжетний, з девізом: «*Sine Umbra*»]: «*Bibliotheca Scharffiana*»*****.

*****Шарф Готфрід Бальтазар (Scharff Gottfried Balthasar) (1676, Легниця (Liegnitz) – 1744, Швайдниц (Швейдниц, Свидниця, Schweidnitz) – німецький лютеранський теолог та письменник. Архідиякон церкви св. Трійці в Швайдниці. Зібрав бібліотеку з богослов'я. Екслібрис на примірнику: «*Bibliotheca Scharffiana*» – свідчить про його приналежність до книгозбірні Готфріда Шарфа. До особової бібліотеки Г. Кониського книга потрапила до 1755.

50.3. Татищев, Василій Никитич. История Российская с самых древнейших времен неусыпными трудами через тридцать лет собранная и описанная покойным Тайным Советником и Астраханским Губернатором Васильем Никитичем Татищевым, Кн. 1. Ч. 1 / В. Н. Татищев. – Москва : При Императ. Московском университете, 1768. – 224 с. – [Текст власн. напису]: «*pertinet ad libris Episcopi A. R. Georgij Koniskj.*». [Переклад: «належить до книг Єпископа Білої Русі Георгія Кониського»– [Шт.]: «Могилевская Государственная Публичная Библиотека [...]».

51. Коцюбинський Михайло Михайлович (1864, м. Вінниця – 1913, м. Чернігів) – український письменник, есеїст, громадський діяч, голова «Просвіти» в Чернігові. Навчався у духовному училищі у Шаргороді. 1890 у Львові налагодив співпрацю з редакціями журналів «Правда», «Зоря», «Дзвінок», з того часу постійно співробітничав із західноукраїнськими виданнями. 1892–1896 – працював у складі Одеської філоксерної комісії. Робота в селах Бессарабської губ. дала К. матеріал для написання циклу «молдовських» повістей та оповідань, зокрема, оповідання «Для загального добра» (1896). К.

працював у редакції житомирської газети «Волинь»; був діловодом у Чернігівській земській управі; редагував «Земский сборник Черниговской губернии»; служив у Чернігівському статистичному бюро. У 1911 «Товариство прихильників української науки і штуки» призначило К. довічну стипендію, щоб він міг звільнитись зі служби та займатися творчістю [ЕІУ, т. 5, с. 249].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. М. КОЦЮБИНСЬКОГО НА КНИЗІ:

51.1. **Коцюбинський, Михайло Михайлович.** Для загального добра. Відзначено премією на літературному конкурсі у Львові. – Чернігів : Друк. Губ. Земства, 1904. – [Текст автогр.]: *«Для української бібліотеки в Лащові в день відкриття її од М. Коцюбинського».*

[За сюжетом, філоксерна комісія заради «загального добра» – врятування виноградарників – знищує заражені шкідником виноградники селянина Замфіра, тим самим відбираючи в нього будь-які засоби до існування].

Лащув (Лащов, польськ. – Łaszczów) – місто та центр гміни у Томашувському повіті Люблінського воєводства у Польщі. Село відоме з середини 15 ст. У 16–18 ст. Лащув перебував у складі Речі Посполитої. У 1550 вже місто Лащув отримало Магдебурзьке право. З 1815 Лащов – у складі Російської імперії, з 1837 це посад Томашівського пов. Люблінської губ. Під час Другої світової війни Лащов перебував на території Львівської обл. У жовтні 1944 Лащов разом з низкою інших поселень Львівщини перейшов до складу Польщі. Інскрипт К. надає дослідникам інформацію про відкриття в Лащові української бібліотеки, що свідчить про наявність у містечку на початку 20 ст. чималої української громади.

АВТОГРАФ М. М. КОЦЮБИНСЬКОГО НА КНИЗІ:

51.2. **Гринченко, Борис Дмитриевич.** Каталог музея украинских древностей В. В. Тарновского, Т. 2 / Б. Д. Гринченко. – Чернигов : Тип. Губ. Земства, 1900. –

Для української бібліотеки в Мачові
в день відкриття її
од М. Комодисевого

М. Кочубинський.

к-754

ДЛЯ ЗАГАЛЬНОГО ДОБРА.

Видзначено премією на літературному конкурсі у Львові.

ЧЕРНЫГІВЪ.

Друкарня «Губернскаго Земства».

1904.

Щирою і хоромною Спасові
Мвовичу на пам'ятку
від М'коураднського.

КАТАЛОГЪ МУЗЕЯ

УКРАИНСКИХЪ ДРЕВНОСТЕЙ

В. В. Тарновскаго.

017/069/02

Г85

ТОМЪ II.

Составилъ Р. Д. Гринченко.

Приложеніе къ № 7 «Земскаго Сборника Черниг. г.» 1900 г.

10

83

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЧЕРНИГОВЪ.

Типографія Губернскаго Земства.

1900.

03

367 с. – [Текст автогр.]: *«Щиро́му й хоро́шому Гнатові Львовичу на пам'ятку від М. Коцюбинського»*. – [Шт.]: «Збірка пам'яток української старовини Ігн. Вас. Львовича. Катал. № [напис] 147»; [напис]: «Передано до Бібліотеки Кабінету антропології та етнології ім. Хв. Вовка. 25.XI.1927».

Львович Гнат (Ігнатій) Васильович – військовий чиновник, краєзнавець, колекціонер української старовини. Син житомирського священика. Навчався у Кам'янець-Подільській духовній семінарії; за участь у народницькій організації Л. був виключений із семінарії. Закінчив юнкерську школу; у званні капітана служив у 47-му резервному батальйоні у Вінниці, де познайомився з Михайлом Коцюбинським. На початку 20 ст. Л. працював діловодом в управлінні Новоград-Волинського повітового військового начальника. Підтримував зв'язки з Коцюбинським; у листах місто називав Звягелем. [У 1795 м. Звягель перейменовано на Новоград-Волинський, на кілька років призначено центром Волинської губ. Як гласний міської Думи Л. у 1910 вніс пропозицію повернути місту його колишню назву]. У 1860-х–1870-х у місті мешкала родина Косачів, тут народилася Леся Українка. Л. приятелював з Косачами, листувався з ними після їх виїзду з міста; в одному з листів дякував Олені Пчілці за створення у Звягелі клубної бібліотеки [37].

52. Коцюбинський Хома Михайлович (1870, м. Вінниця – 1956, м. Чернігів) – український літературознавець, молодший брат Михайла Коцюбинського, батько Михайлини Коцюбинської. Систематичної освіти не отримав. Навчався у Шаргородській бурсі, у Московському народному ун-ті ім. Шанявського. 1896 переїхав до Санкт-Петербурга, працював бібліотекарем у м-ві фінансів та бібліотекарем петербурзької української Громади. К. був членом низки наукових товариств, опікуном «Приюта-общества попечения о бедных и больных детях». 1901 за участь у нелегальному гуртку з розповсюдження книг українською мовою висланий з Петербурга на Волинь; у

Пр 1316
1

НАРОДНИЙ КОМІСАРІАТ ОСВІТИ УРСР
ЧЕРНІГІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕМОРІАЛЬНО-
ЛІТЕРАТУРНИЙ МУЗЕЙ М. КОЦЮБИНСЬКОГО

ДО 75-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
М. М. КОЦЮБИНСЬКОГО

ЗБІРНИК I

966
ВИДАННЯ ДРУГЕ, ДОПОВНЕНЕ

Впорядкував Х. М. КОЦЮБИНСЬКИЙ

Величшованому і дорогову
Х. Т. Крип'якевичу зі щирою
подякою за активну допомогу
Музею М. Коцюбинського.

Х. Коцюбинський
12/2 41.
Чернігів.

ЧЕРНІГІВ

1941

1915 працював у Чернігівському акцизному управлінні. 1923 К. переїхав до Києва; 1925 – один з організаторів комісії з увічнення пам'яті М. Коцюбинського у Вінниці. У 1927–1934 К. – директор Музею М. Коцюбинського у Вінниці. З 1935 К. – перший директор Чернігівського музею М. Коцюбинського. 1941 фонди музею були евакуйовані до м. Уфа. 1941–1942 – старший науковий співробітник Ін-ту суспільних наук АН УРСР (в евакуації). З 1944 – завідувач рукописного відділу Ін-ту української літератури ім. Т. Г. Шевченка. Автор низки спогадів про брата [38].

АВТОГРАФ Х. М. КОЦЮБИНСЬКОГО НА КНИЗІ:

Чернігівський державний меморіально-літературний музей М. М. Коцюбинського. Збірник [Вип.] 1. До 75-річчя з дня народження М. М. Коцюбинського / Нар. комісаріат освіти УРСР. Чернігів. держ. мемор.-літ. музей; упоряд. Х. М. Коцюбинський. – 2-е вид., допов. – Чернігів : Друк. ім. С. М. Кірова, 1941. – 91 с. – [Текст автогр.]: *«Вельмишановному і дорогому І. П. Крип'якевичу зі щирою подякою за активну допомогу Музею М. Коцюбинського. Х. Коцюбинський. 12/V 41. Чернігів».*

Крип'якевич Іван Петрович (1886, м. Львів – 1967, там само) – український історик, педагог, дійсний член НТШ, академік АН УРСР, професор Львівського ун-ту, директор Ін-ту суспільних наук АН України. Закінчив філософський ф-т Львівського ун-ту. Учень М. Грушевського. Автор наукових досліджень про українську козацьку державність та Б. Хмельницького, підручників з історії України; знавець українських літописів. 1918–1919 – приват-доцент Кам'янець-Подільського Українського державного ун-ту. 1921–1924 – професор Львівського (таємного) Українського Ун-ту. 1934–1939 – викладач історії України в Богословській Академії у Львові, співпрацював з НТШ (з 1920 – секретар історичної секції, з 1934 – її голова). 1939 – завідуючий кафедрою історії України, 1941 – професор Львівського ун-ту. У роки окупації працював редактором наукових

видань Українського вид-ва у Львові. У повоєнний час зазнав переслідувань. У 1946 К. працював в Ін-ті історії України АН УРСР у Києві. У 1948 К. повернувся до Львова. Упродовж 1953–1962 К. – директор Ін-ту суспільних наук АН УРСР [ЕІУ, т. 5, с. 390-395].

53. Кочубинський Олександр Олександрович (1845, м. Кишинів, Бесарабія – 1907, м. Одеса) – історик, філолог, археолог. Навчався в одеській гімназії при Рішельєвському ліцеї та на історико-філологічному ф-ті Московського ун-ту. З 1873 – доцент Новоросійського ун-ту, викладав слов'янську філологію. Упродовж 1874–1876 відвідував слов'янські країни з науковими цілями, надсилав детальні звіти, які друкувалися в «Записках Новороссийского университета». З 1877 – ординарний професор Новоросійського ун-ту (кафедра слов'янознавства) [ЕІУ, т. 5, с. 257].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ О. О. КОЧУБИНСЬКОГО НА КНИЗІ:

Кочубинский, Александр Александрович. К вопросу о взаимных отношениях славянских наречий. Основная вокализация плавных сочетаний: конс. + л, р + ъ – ъ + конс. [Т.] 1 / А. А. Кочубинский – Одесса : Тип. Ульриха и Шульце, 1877. – 225 с. – [Текст автогр.]: *«Корнилию Ивановичу Карастелеву в знак искр[еннего] уважения. Кочубинский».*

Карастельов Корнілій Іванович (1828, Катеринославська губ. – 1886, м. Одеса) – професор математики Новоросійського ун-ту. Навчався в Рішельєвському ліцеї та на фізико-математичному ф-ті Московського ун-ту. У 1860 – професор Рішельєвського ліцею. У 1865, з перетворенням Ліцею в Новоросійський ун-т, К. захистив докторську дисертацію, став ординарним професором, викладав прикладну математику та механіку. Займався також журналістською діяльністю: з 1868 був редактором газети «Новороссийский телеграф» [39].

4(09)=917

К75

АХУ

109

КЪ ВОПРОСУ

О ВЗАИМНЫХЪ ОТНОШЕНІЯХЪ

СЛАВЯНСКИХЪ НАРѢЧІЙ.

ОСНОВНАЯ
ВОКАЛИЗАЦІЯ

ПЛАВНЫХЪ СОЧЕТАНІЙ: КОНС. + л, р + ж — к + КОНС.

I.

ИЗСЛѢДОВАНІЕ

А. КОЧУБИНСКАГО,

доцента императорскаго новорос. университета, непремѣннаго члена императ. общества любителей
естествознанія, антропологии и этнографии въ Москвѣ.

ОДЕССА,

ПЕЧАТАНО ВЪ ТИП. УЛЬРИХА И ШУЛЬЦЕ, ВЪ КРАСНОМЪ ПЕРЕУЛКѢ, ДОМЪ ШВАРЦА, № 3.

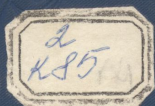
1877.

54. Криловський Амвросій Семенович (1853, м. Угнів, Рава-Руський пов., Галицьке намісництво, Австрійська імперія – 1930, м. Київ) – історик церкви, бібліограф, бібліотекар, археограф. В 1881 закінчив Холмську духовну семінарію, був помічником інспектора семінарії. 1886 закінчив КДА, отримав ступінь кандидата богослов'я. На посаді бібліотекаря КДАК склав та підготував до друку «Систематический каталог книг библиотеки Киевской духовной академии» (1890–1915, у 5-ти т, 13-ти вип.). У 1904 К. захистив магістерську дисертацію «Львовское Ставропигиальное братство: опыт церковно-исторического исследования» (першу назву: «История Львовского братства» – автор змінив за пропозицією Ф. І. Титова). Твір був надрукований як вступ до трьох томів «АЮЗР», у 1904 вийшов окремим томом [40; ОАФ ІР, с. 274-276].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ А. С. КРИЛОВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Крыловский, Амвросий Семенович. Львовское ставропигиальное братство : (опыт церковно-исторического исследования) / А. С. Крыловский. – Киев : Тип. императ. Ун-та Св. Владимира Н. Т. Корчак-Новицкого, 1904. – 314, 230 с. – [Текст автогр.]: *«Глубокоуважаемому Тимофею Димитриевичу Флоринскому на добрую память от искренно преданного автора. 14.XI.1904 г.»*.

Флоринський Тимофій Дмитрович (1854, м. Санкт-Петербург – 1919, м. Київ) – славіст, візантолог. Професор Ун-ту св. Володимира (1888), декан історико-філософського ф-ту. Член-кореспондент ІАН (1898). Член ІТНЛ при Ун-ті св. Володимира. Заступник голови Київського Слов'янського добродійного т-ва, редактор його органу «Славянский Ежегодник». У 1914 – шеф [цензурного] Комітету у справах друку в Києві [ЕУ, с. 3519-3520; ОАФ ІР, с. 560-563].

Крыловскій

Львовское
СТАВРОПИГІАЛЬНОЕ БРАТСТВО

(Опытъ церковно-историческаго изслѣдованія)

(Съ тремя рисунками)

Почтубоваренному Тимошею Димитріеву
Флоринскому на добрую память отъ искрен-
но преданныхъ автора.

1904.

Львовское

Дублетъ № 773.

СТАВРОПИГИАЛЬНОЕ БРАТСТВО.

(Опытъ церковно-историческаго изслѣдованія).

(Съ тремя рисунками).

А. Грыловскаго.

КІЕВЪ.

Типографія Императорскаго Университета Св. Владиміра Аѣц. О-ва
печ. и издатъ дѣла Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Мерингов. ул. № 6.

1904.

55. Кудрявцев Петро Павлович (1868, с. Алексєвське, Тульська губ. – 1940, м. Київ) – теолог, філософ, магістр богослов'я, професор КДА, член (з 1910 до 1912 – голова) Київського релігійно-філософського т-ва. Автор книг та статей з філософії і церковної історії. Закінчив КДА. 1908 – доцент кафедри історії філософії КДА, 1909 – екстраординарний, 1918 – ординарний професор. Член Всеукраїнського православного церковного собору (1917–1918). У липні 1918 на соборі К. позбавлено делегатського мандату як професора-ліберала. У 1918 К. – голова Вченої ради при міністрі сповідань. 1919–1921 – професор кафедри філософії Таврійського ун-ту; співробітник історико-філологічного відділу ВУАН (1926–1930 – керівник Візантологічної комісії УАН). У 1930 під час «чистки» К. вигнаний із лав науковців. 1938 заарештований. Після звільнення у 1939 працював у АН УРСР [41; **ОАФ ІР**, с. 287–288].

ВЛАСН. НАПИСИ П. П. КУДРЯВЦЕВА НА КНИГАХ:

55.1. Радостные чувствования муз, излинянные в одах и разных стихотворениях при всерадостном случае поздравления с прибытием Его Высокопреосвященства митрополита Киевского и Галицкого, и священно-Архимандрита Киевопечерския лавры. – Киев : Тип. Академии Киевской, при Киевопечерской Лавре, 1796. – 68 с. – [Напис на форзаці]: *«Профессора Киевск. Д. Академии Петра Павловича Кудрявцева»*.

55.2. Канон великий [:] творение святого отца нашего Андрея Критскаго Иерусалимскаго, чтомый в понедельник первыя недели святых постов. – [Б. м.], [Б. р.] – [Власн. напис на форзаці]: *«Петр Кудрявцев»*; [екслібрис друкований]: *«П. Кудрявцева»*.

РАДОСТНЫЯ ЧУВСТВОВА-
НІЯ МУЗЪ,

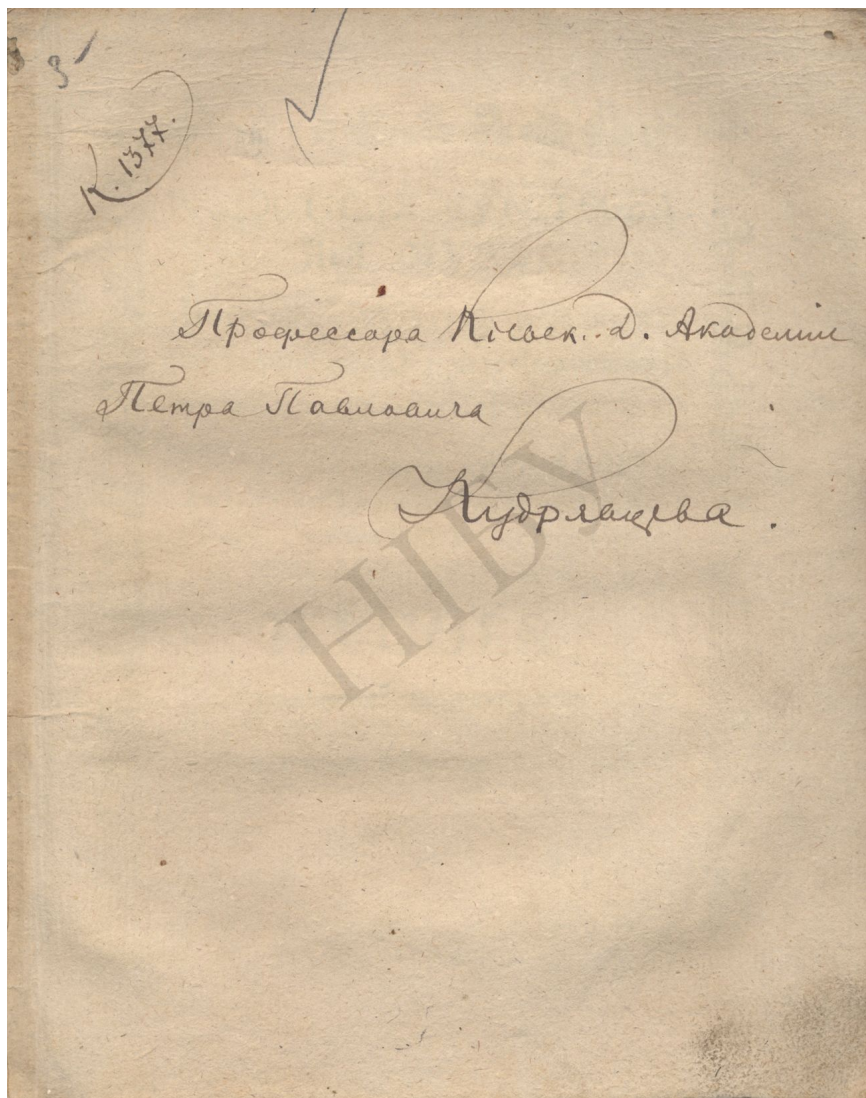
Изліяныя въ одахъ и разныхъ
стихотвореніяхъ при всерадостномъ
случаѣ поздравленія съ прибытіемъ

ЕГО ВЫСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВА
МИТРОПОЛИТА КІЕВСКАГО и ГАЛИЦ-
КАГО, и СВЯЩЕННО-АРХИМАНДРИТА
КІЕВОПЕЧЕРСКІЯ ЛАВРЫ.

ІЕРОΘЕЯ.

Посвященныя учениками Россійскаго
стихотворенія. 1796 года Мая 31.

Печатаны въ Типографіи Академіи Кіевской,
при Кіевопечерской Лаврѣ.

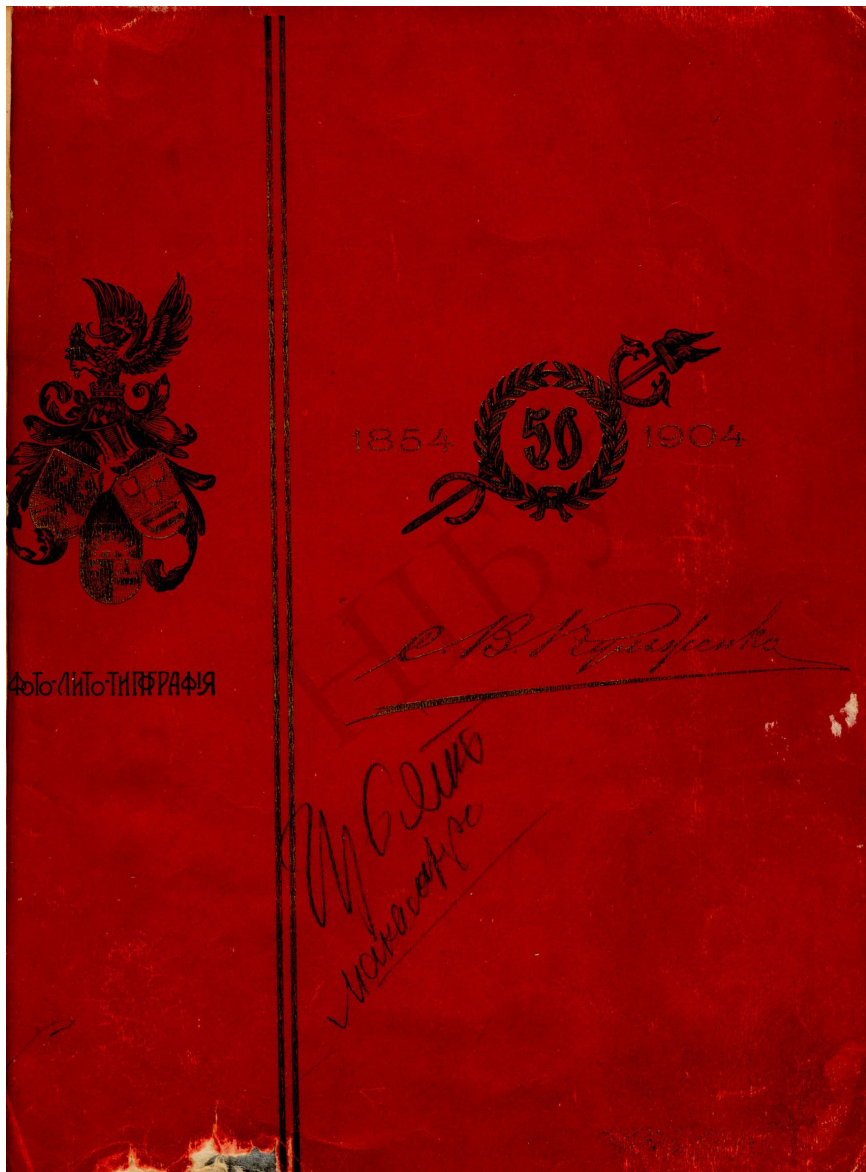

56. Кульженко Василь Стефанович (1865, м. Київ – 1934, там само) – видавець, культурний діяч, педагог. Професор естетики, історії і техніки книгодрукування. Освіту здобув у Поліграфічній академії (Лейпциг, Німеччина). Заснував власну фотолітодрукарню «В. С. Кульженко». Успадкував друкарське підприємство від батька, успішного українського книговидавця Стефана Васильовича Кульженка (24 грудня 1836 (5 січня 1837) – 1906). [ЕІУ, т. 5, с. 474]. К. заснував Київську школу графіки та друкарства і музей друкарської справи; був членом Київського літературно-артистичного товариства. 1909–1914 видавав і редагував часопис «Искусство и печатное дело». У 1917–1919 в його друкарні друкувалися державні папери, грошові знаки, поштові марки УНР та Української Держави. З 1924 – професор Київського художнього ін-ту. Під псевдонімом: В. С. Васильєв – видав книгу про свого батька, яка містить особисті спогади К. [ЕІУ, т. 5, с. 473].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ В. С. КУЛЬЖЕНКА НА КНИЗІ:

Васильєв, В. С. [Кульженко, Василий Стефанович]. Пол-века у печатного станка / В. С. Васильєв. – Киев : Тип. С. В. Кульженко, 1904. – 62 с.: цв. ил. – [Текст автогр.]: «От В. С. Кульженко».

57. Курінний Петро Петрович (1894, м. Умань, Київська губ. – 1972, м. Мюнхен, земля Баварія, Німеччина) – український історик, археолог, етнограф, музеєзнавець, організатор пам'яткоохоронної справи. Дійсний член НТШ (1947) та Міжнародної вільної АН у Парижі (1951). В Уманській чоловічій гімназії під впливом Д. М. Щербаківського захопився археологією, українознавством, краєзнавством. Заснував Уманську філію Київського т-ва охорони пам'яток старовини та мистецтва. Закінчив Ун-т св. Володимира (1917), де з 1915 був секретарем історико-етнографічного гуртка. Стажувався з археології у М. Біляшівського, В. Хвойки. З

Отъ В. С. Кузнецова

НИБУ

1917 – вчений секретар Центрального комітету охорони пам'яток старовини і мистецтва в Україні. З 1918 працював в Українській гімназії ім. Б. Грінченка в Умані (1921–1924 – її директор). З 1924 К. – директор Музею культів і побуту у Києві, упродовж 1926–1932 – директор Всеукраїнського музейного городка (містечка); одночасно: з 1924 – дійсний член, з 1929 – учений секретар ВУАКу; з 1926 – секретар Трипільської комісії (досліджував пам'ятки трипільської та білогрудівської культур); 1928–1930 – науковий співробітник кафедри мистецтвознавства при ВУАН; 1927 – головний редактор збірника «Український музей». 1933 – заарештований, на 5 років позбавлений права працювати за фахом. 1938–1941 – старший науковий співробітник Ін-ту археології АН УРСР, консультант Центрального історичного музею УРСР. З 1941 – інспектор охорони пам'яток міської управи Харкова, з 1942 – заступник директора Крайового музею первісної та стародавньої історії в Києві. 1943 супроводжував потяг із фондами музеїв до Кракова та до Гохштадту (Німеччина). Відтоді проживав у Німеччині. Співорганізатор УВАН, науковий співробітник Ін-ту мартирології в Мюнхені; з 1947 – професор Богословської академії УАПЦ; з кінця 1940-х – професор УВУ. Президент УВАН у Європі. 1954–1961 очолював українську редакцію Ін-ту з вивчення СРСР, що видавав «Українські збірники» [ЕІУ, т. 5, с. 522-523].

АВТОРСЬКІ ІНСКРИПТИ П. П. КУРІННОГО НА КНИГАХ:

57.1. **Курінний, Петро Петрович.** Білогрудівські кам'яні стели / П. П. Курінний ; Всеукраїнська академія наук. – У Києві, 1932. – С. 189-220. – (Окрема відбитка з «Записок Всеукраїнського археологічного комітету». – Т. 1. Київ, 1932). – [Текст інскрипту]: «Глибокоуважаемому Ф. Луцицькому от автора. 4/X 1939. г. Киев».

Луцицький Ф. В. – український археолог. Упродовж 1938–1940 працював у складі Деснянської експедиції, зокрема, обстежував городища Новгород-Сіверського

Книжниця історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1984

ПЕТРО КУРІННИЙ.

Тисоцький
Г. Дивинський
1/2 1989
2. Кн. 6.

902.6(с2)
К 93

БІЛОГРУДІВСЬКІ КАМ'ЯНІ СТЕЛИ.

Питання про виникнення, шляхи розвитку та призначення статуарних виображень людини з каміння, що час від часу несподіваним виявленням нагадують археологам про своє існування, неможна вважати розв'язаним ні в одній своїй багатоскладовій частині й досі.

Людська постать, виконана в різних матеріалах, супроводжує людство на протязі всього часу його існування від палеоліту, аж до сьогодення. Її виникання з різних приводів його культурних потреб. Вивчення її.—найцікавіша проблема культурно-історичного процесу, як з боку побутового, так і з боку художнього.

Тому й не дивно, що саме культурно-історичним проблемам, зв'язаним із статуарним виображенням людини, дослідники культурно-історичного процесу розвитку людства віддають значну увагу, присвячують коштовні розвідки¹⁾.

Коштовна монографія проф. М. Гернеса «Urgeschichte der Bildenden Kunst in Europa von den Anfängen bis um 500 vor Christus. Wien, 1925 року», що оце недавно вийшла в світ 3-ім виданням, є найповніше резюме вчених змагань у цім напрямку. Воно свідчить про колосальну роботу, проведену в напрямку інтерпретації статуарного матеріалу, ілюструє значні досягнення, як у дрібницях, так і в цілому. Алеж воно виявляє одночасно нові затінкові проблеми на тлі величезних прогалин у матеріалах, методах їхньої обробки, дефектів їхнього визначення і в загальній композиції різносортового матеріалу, прогалин, що чекають свого усунення на користь майбутніх видань цієї важливої праці.

¹⁾ Найголовніші з них: Sol. Reinach: «La sculpture en Europe avant les influences gréco-romaine. Anthropologie, 1904, t. V.

E. Cartalhat. La divinité féminine et les sculptures de l'allée couverte d'Épône, Seine-et-Oise.

Forrer. Primitive menschliche statuetten aus Bronze. Antiqua, 1887, 1888, 1889.

E. Pottier: Les statuettes de terre cuite dans l'antiquité. Paris. 1890.

А. А. Миллер. «Новый источник к изучению связи Скифии с Кавказом». Изв. Ак. Ист. Мат. Культ. т V.

Дуже добрий перелік літератури, що до публікації статуарного матеріалу наведено у нижчезгаданій праці проф. М. Гернеса: «Urgeschichte der Bildenden Kunst in Europa... W. 1925.

р-ну Чернігівщини. У Науковому архіві Ін-ту археології НАН України зберігаються звіти та щоденники археологічних розвідок та робіт науковця (Лучицький Ф. В. Археологічні роботи по дослідженню Подесняння. Комплексна експедиція по р. Десні 1938 р. та ін.) [42].

57.2. Курінний, Петро Петрович. Монументальні пам'ятки Трипільської культури / П. П. Курінний. – Київ : [б. вид-ва], 1927. – 33 с. : іл. – [Текст інскрипту]: «*Бібліотеці ВМГ [-] автор. 10/VII-32.*». [ВМГ – Всеукраїнський Музейний Городок]. – [Перша публікація у кн.: Трипільська культура на Україні, вип. 1. К., 1926].

57.3. Курінний, Петро Петрович. Академік Микола Теодотович Біляшівський як археолог / П. П. Курінний. – Київ : Друк. Української Академії наук, 1926. – 9 с. – [Текст інскрипту]: «*До бібліотеки Лаврського Музею Культів та Побуту від автора. КП. Л. 22/III-27 р.*».

57.4. Курінний, Петро Петрович. Розкопи 1926 року : (Коротке звідомлення) / П. П. Курінний. – У Києві : [б. вид-ва], 1927. – С. 54-83. – [Відбиток з Короткого звідомлення УАК за р. 1926]. – [Текст інскрипту]: «*Бібліотеці ВМГ [-] автор. 10/IV-32 р.*».

57.5. Курінний, Петро Петрович. Розкопи 1925 року : (коротке звідомлення) / П. П. Курінний. – У Києві : [б. в.], 1925. – 17 с. – [Відбиток з Короткого звідомлення ВУАК за р. 1925.]. – [Текст інскрипту]: «*Бібліотеці ВМГ [-] автор. 10/IV-32 р.*».

58. Лавров Петро Олексійович (1856, м. Ярославль, – 1929, м. Ленінград) – філолог-славіст, академік АН СРСР (1923). Професор Новоросійського (1898) та Петербурзького (1900) ун-тів. У другій половині 1920-х співпрацював з ВУАН, УАН. Численні мовознавчі праці Л. мали значний вплив на розвиток історичної славістики. Плідною була його палеографічна діяльність: у книгосховищах південнослов'янських країн та Афону Л. віднайшов,

9(47)у:902.61

К 93

Бібліотека історії
М. Київ
 902.6(с)
 К 93

ПЕТРО КУРІННИЙ.

МОНУМЕНТАЛЬНІ ПАМ'ЯТКИ ТРИПІЛЬСЬКОЇ КУЛЬТУРИ¹⁾.

Розуміння Трипільської культури протягом 25 років, одколи відкрито її, у нас на Україні значно розвинулося і збагатилося конкретним змістом. Коли перед 25 роками воно охоплювало два тільки культурних комплекси, що безпосередньо виступали в околицях с. Трипілля: комплекс культури А—з'єднання примітивної місцевої кераміки з багату спірально різьбленою керамікою і мальованим черзоним по білому посудом та комплекс культури В—сполучення простих форм місцевої кераміки з мальованим посудом кутового типу спірально-меандрового стилю розмалювання, то протягом ХХ в. в це розуміння поступінно просякали нові риси, що домальовували її величезний розмах. По-за першими двома виявами ясно обмалювалося нове коло чистої мальованої кераміки (Бог, Дністро), зловлено вияв відрубного типу різьбленої трипільської кераміки з домішкою канелюрного сталю посуду (Борисівка), виявлено пункт кераміки геометричного типу (Усатове), мальовану кераміку курганного типу (Слобідка), виявлено форми варваризованого, що завмирає, Трипілля (Євминка, Лукаші).

¹⁾ За матеріал для цієї статті були літературні перводжерела:

В. В. Хвойка. Каменний в'язь середня придніпров'я. Тр. XI Арх. съезда. Т. I. (Окр. відб.).

В. В. Хвойка. Раскопки 1901 года в области трипольской культуры. Окр. відб. з Зап. Р. Отд. Р. Арх. Об-ва, т. 5, вип. 2.

В. В. Хвойка. Изъ области трипольской культуры (по поводу рецензії Н. Бѣлзешевскаго). Журн. Археол. Лѣтоп. Южн. Россіи. 1904 г.

В. В. Хвойка. Обрядъ погребенія сожженіємъ и его древность. Київ 1906.

По вопросу о раскопкахъ. Тр. XIV Арх. С. т. III.

Раскопки площадокъ въ с. Кругоборodinцахъ. Лет. у. Под. губ. Окр. відб. з Древностей, труд. Моск. Арх. Об-ва, т. 21, в. 2, 1909 г.

В. В. Хвойка. Древніе обитатели средня придніпров'я и ихъ культура в доисторическіе времена (по раскопкамъ). Київ, 1913 г.

В. В. Хвойка. Раскопки В. В. Хвойки воздѣ Стретовки, Киевск. у. Зап. Од. Об. Ист. и Древн. в. XXIII, 68.

В. В. Хвойка. Сосуды со знаками изъ находокъ на площадкахъ Трипольской Культуры. З. И. О. О. И. и Др. XXIII, 169.

Проф. Э. Р. Штернъ. Предварительное сообщеніе о раскопкахъ въ имѣніи Петрови въ Бѣлзцѣ: уездъ Бѣс. губ. З. О. О. И. Др. XXV, 69 (прот.).

Проф. Э. Р. Штернъ. Доисторическая Трипольская Культура на югѣ Россіи. Тр. XIII Арх. С., т. I.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ИГО УРСР
М. Київ
Державна історична бібліотека

9(47).902.61

К-93

До Бібліотеки
Надчорноморського музею
та побуту

Вс. Астрога

К.М.І. 22/1-27р.

Академик Микола Теодотович Біляшівський як археолог.

Наукове археологічне спостереження на Україні почалося десь у XVII в. Там ми маємо вже перші спроби спостережати пам'ятки матеріальної культури, зрозуміти їх, витлумачити і, навіть, подати їх у друкові до уваги широкого кола громадянства.

Найтиповіші пам'ятки цього роду є: 1) Тетраургіма Аф. Кальнофойського (1638), 2) Альбом малюнків Вестерфельда 1651 року, 3) Гербініуса „Religiosae Kijowensis Ciptae seu Kiowia Subterranea“ 1675 року, 4) „Сказание“ об обретеніи част. мощей кн. Іуліани 1705, то-що.

В них пам'ятки старовини, по-за безпосереднім завданням авторів, притягають до себе вже більшу увагу, ніж це потрібно для отих його завдань. У коло інтересів увходять адебільшого пам'ятки архітектури, малярства, надгробки і пам'ятки різьбарства, цілі комплекси пам'яток, печери. Автори силкуються докладно описати могильний інвентар. В альбомі малюнків р. 1651 почувається вже вміння бачити пам'ятку, планово її замальовувати. А втім пам'ятка все-таки лишається по-за прямою увагою дослідниковою.

Дослідницька робота археологова розпочинається згодом, допіру на початку XIX в. Ця робота протягом XIX в. розвивається одразу кількома напрямками: зростає кількість робітників, праць, поширюється територія досліду, кращають методи інтерпретувати й компонувати матеріяли, їх репродукувати, дослід поглиблюється, а разом із тим міняються напрямки роботи, та лінія — ті передпосилки, що зроджують і скеровують дослід, міняється місце археології в системі наук.

Археологія, почавшись із класичної філології, за не що й довгий час розвивається не просто рівнобіжно з іншими науками, а якоюсь траєкторіяльно через них, через історію мистецтв, історію, етнологію, геологію, природничі науки і технологію, шукаючи собі самостійної течії й метод. У процесі цього розвитку й руху вона вбирає в себе елементи інших наук, набуває різних відтінків. Останні особливо рельефно виступають, коли за основу аналізу взяти ті провідні інтереси, що об'єднували були наукових робітників, ту сферу знання, що їй служила археологія.

Перший етап української дослідчої археологічної роботи припадає на самий кінець XVIII та початок XIX вв. Це доба великого зацікавлення класичним світом. За осередок цього зацікавлення були Надчорноморські

Siduaio/egs 1845
10/12 32 algop

проаналізував та видав унікальні пам'ятки слов'янської писемності. Велике значення для славістики мали узагальнюючі дослідження Л. про життя та діяльність Кирила та Мефодія. Підсумком його багаторічної праці стала своєрідна кирило-мефодієвська енциклопедія, видана у Києві у 1928 [43].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ П. О. ЛАВРОВА НА КНИЗІ:

Лавров, Петро Олексійович. Кирило та Методій у давньослов'янському письменстві : (розвідка) / П. О. Лавров ; Укр. акад. наук. Зб. іст.-філол. від., № 78. – Київ : Друк. Укр. акад. наук, 1928. – 424 с.: іл.; 12 арк. іл. – [Текст автогр.]: *«Дорогому Борису Михайловичу Ляпунову от П. А. Лаврова, ожидающего исправления допущенных ошибок, дополнений и пр., а также и снисхождения к обстоятельствам, при которых писана книга.»*

Ляпунов Борис Михайлович (1862, с. Болобоново, Симбірська губ. – 1943, с. Борове, Акмолинська обл., Казахська РСР) – російський вчений-славіст, філолог; академік АН СРСР (1923). Закінчив історико-філологічний ф-т Санкт-Петербурзького ун-ту під керівництвом О. О. Потебні, Ф. Ф. Фортунатова та П. О. Лаврова. У 1892 Л. – приват-доцент Харківського ун-ту; упродовж 1903–1923 – екстраординарний професор Новоросійського ун-ту в Одесі; з 1924 до 1929 – професор Ленінградського ун-ту. До кола наукових інтересів Л входили порівняльна граматики слов'янських мов, історія праслов'янської мови, історія окремих слов'янських мов та мовних груп, етимологія [УМ, с. 324].

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК
ЗБІРНИК ІСТОРИЧНО-ФІЛОЛОГІЧНОГО ВІДДІЛУ,
№ 78

Акад. ПЕТРО ЛАВРОВ

Пр 205
78

06
438

КИРИЛО ТА МЕТОДІЙ

В ДАВНЬО-СЛОВ'ЯНСЬКОМУ ПИСЬМЕНСТВІ

(РОЗВІДКА)

9/2

У КИЇВІ
З друкарні Української Академії Наук
1928

Дорогому Борису Михайловичу
Ляпунову та П. А. Лаврова
завдячуючи на виправлення допускених
омилок, доповнень та пр. з а так
і змісту всесення як обстоєтєств
при кайсоровськ писанє книга.

ОД АВТОРА.

Книга „Кирило та Методій у давньо-слов'янському письменстві“, що виходить оце між люди в виданнях Української Академії Наук, то друга половина моєї праці. В першій половині видано ті, що збереглися слов'янською мовою, пам'ятки про те, як жили й діяли слов'янські первонавчителі. Це видання виходить у світ у „Трудах Славянской Комиссии“ при Всесоюзній Академії Наук. У ньому зібрано в одну книжку всі ці, багато разів видавані пам'ятки.

Дозволю собі висловити Українській Академії Наук та її Історично-Філологічному Відділові, куди я вдавсь був листовно до його Голови, Неодмінного Секретаря Академії, акад. А. Е. Кримського, щиро подяку за те, що цій моїй книзі приділено місце в одному з її виданнів. Уважаю за лобу повинність щиро подякувати співробітникові Академії П. Г. Іванцеві за переклад моєї розвідки.

Про те, які почування викликало в мені те, що книга друкується саме в Києві, я кажу наприкінці її.

У КИЇВІ,

Лаврський Культурно-Історичний Заповідник

10 червня 1928 р.

59. Лазаревський Олександр Матвійович (1834, с. Гирявка, Конотопський пов., Чернігівська губ. – 1902, м. Київ) – український історик, генеалог, джерелознавець та видавець. Організатор національної архівної справи. Перший дослідник адміністративно-судового устрою Гетьманщини. Один із засновників та редактор журналу «КС». Член ІТНЛ. Один із перших біографів Тараса Шевченка. Автор близько 450 наукових праць і статей. У фундаментальній праці «Опис старої Малоросії» (вийшло три томи, присвячених Стародубському, Ніжинському та Прилуцькому полкам, відповідно 1888, 1893 та 1902 р. видання) Л. висвітлив історію селянства, колонізації та землеволодіння Лівобережної України у період з 1654 до 1782 рр. Як археограф видав масиви історичних документів: «Щоденник М. Ханенка» (1884), «Сулимівський архів» (1884), «Мотижинський архів» (1890), «Щоденник генерального підскарбія Якова Марковича» (1893–1897) та ін. Бібліотеку та особистий архів заповів Ун-ту св. Володимира [ЕІУ, т. 6, с. 28-30].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ П. О. ЛАЗАРЕВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Лазаревский, Александр Матвеевич. Описание старой Малороссии : материалы для истории заселения, землевладения и управления, Т. 1. Полк Стародубский / А. М. Лазаревский. – Киев : Тип. К. Н. Милевского, 1888. – 521, XXV с. – [Текст дарчого напису **М. С. Грушевському**]: «*Михайло на добрую память. Автор. 12 Ок[тября?...]*». – [Друкований екслібрис]: «Михайло Грушевський». – [На форзаці збереглася наклейка з текстом, надрукованим на друкарській машинці приблизно у 1970-х].

Грушевський Михайло Сергійович – див п. 31.

Михайло на зображенні пам'яті

Автор

1201

9(с2

117

ОПИСАНІЕ

СТАРОЙ МАЛОРОССІИ

Матеріали для історії заселенія, землевладѣнія и управленія

Ал. Лазаревскаго.

ТОМЪ ПЕРВЫЙ

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ

ПОЛКЪ СТАРОДУБСКІЙ.

КИЕВЪ.

Типографія К. Н. Милевскаго, Прорѣзная улица, домъ Гофмана, № 10-й.
1888.

60. Левицький Орест Іванович (1848, с. Маячка, Кобеляцький пов., Полтавська губ. – 1922, с. Драбів, Київська губ.) – український історик, правознавець, археограф, етнограф, письменник, літературознавець. Закінчив Полтавське духовне училище, у 1874 – історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира, учень В. Б. Антоновича. Входив до київської «Старої Громади». З 1874 до 1921 – секретар, з 1918 до 1921 – головний редактор Тимчасової комісії для розгляду давніх актів; член ІТНЛ, НТШ у Львові, заступник голови УНТ у Києві. Співробітничав у «КС». З 1918 – голова Комісії звичаєвого права УАН; голова президії Соціально-економічного відділу (1920), Правничо-термінологічної комісії, Т-ва правників. Президент ВУАН (з березня 1922). Досліджував і публікував архівні матеріали до історії України 16–18 ст. Автор історичних оповідань на матеріалах актових книг і судових документів Волині та Гетьманщини. Особливу увагу приділяв археографії та архівознавству. Низку розвідок присвятив українському церковному будівництву, пам'яткам давньої української літератури [ЕІУ, т. 6, с. 90-91; **ОАФ ІР**, с. 313-315].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ О. І. ЛЕВИЦЬКОГО НА КНИЗІ:

60.1. Левицький, Орест Іванович. Очерки народной жизни в Малороссии во второй половине XVII ст. – Изд. редакции журн. «Киевская старина» / О. И. Левицкий. – Киев : Тип. Императ. Ун-та Св. Владимира, 1902. – 311 с. – [Текст автогр.]: «В Полтавскую Общественную библиотеку [-] автор. Киев, 17 ап[реля?] 1903 г.». – [Шт.]: «Полтавск. Общ. Библиотека. Местный отдел».

60.2. Левицький, Орест Іванович. Археологические экскурсии Т. Г. Шевченка в 1845–1846 гг. / О. И. Левицкий. – Оттиск из журнала «Киевская старина». – Киев : Тип. Г. Т. Корчак-Новицкого, 1894. – 14 с. – [Текст автогр.]: «От автора».

с. 12. Полтавского Общественного Библиотечного

ОЧЕРКИ

Автоморф

Киев, 17го
1903.

9.47
1.37

НАРОДНОЙ ЖИЗНИ ВЪ МАЛОРОССІИ

9/4/21

во второй половинѣ XVIII ст.

9(02)135
1 37

494

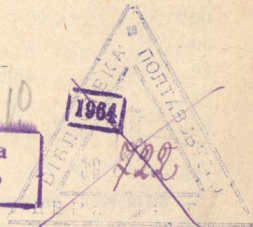
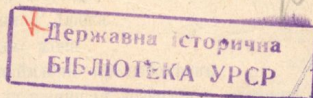

Ор. Левицкого.

Издание редакціи журнала „Кіевская Старина“.

28948

КІЕВЪ.

Типографія Императорскаго университета св. Владимира
Акц. О-ва Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Мериновская, № 6.

1902

84179

9026

1371

Описъ археологическаго

АРХЕОЛОГИЧЕСКІЯ ЭКСКУРСІИ
Т. Г. ШЕВЧЕНКА

въ 1845—1846 гг.

О. И. ЛЕВИЦКАГО.

Оттискъ изъ журнала „Кіевская Старина“.

КІЕВЪ:

Типографія Г. Т. Корчакъ Новицкаго, Михайловская ул., домъ № 4.

1894.

61 Левін Ісаак Ілліч (Єльевич) (1887, м. Київ – 1945, [США]) – економіст та банкір. Доктор політекономії Фрейбурзького ун-ту. Народився в родині київського купця 1-ї гільдії; закінчив 2-гу Київську гімназію із золотою медаллю. У 1910 закінчив економічне відділення Санкт-Петербурзького політехнічного ін-ту. Відвідував семінари в ун-тах Фрейбурга, Лейпцига та Мюнхена (Німеччина). Друкував свої статті про російські синдикати й банки в «Известиях Общества финансовых реформ» та фахових журналах. Кар'єру викладача Санкт-Петербурзького ун-ту перервала революція: 1919 Л. не повернувся до Санкт-Петербурга із закордонного відрядження, і, таким чином, вибув із складу викладачів ун-ту. До 1929 Л. жив у Фрейбурзі, де був власником банку; згодом переїхав до Франції, а звідти – до Бразилії та США [44].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ І. І. ЛЕВІНА НА КНИЗІ:

Левин, Исаак Ильич. Германские капиталы в России / И. И. Левин. – Санкт-Петербург : Тип. Ред. период. изд. М-ва Ф[инансо]в, 1914. – 87 с. – [Текст автогр.]: *«Глубокоуважаемому профессору Митрофану Викторовичу Довнар-Запольскому от автора».*

Довнар-Запольський Митрофан Вікторович (1867, м. Речиця, Мінська губ., Білорусь – 1934, м. Москва) – український та білоруський історик, етнограф, фольклорист, джерелознавець, архівознавець, археограф. Закінчив історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира; учень В. Антоновича та В. Іконникова. Захистив докторську дисертацію з історії Великого князівства Литовського. У 1901–1919 Д.-З. – професор кафедри російської історії Ун-ту св. Володимира. 1912–1917 Д.-З. – директор Київського комерційного ін-ту, організованого на базі Вищих комерційних курсів, створених з ініціативи Д.-З. Перший директор Київського археологічного ін-ту (1918–1919). Один із засновників Київського т-ва охорони пам'яток старовини та мистецтва, співробітник Київської археографіч-

Гертювацкому профессору
инженеру Виктору Добнору-Жаковскому

И. И. ЛЕВИНЪ.

От автора

X

3361

1-36

ГЕРМАНСКІЕ КАПИТАЛЫ

33

200

ВЪ РОССІИ.

1904

15469

6848

К Державна историческа
БИБЛИОТЕКА УРСР

С.-ПЕТЕРБУРГЪ.

ТИП. РЕД. ПЕРІОД. ИЗД. М-ВА Ф-ВЪ.

1914.

ної комісії. У 1920 працював у Харківському ун-ті. Автор проекту створення Білоруського ун-ту (1918). Учасник дипломатичної місії БНР у Києві; склав для БНР «Меморіал» («Основи білоруської державності»), обґрунтував необхідність створення незалежної білоруської держави. Професор Білоруського ун-ту (1925–1928), московського Ін-ту народного господарства (1928–1934) [ЕІУ, т. 2, с. 427].

62. Линниченко Иван Андрійович (1857, м. Київ – 1926, м. Сімферополь) – історик-медієвіст, педагог, кримознавець. Народився у родині київського професора. Вищу освіту здобув на історичному ф-ті Ун-ту св. Володимира; від свого вчителя В. Б. Антоновича Л. успадкував інтерес до медієвістики (історії Київської, Галицької земель) та археології; цікавився південноукраїнською тематикою, слов'янознавством, бібліографією. Дружив з професором В. С. Іконниковим; широко використовував його «Опыт русской историографии». Член-кореспондент Санкт-Петербурзької АН. Педагогічна та наукова кар'єра Л. пов'язана з чотирма ун-тами: київським Ун-том св. Володимира (1870-ті – 1880), Московським (1888–1895), Новоросійським (Одеса; 1884–1919; пройшов усі щаблі кар'єри: приват-доцента, екстраординарного, ординарного, заслуженого та заслуженого позаштатного професора); Таврійським (Кримським) (Сімферополь; 1921–1926). Відірваний у Криму від власної бібліотеки, архівів, Л. зайнявся дослідженням проблем кримської історії. У 1923 за дорученням ун-ту брав участь у розборі бібліотек націоналізованих приватних маєтків Південного берега Криму. У 1917 Л. вступив у полеміку з М. С. Грушевським щодо можливості існування Української держави [ЕІУ, т. 6, с. 143-144].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ І. А. ЛИННИЧЕНКА НА КНИЗІ:

Линниченко, Иван Андреевич. Вече в Киевской области : кандидатское сочинение Ивана Линниченко /

Людвигу Петровичу
и товарищам

Христану Петровичу

Александрову
и товарищам

ВЪЧЕ

9(47/70)
1-59

ВЪ

9(с2)12
159

КИЕВСКОЙ ОБЛАСТИ.

КАНДИДАТСКОЕ СОЧИНЕНИЕ

ИВАНА ЛЕВЕНЧЕНКО.

КИЕВЪ

ВЪ УНИВЕРСИТЕТСКОЙ ТИПОГРАФИИ (І. ЗАВАДКАГО).
1881.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1964

И. Линниченко. – Киев : Унив. тип., 1881. – 65 с. – [Текст автогр.]: *«Любезнейшему и услужливейшему из товарищей Хрисанфу Петровичу Ящуржинскому [...] автор»*. – [Праця вперше надрукована в «Университетских известиях», 1881, № 1-2].

Ящуржинський Хрисанф Петрович – див. пп. 75, 126.

63. Лобанов Михайло Євстафійович (1787, м. Санкт-Петербург – 1846, там само) – російський поет, перекладач. Ординарний академік Санкт-Петербурзької ІАН (1845). У 1813–1841 л. був співробітником ІПБ, працював там разом з М. І. Гнідичем та І. А. Криловим. Л. писав оригінальні поетичні твори та багато перекладав, зокрема, переклав та видав трагедію Жана Расіна «Федра» (1823). Автор мемуарно-біографічних праць «Жизнь и сочинения Н. И. Гнедича» (1842) та «Жизнь и сочинения И. А. Крылова» (1847) [45].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. Є. ЛОБАНОВА НА КНИЗІ:

63.1. Лобанов, Михаил Евстафьевич. Элегия на кончину Государыни Императрицы Марии Феодоровны / М. Лобанов. – Санкт-Петербург : Тип. вдовы Плюшар, 1828. – 7 с. – [Текст автогр.]: *«Любезному другу Николаю Ивановичу Гнедичу от [автора]»*. – [Шт.]: «Централ. наукова бібліотека. Полтава», «Полтавская областная библиотека».

ІНСКРИПТ ПЕРЕКЛАДАЧА М. Є. ЛОБАНОВА НА КНИЗІ:

63.2. Расин, Жан Батист. Федра : трагедия Расина : в 5-ти действиях. Перевод **М. Лобанова** / Ж. Б. Расин. – Москва : Тип. Деп. нар. просвещения, 1823. – 90 с. – [Текст дарчого напису перекладача]: *«Любезному и почтенному другу моему Николаю Ивановичу Гнедичу в знак истинной дружбы и благодарности. От переводчика»*. – [Шт.]: «Читальня Полтавської обласної бібліотеки».

891.7-1
168

*Издана по распоряжению
Генерала*

168

ЭЛЕГІЯ

VII - 102

НА КОНЧИНУ

ГОСУДАРЫНИ ИМПЕРАТРИЦЫ

МАРИИ ФЕОДОРОВНЫ.

32248

М. ЛОБАНОВА.

~~Полтавская Областная
БИБЛИОТЕКА~~

САНКТПЕТЕРБУРГЪ,

ПЕЧАТАНО ВЪ ТИПОГРАФИИ ВДОВЫ ПЛЮШАРЪ.

~~1828. ОЧЕНЕ
ПЕЧАТАНО
ОБЩАЯ~~

84-2
P 24

✓
1286

P24

ФЕДРА

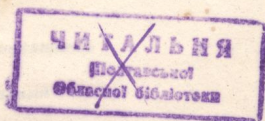
ТРАГЕДІЯ

РАСИНА

ВЪ ПЯТИ ДѢЙСТВІЯХЪ

переводъ

М. ДОБАНОВА.

М.ДСССХХІІІ. 0

Любознатель и почтеннейший друг мой

Николаю Ивановичу

Тихомиру

Во знак истинной дружбы и благодарности

От переводчика.

286

64. Лобода Андрій Митрофанович (1871, м. Свенцяни, Литва – 1931, м. Київ) – етнограф, літературознавець, професор Ун-ту св. Володимира (1904), академік ВУАН (1922). У 1894 закінчив слов'яно-російське відділення історико-філологічного ф-ту Ун-ту св. Володимира. 1904 Л. захистив дисертацію на тему російських билин про сватання; отримав посаду екстраординарного професора Ун-ту. З 1915 – головний редактор «Университетских известий». 1917, після захисту неопублікованої докторської дисертації, Л. став ординарним професором кафедри російської мови і літератури, згодом – завідувачем кафедри російської літератури київського Ун-ту. 1921 Л. очолив Етнографічну комісію при ВУАН. 1922 Л. – академік ВУАН зі спеціальності етнографія. 1923–1925 – віце-президент ВУАН; очільник секції літератури Київської науково-дослідної кафедри мовознавства. Член Центрального бюро краєзнавства при РАН. Л. був секретарем ІТНЛ. 1924 Л. – дійсний член філологічної секції НТШ та член-кореспондент РАН. Упродовж 1925–1930 Л. – головний редактор «Етнографічного вісника». Досліджував історію української і російської фольклористики; відредагував покажчик «Бібліографія літератури з українського фольклору», укладений О. Андрієвським (1930) [ЕІУ, т. 6, с. 251; ОАФ ІР, с. 324-326].

АВТОРСЬКІ ІНСКРИПТИ А. М. ЛОБОДИ НА КНИГАХ:

64.1. Лобода, Андрей Митрофанович. К истории классицизма в России в первую половину XVIII-го столетия / А. М. Лобода. – Киев : Тип. Т. Г. Мейнандера, 1911. – 20 с. – [Текст автогр.]: «Дорогому А. А. Назаревскому на добрую память [–] автор».

Назаревський Олександр Адріанович – див. п. 30.

801
1683

Я. М. ЛОБОДЯ.

*Ворогону М. А. Назарівському
на добродушні пам'яті
автора.*

Къ исторіи
классицизма въ Россіи
въ первую половину XVIII-го столѣтія.

Кіевъ, типографія
Т. Г. Мейнандера
Пушкинская 20.
— 1911. —

64.2. **Лобода, Андрей Митрофанович.** Русские былины о сватовстве / А. М. Лобода. – Киев : Тип. Императ. Ун-та Св. Владимира Н. Т. Корчак-Новицкого, 1904. – 295 с. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому Ивану Васильевичу Шаровольскому на добрую память автор».*

Шаровольський Іван Васильович (1876, с. Прохорівка, Полтавська губ. – 1954, Київ) – мовознавець, історик літератури, фахівець з германської і романської філології. 1900 закінчив Ун-т св. Володимира, учень М. П. Дашкевича. Професор Ун-ту св. Володимира (1908) [ЕУ, с. 3791].

64.3. **Лобода, Андрей Митрофанович.** Юбилейные поминки по Н. М. Карамзину и Н. В. Гоголю / А. Лобода. – Киев : Тип. Р. К. Лубковского, 1902. – 29 с. – [Текст автогр.]: *«А. Омеляненко на добрую память о бывшем учителе. А. Лобода. 18.V.1903.».*

[Відомостей про адресат інскрипту не виявлено].

65. Ляскоронський Василь Григорович (24 грудня 1859 (5 січня 1860), м. Золотоноша – 1 січня 1928, м. Київ) – український історик, археолог, етнограф, нумізмат і картограф. Професор (1909). У 1885 закінчив історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира (слухав також лекції з медицини). Під впливом В. Антоновича захопився допоміжними історичними дисциплінами: антропологією, етнографією, нумізматикою, археологією, палеографією; працював у нумізматичному та археологічному музеях; Працював учителем у сім'ї російського священика при посольстві у Відні; побував в багатьох європейських країнах, працював у бібліотеках Кенігсберга і Парижа. У 1891 Л. повернувся до Києва. Монографію «История Переяславской земли с древнейших времен и до половины XIII ст.» захистив як магістерську дисертацію у 1899. З 1907 – на кафедрі російської історії Ун-ту св. Володимира. 1909–1921 – на посаді екстраординарного професора кафедри росій-

Л-6

А. М. Лобода.

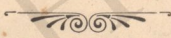
Многоуважаемому
Шену Васильевичу Маровицкому
на добрую память
внучку.

Русскія Былины

84
Л683

79884

О СВАТОВСТВѢ.

КІЕВЪ.

Типографія Императорскаго Университета Св. Владиміра
Акц. О-ва печ. и изд. дѣла Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Меринговская ул.

1904.

8(c)

Λ 683

*А. Максименко
на форму и текст
о библиотеке
Стебоды*

1912/03.

ЮБИЛЕЙНЫЯ ПОМИНКИ

ПО

Н. М. КАРАМЗИНУ и Н. В. ГОГОЛЮ.

513 263
83

А. Стебоды.

КІЕВЪ.

Типографія Р. К. Лубковскаго, В. Владимірская ул., д. № 49.
1902.

ської історії НІФІ. З 1921 – професор Київського археологічного ін-ту. З 1924 – співробітник Етнографічно-фольклорної комісії при ВУАН, завідувач нумізматичного відділу Лаврського музею. 1925–1927 – член ВУАКу. Розробляв питання історичної географії, нумізматики, історичної топографії та допоміжних історичних дисциплін. Серед адресатів інскриптів Л. була і його сестра Катерина Ляскоронська, яка вчилась у Г. Ф. Писемського [ЕІУ, т. 6, с. 404-405; ОАФ ІР, с. 332-333].

АВТОРСЬКІ ІНСКРИПТИ В. Г. ЛЯСКОРОНСЬКОГО НА КНИГАХ:

65.1. **Ляскоронский, Василий Григорьевич.** История Переяславльской земли с древнейших времен до половины XIII столетия : монография / В. Г. Ляскоронский. – 2-е изд. – Киев : Тип. Н. А. Гирич, 1903. – 422 с.: ил.; карта. – [Текст автогр.]: «[... *]у Миколі Омеляновичу Макаренку – від автора». – [Шт.]: «Софійський музей. Бібліотека».

Макаренко Микола Омелянович – див. п. 66.

65.2. **Ляскоронский, Василий Григорьевич.** К вопросу о местоположении, в пределах Южной России, района, в котором проповедывал епископ Брунон в начале XI века / В. Г. Ляскоронский. – Петроград : Сенат. тип., 1916. – 25 с. – [Текст автогр. на 1-му прим.]: «Дорогому Григорию Феодоровичу Писемскому – на добрую память – от автора». – [Текст автор. на 2-му прим.]: «Многоуважаемому Ивану Францевичу Павловскому от автора». – [Шт.]: «Централ. наукова бібліотека. Полтава».

Писемський Григорій Феодорович (1862, м. Пирятин – 1937, м. Київ) – лікар-гінеколог, доктор медицини, професор (з 1913). Заслужений діяч науки УРСР (з 1935). У 1888 закінчив медичний ф-т Ун-ту св. Володимира. У 1904 захистив докторську дисертацію. З 1905 – приват-доцент кафедри акушерства і гінекології Ун-ту св. Володимира, професор Московського ун-ту (1913–1914). Очолював кафедру акушерства і гінекології Київського

Миколі Омельяновичу
Макаренку -
від автора.

9(3)

И-90

9(с2)11
Л97

ИСТОРИЯ ПЕРЕЯСЛАВЛЬСКОЙ ЗЕМЛИ

съ древнѣйшихъ временъ до половины XIII столѣтїя.

МОНОГРАФІЯ.

Василія Ляскоронскаго.

Издание второе.

10
К Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Софійський музей
БІБЛІОТЕКА

КІЕВЪ.

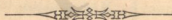
Типографія Н. А. Гиричъ, Трехсвятительская улица, домъ № 14.
1903.

*Дорогому
Григорію Феодоровичу
Гиссенскому —
на добрую память
— от автора.*

В. Г. ЛЯСКОРОНСКІЙ.

9(2)12
1937

Къ вопросу о мѣстоположеніи, въ
предѣлахъ Южной Россіи, района, въ
которомъ проповѣдывалъ епископъ
Брунонь въ началѣ XI вѣка.

ПЕТРОГРАДЪ
СЕНАТСКАЯ ТИПОГРАФІЯ
1916.

1947 г. 9.11
1 97

Многоуважаемому
Ивану Францевичу
Павловскому
отъ авторъ

В. Г. ЛЯСКОРОНСКІЙ.

9(c2)12
197

Къ вопросу о мѣстоположеніи, въ
предѣлахъ Южной Россіи, района, въ
которомъ проповѣдывалъ епископъ
Брунонь въ началѣ XI вѣка.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1964

64421
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЧИТАЛЬНЯ
Всесоюзная
Общественная библиотека

10

ПЕТРОГРАДЪ
СЕНАТСКАЯ ТИПОГРАФІЯ
1916.

медичного ін-ту (1920–1930) та Ін-ту удосконалення лікарів (1920–1937). Керівник НДІ охорони материнства і дитинства (1930–1934). Автор наукових робіт з оперативної гінекології, післяпологових ускладнень, організації акушерсько-гінекологічної допомоги. Розробив нові методи операцій на маткових трубах. Організатор перших колгоспних пологових будинків в Україні. У його клініці вперше було застосовано переливання донорської крові, знеболювання пологів за допомогою фармакологічних засобів. Голова 1-го Всеукраїнського та 8-го Всесоюзного з'їздів акушерів-гінекологів. Редактор журналу «Українські медичні вісті». Основна частина приватної бібліотеки П. у 1967 була передана в дар Національній науковій медичній бібліотеці України; книги з історичної тематики приватної книгозбірні П. надійшли до ДІБ УРСР [46].

Павловський Іван Францович – див. п. 80.

65.3. **Ляскоронский, Василий Григорьевич.** К вопросу о переяславльских торках / В. Г. Ляскоронский. – Санкт-Петербург : Сенат. тип., 1905. – 27 с. : карта. – [Текст автогр.]: «Глубокоуважаемом[у] Виктору Ивановичу Гошкевичу – от автор[а]». – [Екслібрис] : «Из библиотеки В. И. Гошкевича».

65.4. **Ляскоронский, Василий Григорьевич.** Киевский Вышгород в удельно-вечевое время. – Санкт-Петербург : Сенат. тип., 1913. – 363 с. – [Текст автогр.]: «Глубокоуважаемому Виктору Ивановичу Гошкевичу от автора». – [Екслібрис]: «Из библиотеки В. И. Гошкевича».

Гошкевич Віктор Іванович – див. п 15.1.

65.5. **Ляскоронский, Василий Григорьевич.** Русские походы в степи в удельно-вечевое время и поход кн. Витовта на татар в 1399 году / В. Г. Ляскоронский. – Санкт-Петербург : Сенат. тип., 1907. – 122 с. – [Текст автогр.]: «Дорогому Григорию Феодоровичу Писемскому – от автора». – [Екслібрис] : «Библиотека Г. Писемского».

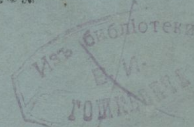
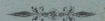
9(С2)12

Л 97

В. Г. ЛЯКОРОНСКІЙ.

*Получено в библиотеку
Иванову
Томск -
отъ автора*

КЪ ВОПРОСУ
О
ПЕРЕЯСЛАВЛЬСКИХЪ ТОРКАХЪ.

С.-ПЕТЕРБУРГЪ
СЕНАТСКАЯ ТИПОГРАФІЯ
1905.

З(С21К)Г
Л97

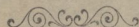
Г. ЛЯСКОРОНСКИЙ.

Глубокоуважаемому
Виктору Ивановичу
Томскому
от автора

КІЕВСКІЙ ВЫШЕГОРОДЪ

ВЪ

УДѢЛЬНО-ВѢЧЕВОЕ ВРЕМЯ.

С.-ПЕТЕРБУРГЪ
СЕНАТСКАЯ ТИПОГРАФІЯ
1913.

В. Г. ЛЯСКОРОНСКІЙ.

*Дорогому
Григорию Васильевичу
Писемскому—
отъ автора.*

9(2)12

197

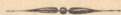
РУССКІЕ ПОХОДЫ ВЪ СТЕПИ

ВЪ УДѢЛЬНО-ВѢЧЕВОЕ ВРЕМЯ

и

ПОХОДЪ КН. ВИТОВТА НА ТАТАРЪ

ВЪ 1399 ГОДУ.

С.-ПЕТЕРБУРГЪ.

СЕНАТСКАЯ ТИПОГРАФІЯ.

1907.

Писемський Григорій Феодорович – див. п. 65.2.

66. Макаренко Микола Омелянович (1877, с. Москалівка, Роменський пов. – 1938, м. Томськ) – український археолог, мистецтвознавець, пам'яткоохоронець. Навчався в Петербурзькій школі технічного малювання барона А. Штиглиця, 1902–1905 – у Петербурзькому Археологічному ін-ті. Дослідницьку діяльність розпочав в Ермітажі, співпрацюючи з Імперат. Археологічною комісією; друкувався в часописі «Старые годы». Викладав на Вищих жіночих архітектурних курсах. 1918 отримав громадянство УНР, оселився в Києві. У складі Софійської комісії та Археологічного Комітету досліджував Софійський собор, пам'ятки КПЛ, Михайлівського Золотоверхого собору. У 1920–1925 – директор Музею мистецтв ВУАН, що відкрився на основі збірки Ханенків. 1934 заарештований за відмову підписати акт про знесення Михайлівського Золотоверхого собору, засланий на три роки до Казані, де викладав у художньому технікумі. 1936, після повторного арешту, засуджений на три роки і відправлений у Томськ. У кінці 1937 – втретє заарештований, 4 січня 1938 страчений. Місце поховання невідоме [ЕІУ, т. 6, с. 439; РК, с. 161-167; 68, с. 85].

АВТОРСЬКІ ІНСКРИПТИ М. О. МАКАРЕНКА НА КНИГАХ:

66.1. Макаренко, Николай Емельянович. Городища и курганы Полтавской губернии : (сб. топогр. сведений). – Изд. Полтавской ученой архивной комиссии / Н. Макаренко; Полтавская ученая архивная комиссия. – Полтава : Тип. Т-ва печатного дела, 1917. – 105, XIX с. – [Текст автогр.:] «Многоуважаемому П. П. Потоцкому на добрую память от Н. Мак[аренко]».

Потоцький Павло Платонович (1857, с. Просяниківка, Полтавська губ. – 1938, м. Київ) – фаховий військовий, дослідник історії артилерії Росії, музейний діяч, ко-

лекціонер, бібліофіл, знавець історії української культури. Закінчив Петровську Полтавську військову гімназію (1874), Михайлівське артилерійське училище в Санкт-Петербурзі (1877) та Артилерійську академію (1881). Брав участь у Російсько-японській, Російсько-турецькій та Першій Світовій війнах. Генерал від артилерії, командир корпусу. 1896 організував музей при військовій частині. Член ради Полтавської ВАК, один із фундаторів і член ради Імперат. Військово-історичного т-ва. П. зібрав унікальну колекцію, яка складалася з бібліотеки, українських мистецьких творів, зброї, карт України тощо. Для поповнення своєї колекції П. оглядав музеї, книжкові зібрання Франції, Німеччини, інших країн Європи; співпрацював з антикварами та букіністами. Написав низку праць з історії артилерії. Був активним членом Т-ва дослідників української історії, письменства та мови в Петрограді – Ленінграді. 1917 П. прийняв українське громадянство. У 1926 П. підписав угоду, якою передав свою збірку в дар українському урядові в особі наркомату освіти УСРР. У червні 1927 збірку П., яка отримала назву «Музей України», перевезено до Києва, до Музейного містечка. До 1934 П. був завідувачем музею. 1938 П. був заарештований. Помер у Лук'янівській тюрмі [47].

66.2. Макаренко, Микола Омелянович. Старогородська «божниця» та її малювання / М. О. Макаренко. – Київ : Держтрест «Київ-Друк», 1928. – 21 с. : іл. – [Текст автогр.]: «До бібліотеки Херсонського Музею М. Макаренко [підпис]».

66.3. Макаренко, Микола Омелянович. Городище «Монастирище» / М. О. Макаренко. – Київ, 1925. – 23 с. : іл. – [Окремі відбитки з «Наукового збірника» за 1924 р.]. – [Текст автогр.]: «Вельмишановному Миколі Федотовичу Біляшевському. М. Макаренко». – [Шт.]: «Історич. музей Т. Шевченка».

Біляшівський Микола Федотович – див. п. 13.

902.61

15

*Многоуважаемому Н. П. Готюхину
на добрую память от Келды*

9/47213/

975 9/4713:912.61

Николай Макаренко.

902.
M15

ГОРОДИЩА И КУРГАНЫ

Полтавской губернии.

(Сборникъ топографическихъ свѣдѣній).

Издание Полтавской Ученой Архивной Комиссии.

1917

✓ Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Полтава. Тип. Т-во Печатного Дѣла.
1917.

ЕНКО.

M 15

ТА ЇЇ МАЛЮВАННЯ.

КІЇВ—1928.

До Библіотеки Герасимово Музею
Мілань

НІБУ

147/у: 902.61
М 15

902.6
М 15

1902.6.4

МИКОЛА МАКАРЕНКО

*Вашинському
Микої Федорівну
Бідишевському
М. Макар*

ГОРОДИЩЕ „МОНАСТИРИЩЕ“

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

07

1904

Мано

лике

мш

КИЇВ.

1925.

66.4. **Макаренко, Микола Омелянович.** І. Халепе. П. Досліди на Остерщині / М. О. Макаренко. – Київ : [б. в.], [1925?]. – 29 с. : мал. – [Текст автогр.]: *«Вельмишановному Данилу Михайловичу Щербаківському М. Мак[аренко]. Київ. 6/5 1926».*

66.5. **Макаренко, Микола Омелянович.** Етюди з обсягу Трипільської культури / М. О. Макаренко. – Київ : [б. в.], 1926. – 25 с. : табл. – [Текст автогр.]: *«Вельмишановному Данилу Михайловичу Щербаківському на добрий спомин М. Мак[аренко]. 1927.22/III».*

Щербаківський Данило Михайлович – див. п. 119.

66.6. **Крестовский, Всеволод Владимирович.** История лейб-гвардии Уланского Его Величества полка / В. Крестовский. – Санкт-Петербург : Тип. Второго отделения собств. Е.И.В. Канцелярии, 1876. – 354, 176, X с. – [Власн. написи]: [форзац, зверху] *«Микола Макаренко»*; [форзац, знизу] *«Подарунок Н. С. Венгрженевської. 24/II-1931 р. М. Макаренко».*

67. Максимович Георгій Андрійович (1877, м. Мена – [бл. 1954, за ін. даними, бл. 1970, П'ятигорськ?]) – історик. Доктор історичних наук (1918). Професор Київського ун-ту (1919). Дійсний член Полтавської губернської ВАК. Навчався в Московському та Петербурзькому ун-тах. Закінчив історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира (1905). У 1908 – приват-доцент Ун-ту св. Володимира. У 1909 – викладач та наставник студентів НІФІ кн. Безбородька; у 1914 захистив магістерську дисертацію. У 1917 М. – доцент НІФІ, у 1919 – професор. Вивчав джерела з історії України 2-ї пол. 18 ст. в архівах Києва, Москви, Санкт-Петербурга, Харкова та Чернігова. Сформувався під впливом школи М. Довнар-Запольського. 1917 за ініціативою М. конференція НІФІ кн. Безбородька ухвалила рішення про читання курсу історії України. 1918 захистив докторську дисертацію. З 1922 М. – в. о. директора Ніжинського ІНО, 1922–1924 –

Милостивому
Генералу Михайлову
Щербатому
М. М. М.

Книга 6/1/1906.

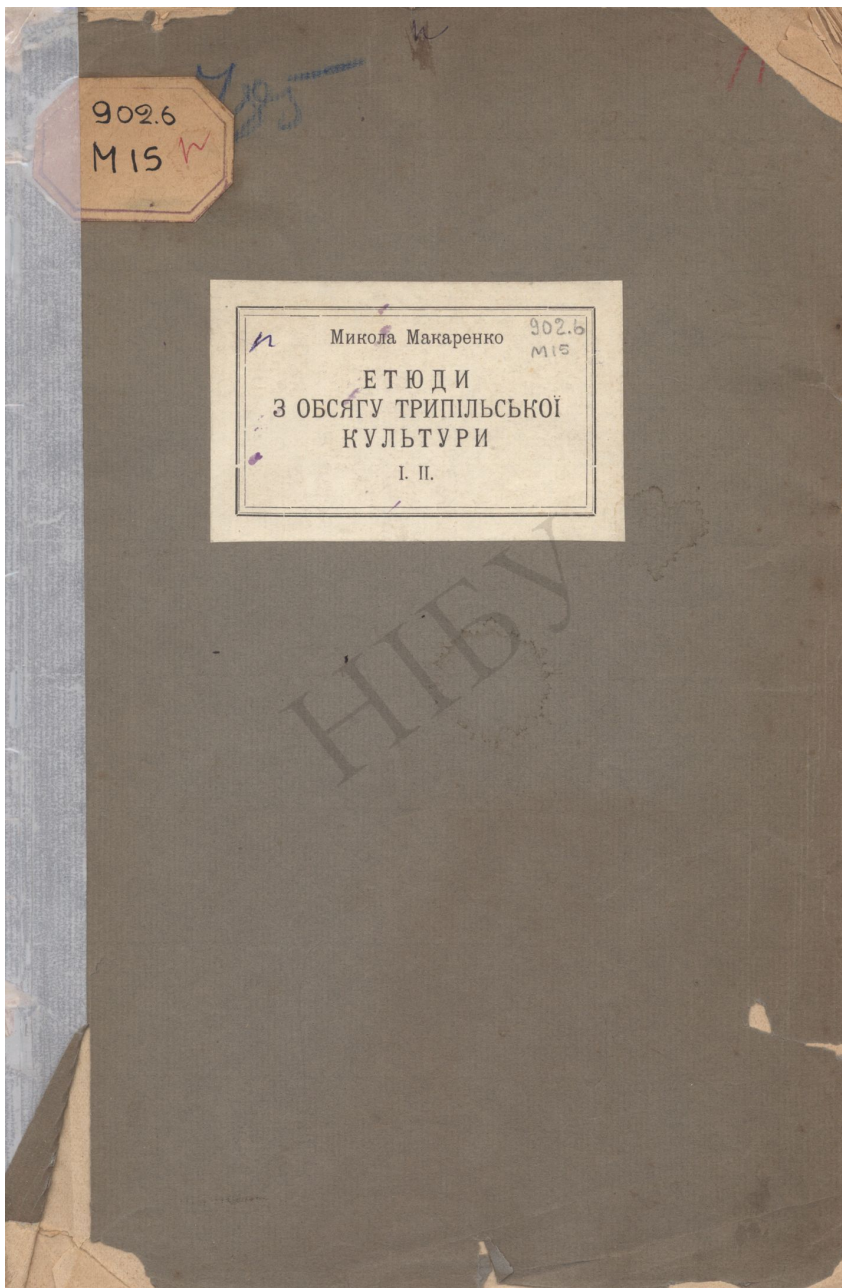
НІБУ

Микола Макаренко.

I. ХАЛЕП'Є

II. ДОСЛІДИ НА ОСТЕРЦІНІ.

о о о

Вашему высокому
Дому Милостиво
Представлю

на доброе чтение

Милостиво

1727 22/2.

керівник історичної секції Ніжинської науково-дослідної кафедри. З семінару історії України, яким керував М., вийшла плеяда істориків, зокрема В. Дубровський. 1924 М. переїхав до Сімферополя. 1924–1933 викладав у Кримському ун-ті. Пізніше М. переїхав до Середньої Азії, працював професором Туркменського педагогічного ін-ту в Ашхабаді. Після Другої світової війни переїхав на Північний Кавказ, викладав у Північно-Кавказькому педагогічному ін-ті в П'ятигорську [ЕІУ, т. 6, с. 458-459].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Г. А. МАКСИМОВИЧА НА КНИЗІ:

Максимович, Георгий Андреевич. К вопросу о степени достоверности писцовых книг / Г. А. Максимович. – Нежин : Типо-литогр. В. К. Меленевского, 1914. – 19 с. – [Текст автогр.]: *«Глубокоуважаемому Ивану Францевичу Павловскому от автора»*. – [Шт.]: «Центр. наукова бібліотека. Полтава».

Павловський Іван Францович – див. п. 81.

68. Максимович Іван Андрійович (1810 – [після 1869], Ніжин) – юрист, професор Ліцею князя Безбородька. Навчався в Ун-ті св. Володимира. Упродовж 1842–1869 читав у Ніжинському Ліцеї князя Безбородька курси кримінального та поліцейського законодавства [48].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ І. А. МАКСИМОВИЧА НА КНИЗІ:

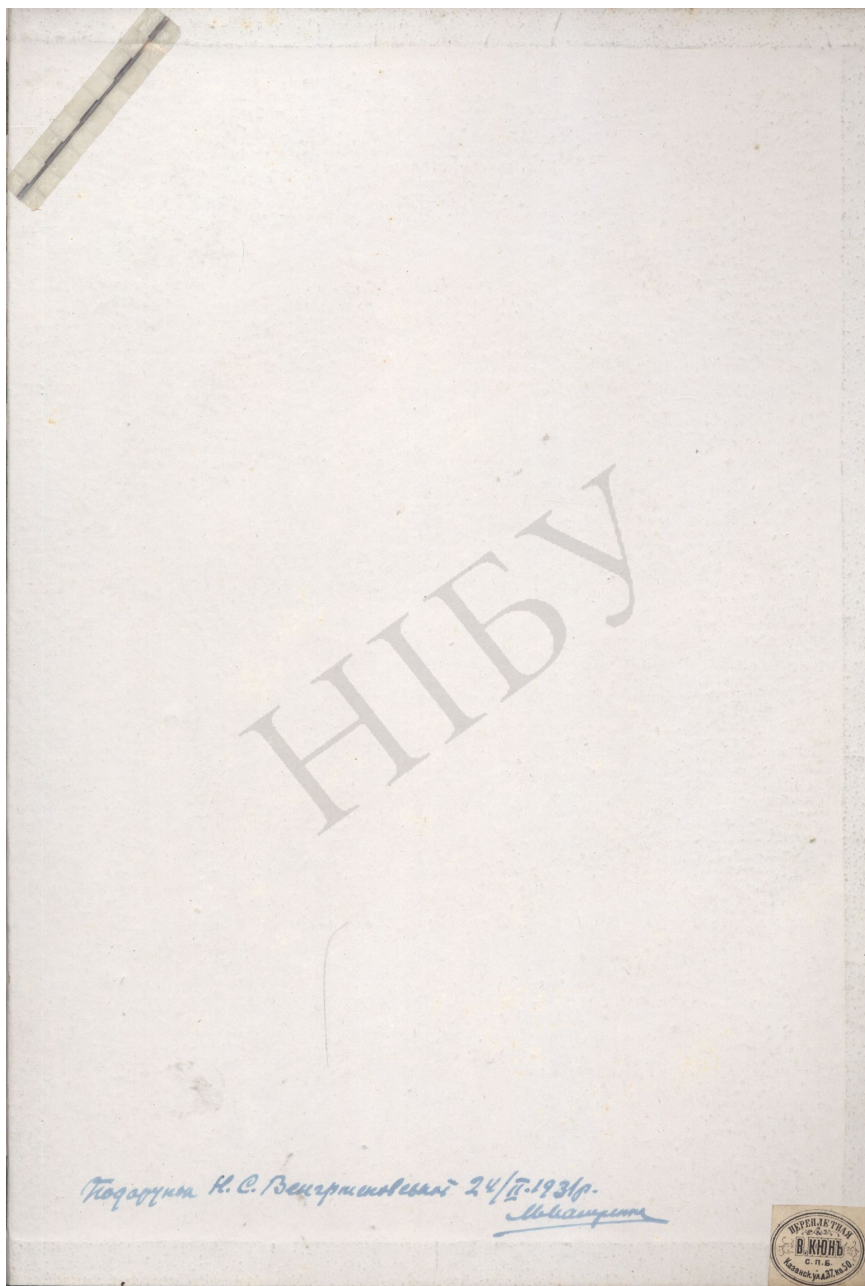
Максимович, Иван Андреевич. Речь об уголовных наказаниях в России / И. Максимович. – Киев : Унив. тип., 1853. – 261 с. – [Текст власн. напису]: *«Принадлежит Ив. Максимовичу»*; [текст дарчого напису]: *«Принесена в дар Полтавско-Переяславской библиотеке семинарской От сочинителя. 21 июня 1857 г. Город Нежин»*. – [Шт.]: «Библиотека Полтавской Духовной семинарии»; «Центр. наукова бібліотека. Полтава».

355
к80

Минора Мамперна

НІБУ

М17.

Г. А. Максимовичъ.

9/с) 13

М17

Губернатору
Ивану Фроловичу
Полтавскому

Она, авторе

КЪ ВОПРОСУ

О СТЕПЕНИ ДОСТОВѢРНОСТИ

ПИСЦОВЫХЪ КНИГЪ.

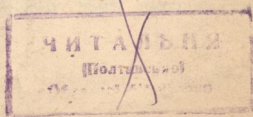
10 **Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР** 83

Н Ъ Ж И Н Ъ

Типо-литографія насл. В. К. Меленевского.

1914.

Принесена въ даръ Почта-
ско—Терекмазовской Библио-
текъ семинарской.

Отъ составителя.

Р Ъ Ч Ъ

ОБЪ

УГОЛОВНЫХЪ НАКАЗАНИЯХЪ

ВЪ РОССИИ.

Принадлежитъ Ш. Максимову.

21 іюня 1857г.

Горькаго уезда.

69. Максимович Михайло Олександрович (1804, хут. Тимківщина, Золотоніський пов., Полтавська губ. – 1873, хут. Михайлова Гора, Золотоніський пов., Полтавська губ.) – український учений-енциклопедист: природознавець, фольклорист, етнограф, історик, джерелознавець, мовознавець, письменник. Доктор слов'яно-російської філології (1871), професор кафедри ботаніки (1833), кафедри російської словесності (1834) Московського ун-ту. Професор кафедри російської словесності, декан 1-го відділення філософського ф-ту (1834, 1837) та перший ректор (1834–1835) Ун-ту св. Володимира, член-кореспондент Петербурзької АН (1871). Упорядкував та опублікував низку збірок українських пісень: «Малороссийские песни» (1827), «Украинские народные песни» (1834) тощо. 1845 М. вийшов у відставку й оселився у своєму маєтку Михайлова Гора, присвятивши себе науковій та літературній діяльності. М нерідко виїжджав до Москви, Петербурга, Києва для роботи в архівах та бібліотеках, опублікував низку історичних праць. Брав участь у наукових дискусіях (зокрема, заперечував норманську теорію походження Русі-України та розвінчував погодінську теорію, за якою Україна – це окраїна Росії). 1856 та 1863 опублікував філологічні листи до М. Погодіна, у яких захищав самотність українського народу, його мови та культури [ЕІУ, т. 6, с. 460–462; 49; ОАФ ІР, с. 338–341].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. О. МАКСИМОВИЧА НА КНИЗІ:

69.1. Максимович, Михаил Александрович. Новые письма к М. П. Погодину о старобытности малороссийского наречия / М. А. Максимович. – Москва : Тип. Бахметева, 1863. – 70 с. – [Текст автогр.]: «Афанасию Федоровичу Бычкову от Михаила Максимовича. 24 февр. 1870 года. Михайлова Гора».

Бычков Афанасий Федорович (1818, м. Фрідріхсгам, Фінляндія – 1899, м. Санкт-Петербург) – російський

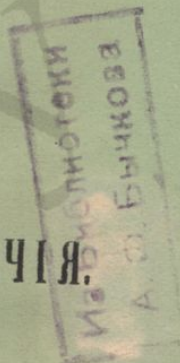
*Михаилу Федоровичу
Бычкову*

НОВЫЯ ПИСЬМА

Къ М. И. Погодину.

О СТАРОБЫТНОСТИ

МАЛОРОССІЙСКАГО НАРѢЧІЯ.

МОСКВА.

1863

*отъ Михаила Максимовича
24 февр. 1870 года.*

історик, археограф, бібліограф, палеограф. Академік Петербурзької АН, директор ІПБ (1882–1899). Зробив висновок про «Древлехранилище» М. П. Погодіна (зокрема, про коштовну збірку стародруків та рукописів), після чого у 1852 ця книжкова збірка надійшла до ІПБ [50].

АВТОРСЬКІ ІНСКРИПТИ М. О. МАКСИМОВИЧА НА ПРИМІРНИКАХ АЛЬМАНАХУ «КИЕВЛЯНИН»:

У 1850 М. П. Погодін повідомляв у пресі: «[Максимович] увидел в Древлехранилище М. П. Погодина многие любопытные неизвестные документы [...] с [...] южно-русскими редкостями [...] и решился между прочим издать «Киевлянина» в Москве» [51].

69.2-3. **Киевлянин**, издаваемый Михаилом Максимовичем : [альманах]. Кн. 3. – Москва : Унив. тип., 1850. – 218 с. – [Текст автогр. на 1-му прим.]: *«Пармену Петровичу Пичугину в память от Максимовича»*; [Шт]: «Книжный фонд Моск. Библиот. Отдела. Библиотека Голицына. Георгиевский, 6». – [Текст автогр. на 2-му прим.]: *«Его Высокопреподобию Господину Наместнику Печерской Лавры отцу Иоанну, в знак истинного уважения и сердечной памяти от Михайла Максимовича. 6 генваря 1857. Михайлова Гора»*.

Пічугін Пармен Петрович – військовий російської армії (штабс-капітан); з 1839 – кавалер ордена св. Георгія IV класу.

Іоанн (світське ім'я – Олексій Олексійович Петін, 1813–1889) – церковний діяч. Закінчив КДА. З 1852 – намісник КПЛ, архімандрит. З 1862 – єпископ Полтавський; у 1878 отримав сан архієпископа [22, с. 495].

КІЕВЛЯНИНЪ,

ИЗДАВАЕМЫЙ

МИХАИЛОМЪ МАКСИМОВИЧЕМЪ.

Да вѣдаютъ потомки Православныхъ
Земли родной минушую судьбу.

ПУШКИНЪ.

КНИГА ТРЕТЬЯ.

МОСКВА.

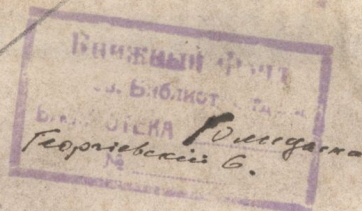
ВЪ УНИВЕРСИТЕТСКОЙ ТИПОГРАФИИ.

1850.

✓
9(с2)1

к38

Пр 921
3

КІЕВЛЯНИНЪ

НА 1850 ГОДЪ.

Пармѣю Петровицѣ
Писугану
на память

отъ Максимовича.

Его Высокопреподобнаго
Господина Наместника Петербургской Академіи
отцу Иоанну,

Въ знакъ истиннаго уваженія
и сердечной памяти
отъ Михаила Максимовича.

6 Сентября
1857.

Михайлова Гора.

КІЕВЛЯНИНЪ

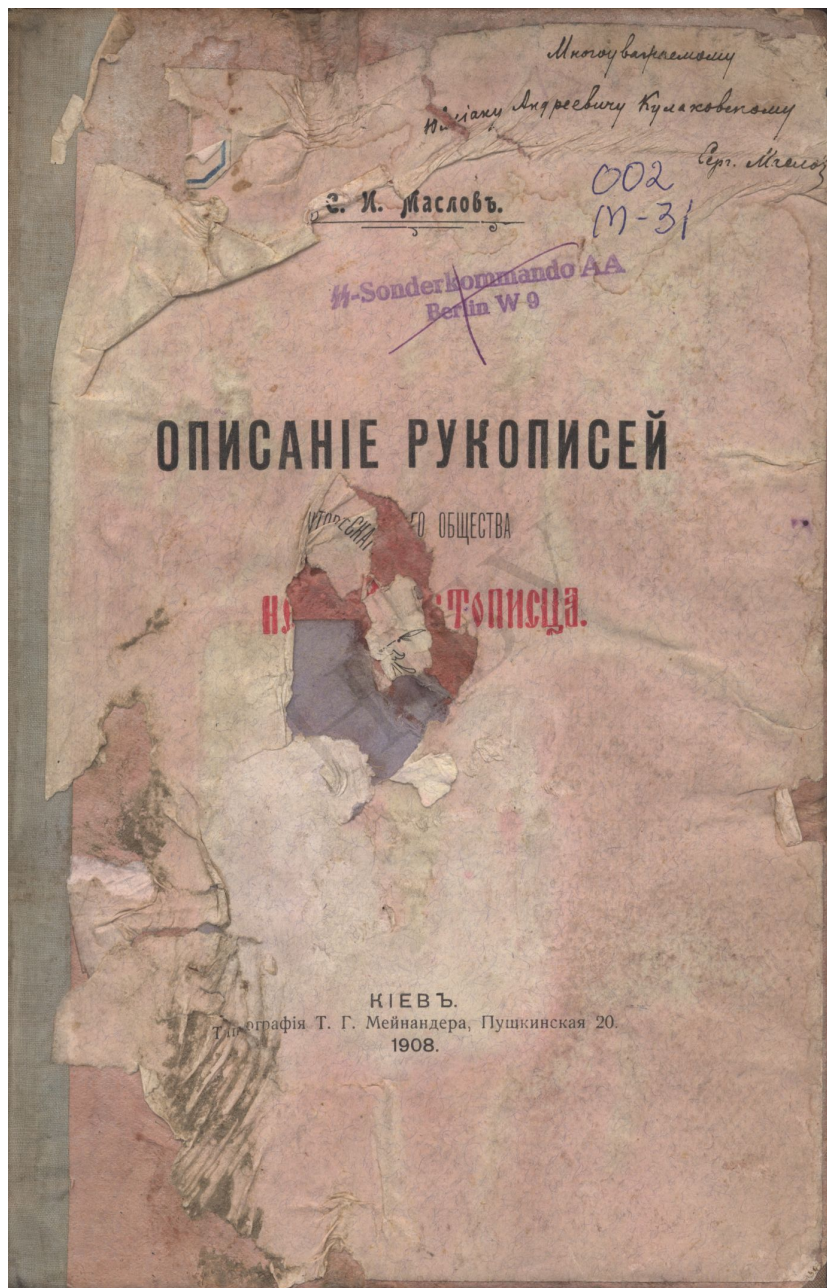
на 1850 годъ.

70. Маслов Сергій Іванович (1880, м. Ічня, Чернігівська губ. – 1957, м. Київ) – український книгознавець, історик літератури, бібліограф і педагог. Член-кореспондент АН УРСР (1939). У 1898–1899 навчався в Київському політехнічному ін-ті; у 1900 перейшов до Ун-ту св. Володимира, 1907 закінчив його. З 1914 – приват-доцент ун-ту Ун-ту св. Володимира; зав. кафедри історії російської мови та літератури. Викладав також в Археологічному ін-ті. Секретар ІТНЛ. 1921–1927 – член Комітету з охорони пам'яток старовини і мистецтва, з 1923 – позаштатний співробітник Українського наукового ін-ту книгознавства, згодом – голова Комісії з історії книги, з 1926 – завідуючий відділу стародруків ВБУ. З 1935 – професор. 1939–1950 – зав. відділу давніх української та російської літератур БАН УРСР. 1941 М. евакуйований до Уфі. З 1948 – доктор філологічних наук. Автор досліджень з історії давніх української та російської літератур, оглядів полемічної, драматичної, віршованої літератури 16–18 ст., праць з палеографії, бібліографістики, історії книгодрукування, фольклору, історії мови. За висновками спеціалістів, праці М. є зразком дослідження рукописів, давніх східнослов'янських літератур, історії українського книгодрукування [ЕІУ, т. 6, с. 545-546; ОАФ ІР, с. 354-361; 68, с. 287-288].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ С. І. МАСЛОВА НА КНИЗІ:

Маслов, Сергей Иванович. Описание рукописей Исторического общества Нестора Летописца / С. И. Маслов. – Киев : Тип. Т. Г. Мейнандера, 1908. – VII, 50, VI, 58 с. – [Текст автогр.]: «*Многоуважаемому Юлиану Андреевичу Кулаковскому Серг. Маслов*». [Шт.]: «#-Sonderkommando A. A. Berlin W 9». – [Примірник пошкоджений вологою].

Кулаковський Юліан Андрійович (1855, м. Поневеж, Литва – 1919, м. Київ) – український та російський історик, археолог, філолог класичних мов, візантиніст, перекладач. Професор Ун-ту св. Володимира. Фахівець із істо-

085(09)

М 31

091

М 31

С. И. Масловъ.

W-Sonderkommando AA
Berlin W 9

ОПИСАНІЕ РУКОПИСЕЙ

ИСТОРИЧЕСКАГО ОБЩЕСТВА

НЕСТОРА ЛЬТОПИСЦА.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

КИЄВЪ.

Типографія Т. Г. Мейнандера, Пушкінская 20.
1908.

рії Північного Причорномор'я, Візантії та Стародавнього Риму. Член – кореспондент Петербурзької АН (1906), член Одеського т-ва історії та старожитностей (1891). 1904-1905 – голова ІТНЛ [ЕУ, с. 1229-1230].

71. Мельник (Мельник-Антонович, Антонович-Мельник) Катерина Миколаївна (1859, м. Хорол – 1942, м. Київ) – український історик, археолог, перекладач, громадська діячка. Друга дружина (від 1902) В. Б. Антоновича. Член НТШ у Львові. Закінчила Вищі жіночі курси у Києві. З 1880-х брала участь в археологічних розкопках. Найактивніший період діяльності М. як дослідниці давньої історії України та учасниці суспільного життя – друга половина 80-х–1908. Від 1919 працювала у ВУАН. Опублікувала частину рукописних творів В. Б. Антоновича, підготувала до друку два томи його наукових праць [див. п. 6] [ЕІУ, т. 6, с. 598-599].

72. Милорадович Григорій Олександрович[.] граф (1839, м. Чернігів – 1905, там само) – військовий, громадський діяч, історик, генеалог. Генерал-лейтенант Російської імперат. армії. З українського дворянського роду сербського походження. Брав участь у російсько-турецькій війні 1877–1878 (у військовому оточенні імператора Олександра II та у діючій армії за Дунаєм). У 1890-х був предводителем чернігівського губернського дворянства. Видав алфавітний список дворянських родів Чернігівської губернії, внесених у родословну книгу, список губернських та повітових предводителів дворянства та ін. праці («Сказание о роде дворян и графов Милорадовичей» (1871–1884, 1894); «Иностранные сочинения о Малороссии» (1859), «Список лиц свиты их императорских величеств с царствования Петра Великого по 1886 г.» (1886; 1891), «Малороссийское дворянство» (1890); «Материалы для истории Южной Руси» (1858, 1890) [ЕІУ, т. 6, с. 660].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Г. О. МИЛОРАДОВИЧА НА КНИЗІ:

72.1. **Милорадович, Григорий Александрович.** Воспоминания о коронации императора Александра II камер-пажа Двора Его Величества : (из дневника графа Милорадовича 1836 г.) / Г. А. Милорадович. – Киев : Тип. Киево-Печерской Успенской Лавры, 1883. – 40 с. – [Текст автогр.]: «*Вс. Н. Мамышеву от автора графа Милорадович[а]. С. Петербург, [3?] февр. 1884.*».

Мамишев Всеволод Миколайович (1823–1891) – выдавец «Русской патриотической библиотеки».

ВЛАСН. НАПИС Г. О. МИЛОРАДОВИЧА НА КНИЗІ:

72.2. **Сайтов, Владимир Иванович.** Петербургский некрополь, или справочный исторический указатель лиц, родившихся в XVII и XVIII столетиях по надгробным надписям Александроневской Лавры и упраздненных петербургских кладбищ; (приложение к «Русскому архиву») / В. Сайтов. – Москва : Унив. тип. (М. Каткова), 1883. – 159 с. – [Текст власн. напису] : «*Граф Милорадович. Чернигов. Окт. 1883 г.*». – [Екслібрис гербовий]: «Библиотека Графа Милорадовича».

М-60

В. М. Маминишви

отавинора графа Милорадовича

Милорадович

С. Матеруш
3 Сед. 1884

ВОСПОМИНАНІЯ

О КОРОНАЦІИ

ИМПЕРАТОРА АЛЕКСАНДРА Ц

КАМЕРЬ-ПАЖА ДВОРА ЕГО ВЕЛИЧЕСТВА.

(ИЗЪ ДНЕВНИКА ГРАФА МИЛОРАДОВИЧА 1836 г.)

КІЕВЪ.

Въ Типографіи Кіево-Печерской Успенской Лавры.

1883.

Заслѣ Милорадовичъ

Приним. 10 окт. 1883г.

Гр.

ПЕТЕРБУРТСКІЙ

НЕКРОПОЛЬ

Приложеніе къ Русскому Архиву 1883 года.

МОСКВА.

1883.

73. Мілонов Михайло Васильович (1792, с. Придонський Ключ, Воронежська губ. – 1821, м. Санкт-Петербург) – російський поет, член «Вольного общества любителей словесности, наук и художеств». Закінчив Московський ун-т. Переїхав до Петербурга, служив у М-ві внутрішніх справ та у М-ві юстиції. Друкувався в журналах «Утренняя заря», «Вестник Европы». Автор поетичних послань, елегій, віршів громадянської тематики, сатир. Відома його сатира проти О. Аракчеєва «К Рубеллию» (1810). Єдина прижиттєва збірка творів М. «Сатиры, послания и другие мелкие стихотворения» вийшла у 1819. За переказом О. С. Пушкіна: «Сатирик Милонов пришел однажды к Гнедичу пьяный, по своему обыкновению, оборванный и растрепанный. Гнедич принялся увещевать его. Милонов заплакал и, указывая на небо, сказал: «Там, там найду я награду за все мои страдания...» «Братец, – возразил ему Гнедич, – посмотри на себя в зеркало: пустят ли тебя туда?» [52].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. В. МІЛОНОВА НА КНИЗІ:

Милонов, Михаил Васильевич. Сатиры, послания и другие мелкие стихотворения Михаила Милонова / Михаил Милонов. – Санкт-Петербург : Тип. А. Глазунова, 1819. – 246 с. – [Текст автогр.]: «*Милостивому Государю Николаю Ивановичу Гнедичу [в] залог душевного почтения [...] от Сочинителя. 1819 [мар?]та 12. [Санкт-П]етербург*».

74. Могилянський Микола Михайлович (1871, м. Чернігів – 1933, м. Прага, Чехословаччина) – український антрополог, етнограф, археолог; музейний діяч, дипломат. Професор антропології. Закінчив фізикоматематичний ф-т Петербурзького ун-ту; навчався у Військово-медичній академії та в паризькій Антропологічній школі (1895–1897). Працював у Музеї антропології Петербурзької АН. З 1901 – зберігач, згодом – завідувач етнографічного відділу Російського музею. У 1918 переїхав до Києва. За часів Української Держави з 1918

891.7-1
M 60
✓
M 60

САТИРЫ, ПОСЛАНИЯ

И ДРУГІЯ

МѢЛКІЯ СТИХОТВОРЕНІЯ

МИХАЙЛА МИЛОНОВА,

ЧЛЕНА С. ПЕТЕРБУРГСКАГО ВОЛЬНОГО
ОБЩЕСТВА СЛОВЕСНОСТИ НАУКЪ И ХУДОЖЕСТВЪ.

Меня переживутъ мои сердечныя чувства.

ОЗЕРОВЪ.

ВЪ САНКТ ПЕТЕРБУРГѢ.

Въ типографіи Ив. Глазунова,
1819 года.

печатано на его издженіе.

Милостивому Титулярному
А. Конаеву Ивановичу
Трогуну

анот. Симеона полевина
египтянина.

of Commencement.

79.

June 12.

g. g. g.

902.6

M 74

Н. М. МОГИЛЯНСКИЙ.

*Мик. М. Волынецкому
Спаси пр. Гурин. в
в. д. автора
у Пет. Гурин.
17/12 1917.*

**Объ инструкцій для лицъ, занимающихся
археологическими раскопками въ спеціальной
комисіи на XIV археологическомъ съѣздѣ
въ Черниговѣ**

(РЕФЕРАТЪ)

Отд. оттискъ изъ Протоколовъ Засѣданій Р. Антропологическаго Общества
при СПб. Университетѣ за 1909/10—1911/2 гг.

С.-ПЕТЕРБУРГЪ
Тип. А. Г. Розена, Театральная пл., 2.
1912.

виконував обов'язки товариша державного секретаря. Обіймав посаду голови юридично-редакційної Комісії української делегації на мирних переговорах між Українською Державою та РРФСР. У вересні 1918 гетьман П. Скоропадський призначив М. послом Української Держави у Франції, проте М. прибув до Парижа вже після встановлення в Україні влади Директорії УНР. У 1920 виїхав до Константинополя, потім до Парижа, де викладав в Сорбонні (1921–1923), був редактором журналу «Молода Україна», створив Український національний комітет; продовжував наукову діяльність [ЕІУ, т. 7, с. 18].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. М. МОГИЛЯНСЬКОГО НА КНИЗІ:

Могиланский, Николай Михайлович. Об инструкции для лиц, занимающихся археологическими раскопками в специальной комиссии на XIV археологическом съезде в Чернигове : (реферат) / Н. М. Могиланский. – Санкт-Петербург : Тип. А. Г. Розена, 1912. – С. 52-60. – Оттиск из Протоколов заседаний Р. Антропологического общества при СПб Университете за 1909/10–1911/12 гг. – [Текст інскрипту] : «*Мик. Хв. Біляшівському [на] спомин про Чернігів від автора,] у Петербурзі 17/ XI 1917.*».

75. Морозов Павло Іванович (1846, м. Харків – 1927, м. Київ) – медик, фахівець з військово-польової хірургії й топографічної анатомії, доктор медицини. Закінчив медичний ф-т Харківського ун-ту, став доцентом кафедри хірургії того ж ф-ту; був ординатором і хірургом-консультантом (поруч з М. В. Скліфософським) у шпиталях Дунайської діючої армії під час російсько-турецької війни (1877–1878). З 1886 – в Києві: екстраординарний, ординарний і заслужений професор Ун-ту св. Володимира. З 1886 до 1910 М. завідував кафедрою оперативної хірургії і топографічної анатомії Ун-ту. Ця посада вимагала підготовки та виголошення в Ун-ті щорічної доповіді. Примірник окремого відбитку статті в «Университетских Известиях» (1890) є раритетним завдяки авторському інскрипту. Се-

Уважаемому товарищу
Михаилу Григорьевичу
Штенбергу
автору

Проф. П. Морозовъ.

БИБЛИОТЕКА

1884

ГУМАННЫЯ ТРЕБОВАНІЯ ВОЙНЫ.

61
M 801

РѢЧЬ,

произнесенная на торжественномъ актѣ Университета Св. Владиміра
8-го января 1890 года.

288530

ЗВІРЕНО 1961 р.

10
Д. р. акція історична
БІБЛІОТЕКА УРСР
83
03

Типографія ИМПЕРАТОРСКАГО Университета Св. Владиміра.
Кіевское отдѣленіе ВЫСОЧАЙШЕ утвержд. Т-ва печ. дѣла и торг. П. Н. Кушнеревъ и К^о въ Москвѣ.
1890.

ред підрядкових приміток у тексті є посилання автора на статтю доктора М. Г. Штейнберга «Первая помощь на войне и перевязочные пункты» у журналі «Военно-санитарное дело» [53].

**АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ П. І. МОРОЗОВА
НА ОКРЕМОМУ ВІДБИТКУ СТАТТІ:**

Морозов, Павел Иванович. Гуманные требования войны : речь, произнесенная на торжественном акте университета св. Владимира 8-го янв. 1890 года / П. Морозов. – Киев : Тип. императ. Ун-та св. Владимира, 1890. – 48 с. – [Текст автогр.]: *«Уважаемому товарищу Михаилу Григорьевичу Штейнбергу автор. 8.И. 189[4?]»*.

Штейнберг Михайло Григорович – медик. Вірогідно, він разом із П. Морозовим брав участь у російсько-турецькій війні як польовий хірург.

76. Мочульський Василь Миколайович (1856, с. Ананьівка, Херсонська губ. – 1920, м. Одеса) – український історик культури, мови і літератури, історіограф. Закінчив Одеську духовну семінарію та історико-філологічний ф-т Новоросійського ун-ту. У 1889 – приват-доцент кафедри російської словесності історико-філологічного ф-ту Новоросійського ун-ту. 1893 захистив у Харківському ун-ті докторську дисертацію: «Следы народной Библии в славянской и в древне-русской письменности»; отримав посаду професора. Наукові інтереси М. зосереджувались на порівняльно-історичному літературознавстві та дослідженнях давньоруської писемності, а також на теорії та техніці перекладу слов'янських мов; питаннях історико-культурного процесу 17–19 ст. [ЕУ, с. 1655].

АВТОГРАФ В. М. МОЧУЛЬСЬКОГО НА КНИЗІ:

76.1. Мочульский, Василий Николаевич. К истории малорусского наречия. Житие св. Савы Освященного

по пергаменній рукописі XIII в. / В. Мочульський. – Одеса : Тип. Штаба Одеського воєнного округу, 1894. – 24 с. – [Текст автогр. на 1-му прим.]: *«Многоуважаемому М. Е. Попруженку від автора. 16.VI.1894 г.»*. – [Текст автогр. на 2-му прим.]: *«Многоуважаемому Х. П. Ящуржинському від автора. 1.X.1894 г.»*.

Попруженко Михайло Георгійович (Єгорович) (1866–1944) – історик-слов'язознавець, літературознавець, бібліограф. Професор Новоросійського та Софійського ун-тів. Академік Болгарської АН. Закінчив історико-філологічний ф-т Новоросійського ун-ту. 1899 захистив докторську дисертацію у Харківському ун-ті. З 1909 – ординарний професор Новоросійського ун-ту. Упродовж 1896–1919 очолював ОМПБ; описав її історію у книзі *«Одесская городская публичная библиотека. 1830–1910»* (1911). За його редагування у 1901–1911 вийшов п'ятитомний друкований каталог бібліотеки. З 1889 – член Одеського т-ва історії і старожитностей, з 1909 – його секретар. Був членом Одеського бібліографічного т-ва, Історико-філологічного т-ва при Новоросійському ун-ті, Російського археологічного ін-ту в Константинополі [54].

76.2. Мочульський, Васильй Николаевич. Следы народной Библии в славянской и в древне-русской письменности / В. Н. Мочульський. – Одеса : Тип. Штаба войск Одес. воен. окр., 1893. – 283 с. – [Текст автогр.]: *«[У]важаемому Х. П. [Ящу]ржинскому от автор[а]. I.XI.189[4]»*.

Ящуржинський Хрисанф Петрович (1852, с. Молодецьке, Уманський пов., Київська губ. – 1923, там само). З 1893 працював викладачем російської мови в Ін-ті шляхетних дівчат та у жіночій гімназії Одеси. Дійсний член ТВАК (1887), Історико-філологічного т-ва при Новоросійському ун-ті (1894), Одеського т-ва шанувальників слов'язознавства (1909) та Одеського т-ва історії й старожитностей, співпрацював з «Просвітою». Робота Я. в Історико-філологічному т-ві при Новоросійському ун-ті знайшла вияв у доповідях та рефератах з історії україн-

Многоуважаемому А. П.
Издательскому отъ
КЪ ИСТОРИИ автора

МАЛОРУССКАГО НАРЪЧІЯ. 1879 г.

ЖИТІЕ СВ. САВЫ ОСВЯЩЕННАГО

4(c)=91.73

M86

по пергаментной рукописи XIII в.

В. Мочульского.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1894

ОДЕССА.

Тип. Шт. Одесскаго военного Округа Тираспольская, № 14.

1894.

Многоуважаемому М. Е.
Попруженко отъ

КЪ ИСТОРИИ автогра.

18^{ти} 14^{н.}

МАЛОРУССКАГО НАРѢЧІЯ.

4(с)=91.73

M86

ЖИТИЕ СВ. САВЫ ОСВЯЩЕННАГО

по пергаментной рукописи XIII в.

В. Мочульского.

✓ Державина Исторична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1894

ОДЕССА.

Тип. Шт. Одесскаго военного Округа. Тираспольская, № 14.

1894.

4
М 86
СЛѢДЫ НАРОДНОЙ БИБЛИИ
ВЪ СЛАВЯНСКОЙ
И
ВЪ ДРЕВНЕ-РУССКОЙ ПИСЬМЕННОСТИ. М 86

ИЗСЛѢДОВАНИЕ
В. МОЧУЛЬСКАГО.

ДѢЖЕ БО ДО СЕГѢ ДНѢ ТОЖДЕ ПОКРЫВАЛО
ВО ЧТЕНІИ ВѢТХАГО ЗАВѢТА ПРЕКЫВАЕТСЯ
НЕ ѠКРОВЕНО, ЗАНѢ Ѡ ХРѢТѢ ПРЕСТАЕТСЯ.
НО ДѢЖЕ ДО ДНѢСЬ, ВНЕГДА ЧТЕТСЯ МІВУСЕЙ,
ПОКРЫВАЛО НА СЕРДЦѢ НѢХЪ ЛЕЖИТЪ: ВНЕ-
ГДА ЖЕ ѠБРАТЯТСЯ КО ГДѢС, ВЗИМАЕТСЯ
ПОКРЫВАЛО. (2-е посланіе Ап. Павла
къ Коринѣ. 3, 14—16).

«Οἱ ἀναγγελλόντες μὴ καταγγέ-
σκετε τοῦ γραφάντος, εἰ ποῦ τι τῆς ὑμετέ-
ρας ἡμαρτίας αὐτοῦ. Ἀνδρώπινον γὰρ
ἁμαρτάνειν καὶ κοινὸν αὐτοῦ ἥμα.»

Максимъ Грекъ.

Державна Исторична
БИБЛИОТЕКА УРСР

ОДЕССА.

Тип. Шт. Войскъ Одесскаго военнаго Округа, Тираспольская, № 14
1893.

ських колядок, з краєзнавчих тем. У 1911 Я. заснував та став співробітником Уманського краєзнавчого музею; заповів музеєві власну книгозбірню. У 1913 Я. став головою Уманського відділення Київського т-ва охорони пам'яток старовини та мистецтва [див. також п. 126].

77. Музичка Андрій Васильович (1886, с. Доброводи, [Збаразький пов.] – 1966, м. Семипалатинськ, Казахстан) – історик української літератури, професор Одеського ІНО (1925). 1911 закінчив Львівський ун-т. З 1920 до 1930 викладав українську літературу в Одеському ІНО. Член Одеського наукового т-ва при УАН. 1927–1928 – штатний співробітник Комісії для видання пам'яток новітнього українського письменства ВУАН. У літературознавчих працях дотримувався офіційних вимог. Упродовж 1925–1931 в Одесі вийшла низка його розвідок, зокрема, про Марка Черемшину. У 1929 М. як представник Одеси брав участь у виборах академіків до ВУАН. У 1931 був репресований. 1932 його звільнено з-під варті, заборонено проживати в УРСР та ще 11 регіонах СРСР протягом трьох років. З 1932 до 1942 відомості про М. відсутні. У 1942 М. жив і працював у м. Кзил-Орда. у 1955 викладав у м. Семипалатинську. У 1958 М. захистив докторську дисертацію [55].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ А. В. МУЗИЧКИ НА КНИЗІ:

Музичка, Андрій Васильович. Марко Черемшина (Іван Семанюк) / А. В. Музичка. – [Одеса] : Держ. вид-во України, 1928. – 280 с. – [Текст автогр.]: *«Вельмишановному Акаде[міку] Михайлові Сергієвичу Груше[в]ському від автора».*

Грушевський Михайло Сергійович – див п. 31.

м. см. 1954
Спец. фонд
6023.

А. МУЗИЧКА

8
M89

МАРКО ЧЕРЕМШИНА

(ІВАН СЕМАНЮК)

299954

НІБУ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

1928

10

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

03

Велимишаповому Академ
Михайлови Сергѣеви Гурне
скому въ акора.

78. Обремський Всеволод Адольфович (1871–1940) – архітектор, педагог, автор курсу теорії архітектури. Закінчив Ін-т цивільних інженерів. Упродовж 1902–1925 О. – архітектор Київського політехнічного ін-ту; за його проектами збудовано амбулаторію, житлові будинки та їдальню ін-ту. У 1912 за проектом О. Кобелева і О. був реконструйований та добудований будинок Київського комерційного ін-ту на Бібіковському бульварі [56, с. 286].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ В. А. ОБРЕМСЬКОГО НА КНИЗІ:

Обремский, Всеволод Адольфович. Золотые ворота в г. Киеве / В. О-[брем]ский. – Киев : Лито-тип. С. В. Кульженко, 1915. – 23 с. ил. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому Ипполиту Владимировичу Николаеву от В. Обремского».*

Ніколаєв Іпполіт Володимирович (1870 – [після 1937]) – київський архітектор та педагог. Син визначного архітектора Володимира Миколайовича Ніколаєва (1847–1911). Закінчив Петербурзьку академію мистецтв. У Києві Н. працював архітектором Фундуклеївської жіночої гімназії, викладав у Політехнічному ін-ті. Збудував два міські початкові училища, митницю, театр «Шато-де-Фльор», ряд прибуткових будинків. У 1893–1917 обіймав посаду міського архітектора Києва, входив до складу комісії «Про красу міста». Після 1917 емігрував до Данії [56, с. 282-283].

*Митрофану Ивановичу Митрофану Владимирову
Николаеву от В. Орешкина*

В. Орешкин.

9(с2)г
0-241

ЗОЛОТЫЯ ВОРОТА

ВЪ Г. КІЕВѢ.

513244

КІЕВЪ.
Лито-Типографія „С. В. Кульженко“, Пушкинская, д. № 4.
1915.

79. Отамановський Валентин Дмитрович (1893, с. Яблунівка, Черкаський пов., Київська губ. – 1964, м. Харків) – український історик, організатор науки, громадсько-політичний діяч, бібліограф, краєзнавець. У 1912 О. закінчив 5-ту Київську гімназію із золотою медаллю, вступив на юридичний ф-т Ун-ту св. Володимира. 1913 – перейшов до Київського політехнічного ін-ту. У березні 1917 в Києві за ініціативою О. почали формуватися штаб української міліції та перша кінна сотня. О. – один із організаторів т-ва «Український військовий клуб ім. гетьмана П. Полуботка»; засновник «Братства самостійників», депутат УЦР, учасник бою під Крутами. У 1918 стажувався у Віденському ун-ті. Завідував українським відділом Вінницької філії ВБУ, в 1922 очолив філію. О. – засновник Вінницького кабінету виучування Поділля. Разом з Х. Коцюбинським створив у Вінниці комісію з увічнення пам'яті М. Коцюбинського, у 1927 відкрив меморіальну садибу-музей письменника. У 1929 заарештований у справі СВУ, отримав 5 років таборів та 2 роки заслання до Татарстану. Після звільнення викладав іноземні мови у медичних вишах Казані, Ташкента, Краснодар, Саратова, займався науковими дослідженнями. У 1945 О. отримав диплом історика. У 1946 в Московському ун-ті захистив кандидатську дисертацію: «Вінниця як тип українського міста Південного Правобережжя XIV–XVIII ст.[...]». З 1958 О. жив у Харкові, викладав латину в Медичному ін-ті [ЕІУ, т. 7, с. 699-700; РК, с. 133-142].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ В. Д. ОТАМАНОВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Отамановский, Валентин Дмитриевич. Отечественные лекари-новаторы второй половины XVIII в., создавшие более прогрессивное направление в лечении чумы, и роль их как зачинателей рациональной терапии / В. Д. Отамановский ; М-во здравоохранения РСФСР ; Саратовский медицинский институт. – Саратов, 1958. – 42 с. – (Труды Саратовского медицинского института; Т. 10, вып. 1). – [Текст автогр.]: «Государственной Исто-

МИНИСТЕРСТВО ЗДРАВООХРАНЕНИЯ РСФСР
САРАТОВСКИЙ МЕДИЦИНСКИЙ ИНСТИТУТ

ТРУДЫ САРАТОВСКОГО МЕДИЦИНСКОГО ИНСТИТУТА
Том 10, вып. I.

В. Д. ОТАМАНОВСКИЙ
доктор исторических наук

Отечественные лекари-новаторы второй половины XVIII в.,
создавшие более прогрессивное направление
в лечении чумы, и роль их как зачинателей
рациональной терапии

Саратов — 1958

*Саратовский
исторический институт
от филологического факультета
2. XI. 1962
Ч. Х. 1962*

*Пр 1739
10-1*

*рической Библиотеке УССР от признательного автора.
г. Харьков, 4.XI.1960».*

80. Павленко Михайло Степанович (1895, м. Суми – 1942, м. Київ) – український історик мистецтва. Навчався у Харківській художній школі. 1918 вступив до Української державної Академії мистецтв. Учасник повстання проти гетьмана. Приєднався до боротьбистів-незалежників. 1925 закінчив Київський художній ін-т. Викладав там історію укр. мистецтва. Завідував художнім відділом Київської картинної галереї. Науковий співробітник київської інспектури охорони пам'яток культури. Ув'язнений 1934. Висланий на північ на три роки. Там ув'язнений вдруге. Розстріляний [57].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. С. ПАВЛЕНКА НА КНИЗІ:

Павленко, Михайло Степанович. Петро Левченко (1859–1917) / М. Павленко. – Прага : Вид-во укр. молоді, 1927. – 15 с. : іл. – (Сер. «Майстрі українського мистецтва»). – [Текст автогр.]: «Книгозбірні Історичного Музею ім. Шевченка від автора. 10.02.1928 р. Київ». – [Шт.]: «Всеукраїнський історичний музей ім. Т. Шевченка».

81. Павловський Іван Францович (Францевич) (1851, с. Боброве, Калужька губ. – 1922, м. Полтава) – історик-архівіст, педагог, дослідник історії Полтавщини. Дійсний член Полтавської, Таврійської та ін. ВАК, 1874 закінчив історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира у Києві. 1874–1909 П. викладав історію в Петровському Полтавському кадетському корпусі; виконував обов'язки правителя, скарбника, секретаря Полтавської ВАК (1903–1907); був завідуючим музеєм Полтавської битви (1909–1918). Автор сотень публікацій з історії Полтавського краю 18–19 ст. Місцевий церковно-історичний матеріал подавав в контексті загальноімперських подій. Автор словників: «Краткий биографический словарь ученых и писателей Полтавской губернии с половины XVIII века»

75(47)
11943 П-12
138

МАЙСТРИ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

М. ПАВЛЕНКО

ПЕТРО ЛЕВЧЕНКО

(1859-1917)

ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

П Р А Г А

✓
Книголюбіві
Історичному Музею
ім. Шевченка
в м. Львова
10/II 1928р. Київ.

211723

03

10
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

9(47.71)
П12

Александровский
Г. Г. с Павловск
Ведомо на

МАЛОРОССІЙСКОЕ

9(2)15
П12 10/12

КОЗАЧЬЕ ОПОЛЧЕНИЕ

въ 1812 году

по архивнымъ даннымъ.

К. фр. Павловскаго.

8698

62309

265/4

П12

Отдѣльный оттискъ изъ журнала „Кіевская Старина“

1964

10

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

КІЕВЪ.

Типо-литографія Т-ва Н. А. Гиричъ, Трехсвятительская ул., д. № 14.

1906.

(1912, 1913); «Полтавцы. Иерархи, государственные и общественные деятели и благотворители» (1914). Брав участь у з'їзді представників ВАК 1914 у Санкт-Петербурзі. У 1917–1921 виступав за збереження архіву Полтавського губернського правління. Публікував цінні архівні документи з історії Полтавщини. Один з укладачів систематичного покажчика «КС» (Полтава, 1911) [ЕІУ, т. 8, с. 15; 68, с. 61].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ І. Ф. ПАВЛОВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Павловский, Иван Францевич. Малороссийское козацье ополчение в 1812 году по архивным данным / И. Павловский. – Киев: Типо-литогр. Т-ва Н. А. Гирич, 1906. – 40 с. – [Текст автогр.]: «Многоуважаемому П. Н. Маламе [!] на добрую пам[ять] от автора. – 907[... *]».

Малама Павло Миколайович (1860–1920) – політичний, земський діяч, автор праць з історії Полтавщини. З дворянського роду молдовського походження, землевласник Кременчуцького повіту. Закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус та Миколаївське кавалерійське училище, служив у лейб-гвардії Уланському полку. Вийшовши у відставку, поринув у громадську діяльність: був президентом Полтавського сільсько-господарського т-ва, головою Т-ва птахівництва, гласним Полтавського губ. земського зібрання, редактором полтавської газети «Хуторянин». Упродовж 1898–1901 М. був кременчуцьким повітовим предводителем дворянства. З 1905 - голова комісії з народної освіти Полтавської міської думи, 1907 був обраний членом III Державної думи від Полтавської губернії (фракція «Союз 17 октября»). У 1908 відмовився від звання члена Державної думи. У січні 1918 був заарештований більшовиками. [ЕІУ, Т. 6, с. 466].

82. Падалка Лев Васильович (1859, с. Чорнухи, Лохвицький пов., Полтавська губ. – 1927, м. Полтава) – український статистик, історик, археолог, етнограф, краєзнавець, громадський діяч. Закінчив Полтавську духовну семінарію та історико – філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира; брав участь у роботі ІТНЛ. 1884 – захистив кандидатську дисертацію. Працював у Полтавському і Херсонському земствах, Харківській міській і Полтавській губернській управах, Полтавській ВАК. Член ТУП, Українського наукового т-ва дослідження й охорони пам'яток старовини та мистецтва на Полтавщині, Полтавського церковного історико-археологічного комітету. Член Полтавської Громади. 1893 – заарештований, висланий за межі Полтавщини; знаходився під наглядом поліції за українофільство і краєзнавчу діяльність. Ініціатор створення краєзнавчого музею в Полтаві. Автор понад 70 історичних розвідок у КС, «Археологической летописи Южной России», в земських збірниках Полтави і Херсону. Уклав «Російсько-український діловодний словник» (1917; 2-ге вид. – 1918). У 1920-х брав участь у створенні експозиції Центрального крайового музею Полтавщини ім. В. Г. Короленка [ЕІУ, т. 8, с. 18].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Л. В. ПАДАЛКИ НА КНИЗІ:

Падалка, Лев Васильевич. Древние земляные сооружения в пределах Полтавской губернии, Ч. 1. О древних городках, городищах и насыпных валах / Л. В. Падалка. – Полтава : Типо-литогр. И. А. Дохмана, 1905. – 56 с. : карти; 12 л. карт. – [Текст автогр.]: «Уважаемому [№ 843 – запис відноситься до шт.] Николаю Федотовичу Беляшевскому от автора». – [Шт.]: «Библиотека Киевского музея древностей и искусств».

Біляшівський Микола Федотович – див. п. 13.

Уважаемому СВВЗ.
Николаю Федотову
Зиняшевскому
от автора.

ДРЕВНІЯ ЗЕМЛЯНЫЯ СООРУЖЕНІЯ

902.6
П12

ВЪ ПРЕДѢЛАХЪ ПОЛТАВСКОЙ ГУБЕРНІИ.

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ.

О ДРЕВНИХЪ ГОРОДКАХЪ, ГОРОДИЩАХЪ И НАСЫПНЫХЪ ВАЛАХЪ.

Составилъ А. В. Ладалка.

✓ Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1964

ПОЛТАВА.

Электрическая Типо-литография И. А. Дохмана Александровская улица.
1905.

инв. № 225737

16782

70

83. Пархоменко Володимир Олександрович (1880, м-ко Сміле, Роменський пов., Полтавська губ. – 1942, м. Ленінград) – український історик, релігієзнавець, державознавець. Професор Київського та Дніпропетровського ІНО. Освіту здобув у Полтавській семінарії та Санкт-Петербурзькій ДА; закінчив Археологічний ін-т (1905). Кандидат богослов'я; викладав у Полтавській семінарії. Брав участь у створенні Полтавського церковно-археологічного комітету (1906). У 1913–1917 – викладач Тифліського учительського ін-ту і директор Сухумської учительської семінарії. З 1917 – директор Канівської гімназії та приват-доцент кафедри російської історії Ун-ту св. Володимира. З 1919 працював у Кубанському політехнічному ін-ті та Кубанському ун-ті. З 1921 – викладач Київського ІНО, Київського археологічного ін-ту; співробітник ВУАН. З 1924 – викладач Полтавського ІНО. З 1925 до 1929 – директор відділу в Дніпропетровському обласному історико-археологічному музеї, голова Дніпропетровського наукового т-ва. У 1929 у зв'язку зі справою СВУ за сфабрикованим звинуваченням був засуджений до 10 років концтаборів. У 1933 достроково як інвалід звільнений з ув'язнення. Працював в одній з установ АН СРСР в Ленінграді. Загинув під час блокади. Реабілітований у 1989. Праці П. присвячені ранній історії християнства на Русі, історії української церкви, варязьким та хозарським впливам на утворення східнослов'янської державності, діяльності перших руських князів [ЕІУ, т. 8, с. 79; РК, с. 233-237; 68, с. 292-293].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ В. О. ПАРХОМЕНКА НА КНИЗІ:

Пархоменко, Владимир Александрович. Очерк истории Переяславско – Бориспольской епархии (1733–1785 гг.) в связи с общим ходом малороссийской жизни того времени : опыт церковно – исторического исследования / В. А. Пархоменко. – 2-е изд., перераб. – Полтава : Електр. тип. Г. И. Маркевича, 1910. – 182, XXXIII с. – [Текст автогр.]:

9/14.7.11.2
11-18

Дорожному брату,
Соединенному и доблестному
Маджистру Николасу

11.3.348.

Перецкому 9(2)1
п18

Очеркъ исторіи
Переяславско-Бориспольской Епархіи
(1733—1785 г.г.)

въ связи съ общимъ ходомъ малоросейской жизни
того времени.

ОПЫТЪ ЦЕРКОВНО-ИСТОРИЧЕСКАГО ИЗСЛѢДОВАНІЯ

Владимира Пархоменко

ИЗДАНИЕ ВТОРОЕ,
ПЕРЕРАБОТАННОЕ.

СЪ ПРИЛОЖЕНІЕМЪ НОВЫХЪ МАТЕРІАЛОВЪ.

Полтава.

Друк. тис. ф. И. Марковича, Бульваръ Котляревскаго.

1910 г.

«Дорогому брату, Сослуживцу и бывшему Учит[елю?] Владимиру Николаевичу Терлецькому от люб[ящего?] автора. 9 авг. 1910 г.». – [Шт.]: «Библиотеки Полтавской Духовной Семинарии».

Терлецький Володимир Миколайович (1865, м-ко Сміле, Роменський пов., Полтавська губ. – 1915, м. Полтава) – педагог, літератор. Статський радник (1900). Закінчив Переяславське духовне училище (1878), Київську духовну семінарію (1884), КДА (1888). Кандидат богослов'я; викладач історії та викриття розколу і сектантства у Полтавській семінарії (з 1888). Обіймав посаду бібліотекаря, був членом розпорядчих зборів правління та членом-діловодом єпархіальної місіонерської ради. З 1896 до 1914 – редактор «Полтавских єпархиальных ведомостей». Автор праць з історії сектантства. В. Пархоменко та Т. – земляки, і, виходячи із тексту інскрипту – родичі. Пархоменко вчився у Т. у Полтавській семінарії, згодом став там викладачем, отже, – колегою В. Терлецького [58].

84. Пекен Матвій Християнович (1755–1819) – надвірний радник, професор Кронштадтського медико-хірургічного училища (вищого медичного навчального закладу кінця 18 ст.; що готував лікарів для армії, флоту та цивільної служби) [59].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. Х. ПЕКЕНА НА КНИЗІ:

Пекен, Матвей Христианович. Начальные основания физиологии или науки о естестве человеческом : сочинение Матвея Пекэна, надворнаго советника и профессора при Кронштатском врачебном училище : печатано по указу Государственной Медицинской коллегии / М. Х. Пекен. – Санкт-Петербург : [Тип. Вильковского и Галченкова], 1787. – XIX, 1-168, [1], 169-175, 177-374, [5] с. – [Текст інскрипту]: *«Его Сиятельству Господину Тайному советнику и разных Орденов Кавалеру Графу Александру Андреевичу Безбородко всепокорнейше подносит Матвей Пекен».*

5
П230
НАЧАЛЬНЫЯ ОСНОВАНІЯ

ФИЗИОЛОГИИ

или VI-246

НАУКИ

О ЕСТЕСТВѢ ЧЕЛОВѢЧЕСКОМЪ.

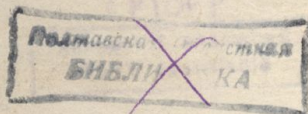
сочиненіе

Матвеѣя Пекэна,

Надворнаго Совѣтника и Профессора

При Кронштатскомъ

врачебномъ училищѣ.

ВЪ САНКТПЕТЕРБУРГѢ

1787 года.

Издано Антонъ Андреевичъ Савицкий

Его Сіятелству
Восподицу Тайному Совѣтнику
и разнымъ Орденовъ Кавалеру
Грасу Александръ Ан-
дреевичу Безбородко

1251

вспокорѣіе подноситъ
Мамѣи Пекенъ

Безбородько Олександр Андрійович (1747, м. Глухів – 1799, м. Санкт-Петербург) – український старшина, дипломат і державний діяч Російської імперії. Від 1797 канцлер і найясніший князь. Член Петербурзької АН (1784). Навчався в КМА, 1765 – бунчуковий товариш і правитель канцелярії генерал-губернатора Лівобережної України П. Рум'янцева. З 1769 – член Генерального суду. Під час російсько-турецької війни 1768–1774 командував українськими полками. Після війни – київський полковник. 1775 – статс-секретар імператриці Катерини II. Згодом – член Державної ради, фактично керував Колегією закордонних справ. У 1788–1790 Б. опонував проектам щодо створення козацького війська в Україні. Один із найбільших магнатів України, Б. належав до української старшини, яка прагнула спокою в Російській імперії. З 1798 Б. – віце-канцлер. Б. спільно з В. Рубаном вважається автором «Краткой летописи Малой России с 1506 по 1770 г.». Заповів 210 тис. руб. на створення у Ніжині гімназії вищих наук [ЕІУ, т. 1, с. 211-212].

85. Попов Митрофан Олексійович (1843–1905, м. Харків) – анатом, професор Харківського ун-ту [60].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. О. ПОПОВА НА КНИЗІ:

Попов, Митрофан Алексеевич. Профессор Альберт Самойлович Питра : материалы для истории Харьковского университета / М. А. Попов. – Харьков : Первая тип. и литогр. М. Зильберберг и с-въ, 1902. – 35 с. – [Текст автогр.]: *«[Уваж]аемому Профессору Николаю Александровичу Оболонскому от автора»*.

Оболонський Микола Олександрович – див. 44.4

86. Попов Павло Миколайович (1890, с. Миколаївка, Чернігівська губ. – 1971, м. Київ) – український літературо-знавець, мовознавець, мистецтвознавець, фольклорист, бібліограф і бібліолог. 1916 закінчив Ун-т св. Володимира. З 1920 – на науковій роботі в АН України. З 1923

*внѣшнему Профессору Николаю Алексан-
дровичу Оболонскому*

отъ автора

ПРОФЕССОРЪ
АЛЬБЕРТЪ САМОЙЛОВИЧЪ
ПІТРА.

(Матеріалы для исторіи Харьковскаго Университета).

18657

Проф. М. А. Попова.

ХАРЬКОВЪ.
Паровая Типографія и Литографія М. Зильбербергъ и С-вья
(Рыбная улица, домъ № 30-й).
1902.

0

П. – старший науковий співробітник УАН, завідував відділом писемності і друку Лаврського музею та Портретною галереєю Київського державного культурно-історичного заповідника. У відділі писемності і друку, створеному як основа для Українського музею книги, за ініціативою П. було зібрано близько 24000 експонатів з історії рукописної та друкованої книги, графіки (особливо – гравюри), книжково-видавничої справи в Україні. На посаді завідувача відділу рукописів ДПБ УРСР (1929–1934) П. докорінно реорганізував роботу відділу. З 1939 П. – член-кореспондент АН УРСР (літературознавство та фольклористика); автор понад 200 наукових праць [ЕІУ, т. 8, с. 423-424; **ОАФ ІР**, с. 440-452].

АВТОРСЬКІ ІНСКРИПТИ
П. М. ПОПОВА НА КНИГАХ:

86.1. **Попов, Павло Миколайович.** Панегірик Крщоновича Лазарю Барановичу : невідоме чернігівське видання 80-х років XVII в. / П. М. Попов. – Київ : Друк. Укр. акад. наук, 1927. – 32 с. – [Крщонович Лаврентій – ігумен, архімандрит чернігівського Троїцько-Іллінського монастиря, поет кола Лазаря Барановича].

[Текст автогр. на прим. 1] : *«Високошановному ак.[адеміку] М. С. Грушевському від автора. 1928. І. 28.»*.

Грушевський Михайло Сергійович – див. п. 31.

86.2. [Текст автогр. на прим. 2] : *«Дорогому Александру Адріановичу Назаревському від автора. 1928. II. 8.»*.

86.3. **Попов, Павло Миколайович.** До текстів «калінівських» пісень / П. М. Попов; Укр. акад. наук, Етногр. коміс. – Київ, 1927. – С. 8–30. – [Відб. з вид. : Етнографічний вісник. – Кн. 4. – Київ, 1927]. – [Текст автогр.]: *«Дорогому А. А. Назаревському від автора. 1928. II.»*.

Назаревський Олександр Адріанович – див. п. 30.

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК

П. М. ПОПОВ

9(ср) 13
П 58

*Висоцькому
ак. М. С. Грушевському
без автор.*

1928. I. 28.

ПАНЕГІРИК КРЩОНОВИЧА
ЛАЗАРЮ БАРАНОВИЧУ

НЕВІДОМЕ ЧЕРНІГІВСЬКЕ ВИДАННЯ 80-х РОКІВ XVII В.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

03

У КИЇВІ

З друкарні Української Академії Наук

1927

83
10

(23)

9(с2)13

П58

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК

П. М. ПОПОВ

*Дорогий
Меншому Андрію Попову
Мазаретовичу
— від автора.*

ПАНЕГІРИК КРЩОНОВИЧА

1928. II. 8.

ЛАЗАРЮ БАРАНОВИЧУ

НЕВІДОМЕ ЧЕРНІГІВСЬКЕ ВИДАННЯ 80-х РОКІВ XVII В.

Видання
Української
Академії Наук

У КИЇВІ

З друкарні Української Академії Наук

1927

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК.
ЕТНОГРАФІЧНА КОМІСІЯ.

89
758

П. М. ПОПОВ.

*Дорогому
А. А. Назаренку
— від автора*

ДО ТЕКСТІВ

1928. II

„КАЛИНІВСЬКИХ“ ПІСЕНЬ.

У КИЇВІ
З друкарні Української Академії Наук
1927

87. Прахов Адріан Вікторович (1846, м. Мстиславль, Білорусь – 1916, м. Ялта) – мистецтвознавець, археолог, художній критик, громадський діяч. Професор (1880). Закінчив історико-філологічний ф-т Петербурзького ун-ту; навчався в Петербурзькій академії мистецтв (1864–1868). З 1868 – хранитель Музею красних мистецтв і старожитностей. Викладав історію і теорію мистецтв у Петербурзькому ун-ті й Академії мистецтв, був дійсним членом Московського та Російського археологічних т-в. 1880 переїхав до Києва; досліджував і копіював настінний живопис у стародавніх церквах України. Відкрив і скопіював частину давньоруського фрескового і мозаїчного живопису у Софійському соборі та Михайлівському Золотоверхому соборі; керував реставрацією і поновленням фрескового стінопису Кирилівської церкви; публікував результати своїх студій. 1882–1883 влаштував у Санкт-Петербурзі виставку виконаних ним у Києві художньо-архітектурних робіт. Досліджував стародавні споруди Волині, Чернігова. 1884–1896 розробив проект і керував внутрішнім оздобленням Володимирського собору в Києві. П. викладав історію мистецтв в Ун-ті св. Володимира (1887–1897), був членом Київського т-ва охорони пам'яток старовини та мистецтва (з 1910). 1897 повернувся до Санкт-Петербурга. Діяльність П. з відкриття й дослідження давньоруського монументального живопису на українських теренах сприяла посиленню інтересу громадськості до стародавніх пам'яток [ЕІУ, т. 8, с. 490-491].

АВТОГРАФ А. В. ПРАХОВА НА КНИЗІ:

Прахов, Адриан Викторович. Каталог выставки копий с памятников искусства в Киеве X, XI и XII в., исполненных А. В. Праховым в теч. 1880, 1881 и 1882 гг. / А. В. Прахов. – Санкт-Петербург : Тип. Императ. Акад. наук, 1883. – 46 с. [Текст автогр.]: *«Его Сиятельству Графу Алексею Сергеевичу Уварову от глубоко признательного автора. 28 декабря 1882 г. Москва»*. [Кальки з копій А. В. Прахова у примірнику відсутні].

КІЕВСКОЕ ИСКУССТВО X, XI и XII ВѢКА.

709

П 704

КАТАЛОГЪ
ВЫСТАВКИ КОПІЙ

съ

ПАМЯТНИКОВЪ ИСКУССТВА ВЪ КІЕВѢ,

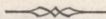
X, XI и XII в.,

ИСПОЛНЕННЫХЪ

А. В. ПРАХОВЫМЪ,

ВЪЕЧЕНИИ

1880, 1881 и 1882 гг.

САНКТПЕТЕРБУРГЪ.

ТИПОГРАФІЯ ИМПЕРАТОРСКОЙ АКАДЕМІИ НАУКЪ.

(Вас. Остр., 9-я лин., № 12).

1882.

Его Сіятелю
Графу Алексею Сергеевичу
Уварову

отъ

издана припечатана

Авторъ

28 декабря 1882.

Москва

Уваров Олексій Сергійович (1825, м. Санкт-Петербург – 1884, м. Москва) – російський археолог, член-кореспондент Петербурзької АН. Один із засновників Московського археологічного т-ва, Історичного музею у Москві, ініціатор археологічних з'їздів.

88. Птуха Михайло Васильович (1884, м. Остер – 1961, м. Київ) – демограф, статистик, історик демографічної і стат. думки. Професор (1916), дійсний член УАН (1920; із 1921 – ВУАН, із 1936 – АН УСРР, із 1937 – АН УРСР). Засл. діяч науки УРСР (1944). Закінчив юридичний ф-т Петербурзького ун-ту (1910). Працював у Петербурзькому ун-ті (1913), 1916–1918 – професор Пермського відділення Петроградського ун-ту. 1918 П. було запрошено до Українського Київського державного ун-ту, у 1919 обрано директором Демографічного ін-ту УАН. П. вивчав особливості смертності населення в Європейській Росії та в Україні, здійснив перспективні розрахунки населення України до 1960. 1938 Ін-т демографії було закрито, П. заарештували, 1940 – звільнили у зв'язку з безпідставністю обвинувачень. 1940–1950 П. завідував відділом статистики Ін-ту економіки АН УРСР, керував Відділенням суспільних наук АН УРСР. 1958–1959 досліджував проблеми перепису населення. Розробки П. увійшли до арсеналу методів сучасної демографії [ЕІУ, т. 9, с. 58-59; РК, с. 113-116].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. В. ПТУХИ НА КНИЗІ:

Птуха, Михайло Васильович. Смертність у Росії й на Україні / М. В. Птуха ; Центральне статистичне управління УСРР. – Харків; Київ : Київ-Друк, 1928. – 194, 1 с. – [Текст автогр.]: «Вельмишановному академікові Михайлу Сергійовичу Грушевському Автор. 5-І-1929.».

Грушевський Михайло Сергійович – див. п. 31.

2/7
3
АН УРСР. СОУ. СЕК. ДР. 262
15
Пролетарі всіх країн, єднайтесь!

ЦЕНТРАЛЬНЕ СТАТИСТИЧНЕ УПРАВЛІННЯ У.С.Р.Р.

М. ПТУХА

Дійсний член Української Академії Наук

31
1879

СМЕРТНІСТЬ У РОСІЇ Й НА УКРАЇНІ

М. ПТОУКНА

Membre de l'Académie des Sciences d'Ukraine

MORTALITÉ EN RUSSIE ET EN UKRAINE

Великомосковський академічний
Міжнародний Сервіс
Університету
Кірово. 5-1-119.

1964

26

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ХАРКІВ—КИЇВ

1928

89. Пулинець Олександр Степанович (1903, м. Ніжин – 1980, м. Чернівці) – літературознавець, кандидат філологічних наук. У 1920-х займався науковими дослідженнями у Ніжинському ІНО, маючи доступ до документів окружного музею. Заарештований 1936 за звинуваченням в антирадянській агітації, 1937 – звільнений з-під варти. Учасник 2-ї Світової війни. У Луганському педагогічному ін-ті П. завідував кафедрою літератури. 1945–1978 працював у Чернівецькому державному ун-ті (доцент, декан філологічного ф-ту, завідувач кафедри російської літератури).

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ О. С. ПУЛИНЦЯ НА КНИЗІ:

Пулинець, Олександр Степанович. Матеріали до життя і творчості М. К. Заньковецької / Олександр Пулинець. – Ніжин, 1929. – С. 176-194. – [Відб. із Зап. Ніжин. ІНО, Кн. 9]. – [Текст автогр.]: *«Вельмишановному Петру Йвановичеві Руліну [ім'я, по-батькові та прізвище закреслені іншим чорнилом] від автора. 24.VII. 1929. м. Ніжи[н]. ІНО».* – [Шт.]: «Державний музей театрального мистецтва УРСР» [61, 62].

Рулін Петро Іванович (1892, м. Київ – 1940) – родоначальник українського театрознавства, театральний критик, літературознавець, засновник Українського театального музею (нині – Музей театального, музичного і кіномистецтва України), професор Київського театального ін-ту. В автобіографії Р. писав, що після смерті батька їхню сім'ю утримував дядько, професор Феофіл Гаврилович Яновський (видатний терапевт, засновник клінічної фтизіатрії, лікар Лесі Українки та Марії Заньковецької). Р. був репресований: усунений від викладацької роботи у 1934, арештований у 1936, засланий на Колиму в 1937. Помер від фізичного виснаження на лісоповалі у 1940 [ЕУ, с. 2633-2634].

Ваше шанувальнику

~~Потру Івановичу Рудому~~

72090
188

Ваша акація

24. VII. 1929.

м. Києва

і НО.

Пилипець О.

Матеріали до книжки
і творчості М. К. Заньковецької

КІУ

ЗВІР

ГО
ДЬ І
9)
30

1929.127

90. Ренненкампф Микола Карлович (1832, м-ко Олександрівка, Чернігівська губ – 1899, м. Київ) – київський правник, професор та ректор Ун-ту св. Володимира, київський міський голова у 1875–1879. Навчався Ніжинському ліцеї, у 1855 закінчив юридичний ф-т Ун-ту св. Володимира в Києві. З 1858 Р. викладав в Ун-ті, захистив магістерську (1859) та докторську (1868) дисертації. Читав курси енциклопедії права (його підручник з цього предмету вважався найкращим) та історії законодавства. У 1883–1887 обіймав посаду ректора Ун-ту св. Володимира. За спогадами, був винятково суворим до студентів. Р. входив до першого складу міської управи, з 1872 був почесним мировим суддею Київського округу [63, 64].

**АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ
М. К. РЕННЕНКАМПА НА КНИЗІ:**

Ренненкампф, Николай Карлович. Польский и еврейский вопросы : (открытые письма Б. Н. Чичерину) / Н. К. Ренненкампф. – Киев : Типо-лит. Т-ва И. Н. Кушнерев и К, 1898. – 82 с. – [Текст автогр.]: *«Григорию Федоровичу Писемскому от автора на память»*. – [Шт.]: «Библиотека Г. Писемского». – [Це видання є алігатом у конволюті] : **Сикорский И. А.** О книге В. Вересаева «Записки врача» / И. А. Сикорский. – Киев : Типо-литогр. Т-ва И. Н. Кушнерев и К, 1902. – [Суперекслібрис на корінці] : «Г. П.».

Писемський Григорій Феодорович – див. 65.2.

Григорію Олександровичу

Писемскому

от автора.

на память.

ПОЛЬСКИЙ и ЕВРЕЙСКИЙ

ВОПРОСЫ.

(Открытыя письма Б. Н. Чичерину).

Заслуженнаго профессора Университета Св. Владиміра

Н. К. Ренненкампа.

КІЕВЪ.

1898.

91. Резанов Володимир Іванович (1867, с. Любаче, Курська губ. – 1936, м. Ніжин) – історик літератури, фахівець з історії європейської та української драматургії. Професор НІФІ за радянських часів – професор Ніжинського ІНО, згодом – Педагогічного ін-ту. У 1934 усунений від викладання за «несприйняття» марксистської методології. Р. – автор близько 70 праць з історії української, російської та світової літератури. Головні праці присвячені історії європейської релігійної драми, і – на її основі – української шкільної драми (використано численні джерельні матеріали) [ЕУ, с. 2498].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ В. І. РЕЗАНОВА НА КНИЗІ:

Резанов, Владимир Иванович. К истории русской драмы: экскурс в область театра иезуитов / В. И. Резанов. – Нежин: Тип. В. К. Меленевского, 1910. – 464 с. – [Текст автогр.]: *«Глубокоуважаемому Амвросию Семеновичу Крыловскому от благодарного автора. 12/V 1910».*

Криловський Амвросій Семенович – див. п. 54.

92. Риженко Яків Омелянович (1892, с. Пустовітове, Кременчуцький пов., Полтавська губ. – 1974, м. Астрахань) – український мистецтвознавець, музейник, історик. Співробітник Полтавського державного музею. Кандидат історичних наук (1929) [РК, с. 244-249].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Я. О. РИЖЕНКА НА КНИЗІ:

Риженко, Яків Омелянович. Килимарство й килими Полтавщини (до виставки килимів Полтавського державного музею 1-го лютого – 15 березня 1928 року) / Я. Риженко. – Полтава, 1928. – 16 с. – [Текст автогр.]: *«В/н А. [І. Козаченку?] від автора. [підпис] 3/II 928».* – [Шт.]: «Полтавський державний музей ім. В. Г. Короленко». – [Дарчий напис, імовірно, адресований **Антону Івановичу Козаченку** – див. п. 36.]

Григорьевъ
Александръ Семёновичъ
В. И. РѢЗАНОВЪ. Криво-Воскресенск
12/1910.

(103)

КЪ ИСТОРИИ РУССКОЙ ДРАМЫ.

ЭКСКУРСЪ

ВЪ

ОБЛАСТЬ ТЕАТРА ІЕЗУИТОВЪ.

ИЗДАНІЕ
1910.

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МУЗЕЙ ім. В. Г. КОРОЛЕНКО

Я. РИЖЕНКО

74
P497

КИЛИМАРСТВО
й
КИЛИМИ
ПОЛТАВЩИНИ

(До виставки килимів Полтавського Державного
Музею—1-го лютого — 15 березня 1928 року)

У ПОЛТАВІ
1928

93. Розен Георгій (Єгор) Федорович, барон (1800, м. Ревель – 1860, м. Санкт-Петербург) – російський письменник, поет, драматург, критик [65].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ
Г. Ф. РОЗЕНА НА КНИЗІ:

Розен, Георгій Федорович. Рождение Иоанна Грозного : поэма в 3 частях / Г. Розен. – Санкт-Петербург : Тип. Плюшара, 1830. – 108 с. – [Текст автогр.]: *«Почтеннейшему Николаю Ивановичу Гнедичу в знак глубочайшего уважения от автора».*

Гнідич Микола Іванович – див. п. 23.

94. Рудницький Євген Миколайович (1883, м. Межиріччя, Більський пов., Польща – [після 1937]) – український мовознавець, етнограф, краєзнавець. Закінчив Петербурзький ун-т; вивчав словесність та історію мови під керівництвом О. О. Шахматова за фахом історія української та російської мови, діалектологія. 1908–1909 виголошував доповіді в УНТ Петербурга Викладав російську і українську мови у Білостоці (1910–1915), Сімферополі (1915–1921) та в Уманському агротехнікумі (1922–1926). В Умані Р. написав низку праць з методики викладання мови; у 1923 створив екскурсійне бюро при парку «Софіївка»; був членом редколегії збірника праць Уманського агротехнікуму. Досліджував уманську говірку (на матеріалах приміського села Війтівка та сусідніх сіл); підготував ґрунтовну статтю, що була вміщена у краєзнавчому збірнику «Уманщина». В уманський період листувався з М. С. Грушевським. З 1927 Р. – у Києві, працював науковим співробітником Ін-ту мовознавства АН УРСР, друкувався у виданнях АН; був співукладачем «Російсько-українського словника» (1937). 1937 був репресований. Подальша доля Р. невідома [УМ, с. 563].

891.7-1

Р 62

Р 64

РОЖДЕНІЕ

ІОАННА ГРОЗНАГО.

ПОЕМА ВЪ ТРЕХЪ ЧАСТЯХЪ

1864

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

СОЧИНЕНІЕ

Барона Розена.

ЧИТАЛЬНЯ

(Полтавської)

Обласної бібліотеки

САНКТПЕТЕРБУРГЪ.

Печатано въ типографіи Плюшара.

1850

VII 152

РОЖДЕНІЕ
ІОАННА ГРОЗНАГО.

Почтеннѣйшему

Николасу Ивановичу Тютю

въ знакъ глубайшаго уваженія

отъ автора.

УМАНЩИНА

КРАЄЗНАВЧИЙ ЗБІРНИК

ПІД РЕДАКЦІЄЮ СТ. ОКР. ІНСПЕКТОРА
НАРОДНЬОЇ ОСВІТИ УМАНЩИНИ—
СКУРАТІВСЬКОГО Д. М. —

ВИДАННЯ УМАНСЬКОЇ ОКР. ІНО

Високоуцановному
Антангерови Юхимову
Кривосому

від Стр. Рудницького

Гулянь, 20 вересня 1924р.

НІБУ

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Є. М. РУДНИЦЬКОГО НА КНИЗІ:

Уманщина : краєзнавчий збірник / ред. Д. М. Скуратівський. – Умань : Вид. Уманської окр. ІНО, [1927]. – 209 с. – [Текст автогр. одного з авторів зб.]: *«Високошановному Агатангелу Юхимовичу Кримському від Євг. Рудницького. Гумань, 20 вересня 1927 р.»*.

Кримський Агатангел Юхимович (1871, м. Володимир-Волинський – 1942, м. Кустанай) – сходознавець, славіст, історик літератури, письменник та перекладач. Закінчив історико-філологічний ф-т Московського ун-ту. У 1918 переїхав до Києва, став професором Київського ун-ту. Один із академіків-засновників УАН. Неодмінний секретар УАН / ВУАН та голова її історико-філологічного відділу (1918–1929). Ініціатор створення Комісії живої української мови. Присвятив низку праць українській мові, її унормуванню. У липні 1941 заарештований, ув'язнений. Помер в Кустанайській тюрмі НКВС [ЕІУ, т. 5, с. 362-364, ОАФ ІР, с. 276-282; РК, с. 116-121].

95. Самчук Улас Олексійович (1905, м-ко Дермань – 1987, м. Торонто, Канада) – український письменник, журналіст, публіцист, редактор. Член уряду УНР у вигнанні, член об'єднання «Слово». З 1929 до 1941 жив у Чехословаччині, навчався в УВУ в Празі. Українська Прага 1920–1930-х сприяла літературній творчості молоді, і С. став «літописцем» змагань українського народу. У трилогії «Волинь» (1–3, 1932–1937) С. вивів образ молодого українця кінця 1920-х – початку 1930-х, що прагне знайти місце України у світі та шляхи її становлення. Робота над першою і другою частинами тривала з 1929 по 1935, над третьою – з 1935 по 1937. Саме роман «Волинь» приніс 32-річному письменнику світову славу [ЕІУ, т. 9, с. 437].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ У. О. САМЧУКА НА КНИЗІ:

Самчук, Улас Олексійович. Волинь : роман – хроніка у 3-х ч. / Улас Самчук. – Львів : Друк. «Бібльос», 1932. – 215 с.

Дмитро 9(c2)
C179

БІБЛІОТЕКА „ДЗВОНІВ“ Ч. 2

УЛАС САМЧУН

Земляков. Знамен. Микитенко. Д. Степаненко

*Автом.
Прага, 19.11.34*

ВОЛИНЬ

РОМАН-ХРОНІКА У 3-ох ЧАСТИНАХ

(ВІДБИТКА З ЛІТ.-НАУК. ЖУРНАЛУ „ДЗВОНІ“) *НІВУ*

Л Ї В І В

1 9 3 2

ДРУКАРНЯ „БІБЛЬОС“, ЛЬВІВ, ЯПОНСЬКА 7. ТЕЛ. 14-78

– Бібліотека «Дзвонів», Ч. 2. – [Текст автогр.]: *«Землякові [В]панові полковникові Д. Антончук[у]. Автор. Прага, 19.11.34»*; [Напис олівцем] : «Д. Антончук.» [66, с. 501].

96. Сверстюк Євген Олександрович (1928, с. Сільце, Горохівський р-н, Волинська обл. – 2014, м. Київ) – український публіцист і літературознавець, один з інтелектуальних лідерів національно-демократичного руху. 1952 закінчив Львівський ун-т. 1953–1956 був аспірантом НДІ психології; 1956–1959 – викладачем української літератури в Полтавському педагогічному ін-ті. Упродовж 1959–1960 та 1962–1965 – старший науковий співробітник Українського НДІ психології. 1961–1962 – завідувач відділу прози журналу «Вітчизна». До захисту кандидатської дисертації не був допущений. З 1965 до арешту – відповідальний секретар редакції «Українського ботанічного журналу». З 1960 – член київського Клубу творчої молоді – центру неофіційного громадського життя України. Найгострішим твором українського самвидаву 1960-х був памфлет С. про спалення бібліотеки «З приводу процесу над Погружальським», написаний у співавторстві з І. Світличним. С. заарештований 1972 під час масових арештів української інтелігенції. Головним предметом звинувачення була книга «Собор у риштованні» (Париж, 1970) та критичні публічні виступи в 1965. Засуджений 1973 на 7 років таборів у Пермській обл. і 5 років заслання. Звільнений у 1983. З 1987 С. – член Українського культурологічного клубу; з 1989 – редактор газети УАПЦ «Наша віра»; президент Української асоціації незалежної творчої інтелігенції. З 1993 С. – президент Українського Пен-клубу. 1993 захистив ви УВУ (Мюнхен) докторську дисертацію з філософії. Лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка (1995). Дійсний член УВАН (США, 1996) [ЕІУ, т. 9, с. 469].

8(c)
C242

ЄВГЕН СВЕРСТЮК

БЛУДНІ
СИНИ
ЇКРАЇНИ

Long
get me. get
5' 5" 100 lbs
long above
Champion
17" 98

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Є. О. СВЕРСТЮКА НА КНИЗІ:

Сверстюк, Євген Олександрович. Блудні сини України / Є. О. Сверстюк – Київ, 1993. – 256 с. : іл.; фот. – Українське відродження: історія і сучасність. Б-ка журн. «Пам'ятки України». – [Текст автогр.]: «Для Держ. Історичної бібліотеки Укр. від автора [Підпис]. 17.11.98».

97. Січінський (Січинський, Сіцинський) **Юхим** (Євтим, Євфимій) **Йосипович** (1859, с. Мазники, Подільська губ. – 1937, Кам'янець-Подільський) – історик, археолог і культурно-громадський діяч Поділля, православний священник, член ІТНЛ (з 1896), дійсний член НТШ (з 1899) і УНТ в Києві (з 1906). Закінчив Подільську духовну семінарію (1881), КДА (1885), здобув ступінь кандидата богослов'я. З 1889 – у Кам'янці-Подільському. Член Подільського історико-статистичного комітету. Засновник і директор історико-археологічного музею з його бібліотекою (1890–1922), редактор журналу «Подольские Епархиальные Ведомости», голова Подільського церковного історико-археологічного т-ва (1903–1919). Активний член Старої Української Громади на Поділлі (з 1901), співзасновник «Просвіти» (1905). Викладач Кам'янець-Подільського державного українського ун-ту (1918–1920) й ІНО (1920–1926). 1920 С. – член Ради м-ва ісповідань УНР в Кам'янці-Подільському. У 1920-х С. – член Всеукраїнської Археологічної Комісії, співробітник Історичної Секції УАН. У 1920–1930-х зазнав переслідувань, у 1921 та 1929 був в ув'язненні. У 1931–1933 працював у Києві науковим співробітником Всеукраїнського музейного містечка. Після звільнення з роботи у 1933 С. повернувся у Кам'янець-Подільський [ЕІУ, т. 9, с. 586; РК, с. 83-101].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Ю. Й. СІЦІНСЬКОГО НА КНИЗІ:

Сецинский, Евфимий Иосифович. Археологическая карта Подольской губернии / Е. И. Сецинский. – Москва : Тип. Г. Лисснера и А. Гешеля, 1901. – 107 с. – [Текст автогр.]:

*В Казанское Общество Древности и
Истор. Музея. Отд. Казан. Общ. Др. Ист.
№ 1742*

Е. СЪЦИНСКИЙ.

N 159.

АРХЕОЛОГИЧЕСКАЯ КАРТА

ПОДОЛЬСКОЙ ГУБЕРНИИ.

МОСКВА.
Типография Г. Лисенка и А. Гешеля,
улицы О. Лисенка и Ю. Романа.
Воздвиженка, Красносельский пер., д. Лисенка.

1901.

«В Киевское Общество Древностей и Искусств. От члена Общества [...] Е. Сеци[нського] [18 сент.?] 1902».

98. Слабченко Михайло Єлісейович (1882, передмістя Одеси – 1952, м. Первомайськ) – історик, правник, економіст, археограф, публіцист. Діяч національно-визвольного та культурно-освітнього рухів. Професор (1920), доктор історії (1928). Дійсний член ВУАН. Закінчив Новоросійський ун-т (1910), вчився в Паризькому ун-ті. 1918 – приват-доцент Українського Ун-ту в Києві й Кам'янці-Подільському. У 1920-ті – лідер українознавців Одеси, професор Одеського ІНО та Археологічного ін-ту. Член Одеської комісії краєзнавства при ВУАН, співробітник комісій історії західноруського та українського права, порайонного дослідження історії України. 1926–1929 – керівник Одеської філії Секції історії України Науково-дослідної кафедри історії України при ВУАН. 1929 за підтримки Д. І. Багалія С. обраний академіком ВУАН. Автор більш як 240 публікацій, зокрема 12 монографій з історії Гетьманщини й Запорозжя 17–18 ст. С. створив власну схему історії України на базі соціологічного методу; був одним із засновників української історично-правової науки. 1930 С. був репресований, засуджений у справі «СВУ»; в кінці 1930 був уже на Соловках, його школа була ліквідована [ЕІУ, т. 9, с. 621-622; РК, с. 32-37; 68, с. 297-298].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ М. Є. СЛАБЧЕНКА НА КНИЗІ:

Слабченко, Михайло Єлісейович. Конспект лекцій по новій історії України, читаних в Од. І.Н.О. М. Є. Слабченко / М. Слабченко. – [Одеса] : Вид. правління ІНО, 1927. – 112 с. – [Текст автогр.]: «Високоповажаному М. С. Грушевському від автора. 1.VI.1927».

Грушевський Михайло Сергійович – див. п. 31.

Ниселоповараному М.С. Угилівському
від автора

1. XI. 1927

9 (с2) 17
с 47

Конспект лекцій
по новійшій історії України,
читаних в Од. І.Н.О.
М. З. Сладченко.

Видання правління ІНО.

1927 рік.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

99. Соловій (Соловійов) Олександр Олександрович (1891–1920, м. Кам'янець-Подільський) – історик. Жив і працював у Чернігові. Співробітник ЧГУАК; у 1917–1918 – член Комітету охорони пам'яток старовини і мистецтва в Чернігівській губ. Друкувався у чернігівській пресі, у журналах «Книгарь», «Наше минуле», «Україна» та ін. Автор публікацій з історії української культури 18–19 ст. Дмитро Дорошенко, який був знайомий із Соловієм у 1918 в Чернігові, характеризував його у своїх мемуарах як скромного юнака, який заповідався на помітну літературну і наукову українську силу; розповів і про обставини його смерті [66, с. 169; ОАФ ІР, с. 496–497].

**АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ
О. О. СОЛОВІЯ НА КНИЗІ:**

Соловій, Олександр Олександрович. Нові данні до біографії С. Д. Носа / О. О. Соловій (Соловійов). – Київ : [Видавниче Т-во «Друкарь»], 1918. – С. 120–140. – [Окр. відб. з журн.: Наше минуле. – 1918. – № 2.]. [Ніс Степан Данилович (1829–1900) – український фольклорист, етнограф, лікар, громадсько-політичний діяч]. – [Текст автор.]: *«Високоповажаному Александру Гавриловичу Алешо. Автор. Київ 14 квітня 1919 р.»*.

Алешо Олександр Гаврилович (1890, с. Грушки Балтського пов., Подільська губ. – 1922, м. Київ) – антрополог та етнограф. Навчався у київському ун-ті св. Володимира та у Петербурзькому ун-ті. Брав участь у наукових експедиціях Російського антропологічного т-ва по Київщині (1911); здійснював антропологічні дослідження, збирав етнографічні колекції на Херсонщині (1913–1914). Співробітник Російського музею (1918). Дійсний член Російського Географічного т-ва; Російського антропологічного т-ва та ін. 1918 переїхав до Києва. З 1919 – дійсний член-секретар УНТ у Києві, голова етнографічної секції Губкопису; обирався головою Музейної секції художньо-промислового відділу М-ва освіти. Дослідник спадщини Ф. К. Вовка, засновник Музею антропології та ет-

8(c) ✓
с-60

Нові данні до бюгра —
дріт С.А. Носа.

8(c)
C 60

Книг
14 квітня 1912р.

Високоповалявський
Александр Захарович
Анто
Анто

157791

10
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

нології ім. Ф. Вовка при ВУАН (1921), керуючий етнографії Археол. комісії ВУАН. Захворів на туберкульоз під час перевезення бібліотеки і колекції Ф. Вовка з Петрограда до Києва [ЕІУ, т. 1, с. 66].

100. Сташевський Євген Дмитрович (1864, м. Зіньків, Летичівський пов., Кам'янець-Подільська губ. – 1938, м. Київ) – економіст, фахівець з економічної історії України, Росії, Західної Європи. Учень М. В. Довнар-Запольського. Закінчив Ун-т св. Володимира (1908). Приват-доцент Ун-ту. 1918 обраний до складу Ін-ту по вивченню економічної кон'юнктури України. З 1920 – професор, завідуючий кафедрою, декан Ін-ту народного господарства у Києві. Працював у Комісії народного господарства ВУАН, очолював створений ним Музей сільськогосподарської промисловості Цукротресту. У 1937–1938 – старший науковий співробітник, консультант Ін-ту історії України АН УРСР. 12 червня 1938 ув'язнений. Загинув під час допиту [ЕУ, с. 3042; ОАФ ІР, 502-504].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Є. Д. СТАШЕВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Сташевський, Євген Дмитрович. Сільськогосподарський ринок Правобережної України за передреформної доби / Є. Д. Сташевський Київ, 1929. – 172 с. – [Окр. відб.]. – [Текст автогр.]: *«Многоуважаемому Владимиру Моисеевичу проф. Ландо от автора. 7/V.1930».*

Ландо Володимир Мойсейович – економіст, педагог. Професор Київського комерційного ін-ту. Упродовж 1913–1914 від Ін-ту перебував у відрядженні в Німеччині з метою вивчення буряково-цукрової промисловості. У 1922 Л. – викладач Київського ін-ту народного господарства.

(с2)
788

290959

Книгозбиральниця
Владимир Вовчак
Укр. Ландо 9/6
от сама 87
27. 1880.

Проф. Є. Д. СТАШЕВСЬКИЙ

СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКИЙ РИНОК ПРАВОБЕРЕЖНОЇ УКРАЇНИ ЗА ПЕРЕДРЕФОРМНОЇ ДОБИ

ВІД АВТОРА

Пропоновану читачевій увазі працю написано ще року 1923 й тоді ж було ухвалено для друку в серії монографій з економіки України, запроектованих виданням од київської кооперації.

Видання це не здійснено, рукопис тоді світу не побачив і виходить допіру тепер років через 5—6.

Цими роками з'явилися праці, що більшою чи меншою мірою належать до питань, трактованих у цьому нарисі. Я маю на увазі найбільше працю проф. О. П. Оглобліна „Очерки истории украинской фабрики — предкапиталистическая фабрика“ (1925 р.) й акад. К. Г. Воблого „Нариси з історії російсько-української цукро-бурякової промисловости“ т. I, вип. 1 і 2 (1928 р.). З них велика монографія акад. К. Г. Воблого, що всіма сторонами висвітлила генезу цукрової промисловости та її становище за передреформного періоду, спонукала автора відмовитися надрукувати ті аж геть то неповні відомості про цукрове виробництво, як спосіб перетворити в товарний стан сільсько-господарські продукти й зайву кріпацьку робочу силу на Правобережній Україні, які він мав року 1923-го, і в цій частині своєї праці обмежитися покликуванням на монографію акад. Воблого.

В усьому іншому текст рукопису тільки де-в-чому доповнено (покликуючись на праці, опубліковані після 1923 р.) до того, що написано р. 1913, і доповнення оді не змінили а ні первісного характеру праці, а ні здобутих висновків.

Щодо характеру праці, то передусім треба сказати, що вона в тому вигляді, в якому з'являється тепер, не претендує ні на повноту, ні на викінчене розроблення.

Це, так би мовити, попередня публікація, де використано чимало архівного матеріалу. Цій публікації бракує встановлення, шляхом детального дослідження, періодизації народньо-господарчого життя краю в першій половині XIX ст.; зокрема, в ній докладно не вивчено, не заналізовано й не описано тієї кризи аграрної, яку переживала під цей час країна.

36. Ком. нар. госп., в. 2.

ЗВЕРНЕНО 1961

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

101. Стемпковський Іван Олексійович (1789–1832, м. Керч) – археолог, громадський діяч, музейний діяч. Градоначальник міста Керчі у 1828–1832, один із засновників Керченського музею старожитностей та Одеського історико-краєзнавчого музею [ЕІУ, т. 9, с. 845].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ І. О. СТЕМПКОВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Стемпковский, Иван Алексеевич. Исследования о местоположении древних греческих поселений на берегах Понта Евксинского между Тирасом и Борисфеном, учиненных по случаю найденных в 1823 году остатков древности в Одессе / И. Стемпковский. – Санкт-Петербург : Тип. А. Смирдина, 1826. – 80 с.: карти. – [Текст автогр.]: *«Почтеннейшему Николаю Ивановичу Гнедичу в знак душевного уважения и преданности, от И. Стемпковского. Одесса, 12 апреля 1828.»*.

Гнідич Микола Іванович – див. п. 23.

102. Суслопарів Микола Захарович (1901, м. Білі, Холмщина – 1974, м. Київ) – український мовознавець та бібліограф. 1919 – закінчив Кам'янець-Подільську гімназію. Знавець класичних мов. Розшифрував низку стародавніх написів трипільської та зрубної археологічних культур, дохристиянського письма на Русі і розробив наукову методику дешифрування давнього письма. С. довів, що трипільська писемність – найдавніша в світі. Користуючись нею, можна прочитати написи переделіністичної і етрусської доби Греції та Італії. Твердження С. підтримав відомий історик та мовознавець Геральд Харман [30, с. 209].

**АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ
М. З. СУСЛОПАРОВА НА КНИЗІ:**

Суслопарів, Микола Захарович. Гайдамаччина в 80-х роках XVIII століття / М. З. Суслопарів. – Київ, 1928. – 31 с.

9(38)
с 79

III-28

9(38)
с 79

ИЗСЛѢДОВАНІЯ

О МѢСТОПОЛОЖЕНІИ ДРЕВНИХЪ ГРЕ-
ЧЕСКИХЪ ПОСЕЛЕНІЙ НА БЕРЕГАХЪ

ПОНТА ЕВКСИНСКАГО

МЕЖДУ ТИРАСОМЪ И ВОРИСѢНОМЪ,

учиненныхъ, послучаю найденныхъ въ 1823 году
остатковъ древности въ Одессѣ,

Полковникомъ Иваномъ

10 Стемпковскимъ.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

(Съ сравнительною картою древней и но-
вой Географіи сихъ мѣстъ). 03

САНКТПЕТЕРБУРГЪ.

Въ Типографіи А. Смирдина.

1 8 2 6.

104632 62141

Почтеннѣйшему Николаю Ивановичу
Тиходому

Въ знакъ душевнаго уверенія
и преданности,

Отъ Н. Степанковскаго.

Одесса, 12 Апрѣля 1828.

9(c2)
с90с

A

М. Суслонів.

Гайдамачина
в 80-х роках
XVIII століття.

Київ. 1928.

Історичний Сімейств.
big Автограф
29. XII 1964г.

Гайдамаччина в 80-х роках XVIII століття.

Протягом мало не цілого XVIII століття на терені України в її суспільному житті зустрічаємо явище, загально відоме під назвою гайдамаччини. Досі гайдамаччина має вже чималу літературу. Наукові праці присвячено здебільша окремим періодам гайдамаччини, надто моментам найвищого її піднесення за рр. 1734, 1750 і 1768. Менша частина розглядає гайдамаччину за увесь час її існування або за декілька періодів.

З загальних праць, присвячених гайдамаччині, окріч праць Д. Мордовця і польського історика Ф. Равіті-Гавронського, що з них, як зазначає проф. Д. Дорошенко ¹⁾, праця першого — „мало вартя з наукового погляду монографія“, а другого „праці справляють вражіння історичного памфлета, перейнятого якоюсь особливою ненавистю до укр. козащини та її діячів“, — ґрунтовніші досліді над гайдамаччиною дали В. Б. Антонович ²⁾ та О. Єфименкова. Розвідка Антоновича — „Исследование о гайдамачестве“, — що йде на початку 3-го тому третьої частини АЮЗР і базується на вміщених у цьому томі актах про гайдамаків 1700—1768 років, закінчується описом подій р. 1750. Антонович зазначає, що головна маса гайдамацьких „куп“ складалася з селян „юго-западного края“ і тих верстов суспільства, що були до них близькі. Він уважає, що участь селянства в гайдамаччині до кінця століття зростає і цим гайдамаччині все більше надається „ясный отпечатокъ сословной борьбы“ ³⁾. За заборозцями він визнає „военное и политическое руководство“ і вважає, що „значительный контингентъ“ їх був серед гайдамацьких загонів ⁴⁾. Кінцевим проявам гайдамаччини Антонович присвятив свою розвідку — „Волынская тревога 1789 г.“ ⁵⁾. Але ця розвідка не дає вказівок на справжні активні виступи гайдамак, а тільки змальовує стан шляхетської суспільності Польщі, що чекала й побоювалася гайдамацьких нападів.

У монографії „Изъ исторіи борьбы малорусскаго народа съ поляками“, що належить О. Єфименковій, гайдамаччину розглядається протягом ці-

¹⁾ Проф. Д. Дорошенко, Огляд української історіографії. Прага 1923 р., стор. 151—152 і 173.

²⁾ В. Антонович, Исследование о гайдамачестве по актамъ 1700—1768 г. (Извлечение изъ АЮЗР, т. III, ч. III). Київ 1876 г., стор. 1—128.

³⁾ Ibidem, стор. 17.

⁴⁾ Антонович, Ibidem, стор. 27.

⁵⁾ В. Антонович, Волынская тревога 1789 г. Київ 1902 г., 199 стр.

– Відб. з: Зап. Іст.-філол. відділу УАН; 1928. – Кн. XVIII. – С. 373; Кн. XIX. – С. 111–129. – [Текст автогр.]: *«Історичній бібліотеці від автора. 29.XII.1964 р.»*.

103. Теодорович Микола Іванович (1856, м. Гродно – 1917, м. Саратов) – педагог, церковний та громадський діяч, історик-краєзнавець Волині. Закінчив Санкт-Петербурзьку ДА. З 1883 – викладач у Волинській духовній семінарії. Краєзнавчі розвідки Т. публікував у «Волынских епархиальных ведомостях». Брав участь в роботі 11-го археологічного з'їзду у Києві. З 1899 почався 15-річний період діяльності Т. у Царстві Польському, досі майже не досліджений. На Підляшші Т. працював інспектором народних училищ Каліської навчальної дирекції та інспектором в м. Біла Седлецької дирекції, викладав у духовній семінарії. В 1906 Т. – начальник Радомської навчальної дирекції; згодом – інспектор Маріїнського Жіночого ін-ту в Варшаві. З Варшави надходять його останні матеріали з історії Волині. 1915 Т. разом з Жіночим ін-том був евакуйований у м. Саратов, де і помер у 1917. Фундаментальна праця Т.: *Волинь в описании городов, местечек и сел в церковно-историческом, географическом, этнографическом, археологическом и других отношениях* – складається з п'яти томів. 1-й містить загальні нариси з історії Волині, адміністративно-територіального поділу, населення тощо. Кожному повіту відведено розділ з розширеним описом повітового міста, старовинних містечок та описами церков і сіл; додані також тексти документів латинською, польською мовами та в авторському перекладі. 5-й том праці присвячений Ковельському повіту. Основу текстів тому склали описи церков і парафій повіту, опубліковані Т. у «Волынских епархиальных ведомостях» у 1898–1903 [ЕІУ, т. 10, с. 49].

103.1. **Теодорович, Николай Иванович.** Вольный в описании городов, местечек и сел в церковно-историческом, географическом, этнографическом, археологическом и друг[их] отношениях. Историко-статистическое описание церквей и приходов Волынской епархии. Т. 5. Ковельский уезд / Н. И. Теодорович. – Почаев : Тип. Почаево-Успенской Лавры, 1903. – 559, 9, V, 2 с. – [Текст автогр. :] *«Высокоуважаемому Константину Васильевичу г. Харламповичу на память от автора – земляка Николая Теодоровича. 2 октября 1903 г. Седлец».* – [Шт.]: «Константин Васильевич Харлампович».

Харлампович Костянтин Васильович – див. п. 110.

103.2. **Теодорович, Николай Иванович.** Историко – статистическое описание церквей и приходов Волынской епархии, Т. 1. Уезды Житомирский, Новоград – Волынский и Овручский / Н. И. Теодорович. – Почаев : Тип. Почаево-Успенской Лавры, 1888. – 430, IV с. – [Текст автогр. :] *«Его Высокопреосвященству, Высоко-преосвященнейшему Палладию, Архиепископу Во-лынскому и Житомирскому, Высокочтимому Архипастырю и Отцу, от составителя – преподавателя Волынской духовной Семинарии Николая Теодоровича. 12 апреля 1888 г. Кременец».*

Палладій (світське ім'я – Ганкевич Павло Федорович; 1823–1893) – церковний діяч. У 1847 закінчив Могилівську духовну семінарію, у 1851 – Санкт-Петербурзьку ДА. 1862 возведений в сан архімандрита. У 1863 – ректор Могилівської духовної семінарії. З 1885 – архієпископ Волинський і Житомирський. У 1889 звільнений на спокій у Почаєвській Успенській Лаврі.

9 (с2)

Т337

(Н. М. Теодоровичъ)

ВОЛЫНЬ

ВЪ ОПИСАНИИ

ГОРODOBЪ, МѢСТЕЧЕКЪ И СЕЛЪ

въ церковно-историческомъ, географическомъ,
этнографическомъ, археологическомъ
и друг. отношеніяхъ.

СТРАЖА О С
3 КНИГ

Историко-статистическое описаніе
ЦЕРКВЕЙ И ПРИХОДОВЪ
ВОЛЫНСКОЙ ЕПАРХІИ.

Томъ V.

КОВЕЛЬСКІЙ УѢЗДЪ.

ПОЧАЕВЪ.

Типографія Почаево-Успенскія Лавры.

1903.

Всегоуважасямоу
Константину Васильевичу
Харламовичу

на память

отъ автора-земляка

Николая Степановича.

2 октября

1903г.

г. Сидлець.

КОНСТАНТИНЪ ВАСИЛЬЕВИЧЪ
ХАРЛАМОВИЧЪ

281
Т33

ИСТОРИКО-СТАТИСТИЧЕСКОЕ ОПИСАНІЕ

ЦЕРКВЕЙ И ПРИХОДОВЪ
ВОЛЫНСКОЙ ЕПАРХІИ.

28587

Молю вы, братіе, аще что пи-
сашъ, или недописашъ, или перепи-
сашъ, исправляйте Бога дѣля, а не
кляните (Ипат. лѣт.).

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЗВІР 95

СОСТАВИЛЪ

Преподаватель Волынской духовной Семинаріи

Н. И. Теодоровичъ.

ПОЧАЕВЪ.

Въ Типографіи Почаево-Успенской Лавры.

1888.

Его Высокопреосвященству,
 Высокопреосвященнейшему Палладию,
 Архиепископу Волынскому
 и Житомирскому,
 Высокоотличенному Архипастырю
 и Отцу,

отъ составителя — преподавателя
 Волынской духовной Семинаріи
 Николая Мисодоровича.

12 Января 1888 года.

г. Крайнена.

104. Титов Федір Іванович (1864, с. Черкаське-Поречне, Курська губ. – 1935, м. Белград) – історик церкви, протоієрей, професор КДА, редактор «Киевских Епархиальных Ведомостей» (1890-ті), останній дореволюційний настоятель Андріївської церкви. Член Київського т-ва старожитностей і мистецтв, входив до Ради голів Київського т-ва охорони пам'яток старовини та мистецтва. У період революційних змагань був делегатом Всеукраїнського православного собору, відстоював автономію Київської митрополії. У 1918 Т. виїхав до Одеси, а згодом – через Афон – у Белград [ЕІУ, т. 10, с. 87-88; **ОАФ ІР**, с. 543-549].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Ф. І. ТИТОВА НА КНИЗІ:

Титов, Федор Иванович. Критико-библиографический обзор новейших трудов по истории русской церкви, Вып. XII. / Ф. И. Титов. – Киев : Тип. Акц. О-ва «Петр Барский в Киеве», 1913. – 2, 56, 2 с. – [Текст автогр.]: *«Высокочитимому и добрейшему о. Архимандриту Филадельфу от автора на добрую молитвенную память. Киев. 1913. 17 окт.»*. [Шт.]: *«Библиотека Всеукраинского музейного городка. № 15943»*. – [Інскрипт адресований, імовірно, лаврському архімандриту **Філадельфу** (Пшеничнику)].

105. Тронько Петро Тимофійович (1915, с. Заброди, Богодухівський р-н, Харківська обл. – 2011, м. Київ) – український історик, краєзнавець, пам'яткоохоронець, діяч науки і культури. Доктор історичних наук, професор, академік НАНУ. Герой України. Завідувач відділу регіональних проблем історії України Ін-ту історії України НАНУ. Голова правління Національної спілки краєзнавців України. Головний редактор журналу «Краєзнавство». Голова редколегії багатотомної науково-документальної серії книг «Реабілітовані історією». Голова редколегії 26-томної праці «Історія міст і сіл Української РСР», бібліографічна основа якої була підготовлена співробітниками

Всесоюзному и добротному о. Арх.
мандиту Гибридову от
автора — Пр. О. Н. Литова. — на добро

28
145

016:28
145

281 (01)
1145

молитвенны
написан.

Киев. 1913. 17 стр.

Инв. №
77152

Критико-библиографический обзоръ

новѣйшихъ трудовъ

по исторіи русской церкви.

Выпускъ XII.

2749

БИБЛИОТЕКА
Восточнаго и
Городскаго
№ 15943

250

- 1435

10

Державна історична
БІБЛЮТЕКА УРСР

Державна історична
БІБЛЮТЕКА УРСР

95
83

КИЕВЪ.

Типографія Акц. Общ. „Петръ Барскій въ Києвъ“. Крещатикъ 40.
1913.

Державна історична бібліотека

901.2
Т739

АКАДЕМИЯ НАУК УКРАИНСКОЙ ССР
ИНСТИТУТ ИСТОРИИ

П.Т. ТРОНЬКО

ЛЕТОПИСЬ ДРУЖБЫ И БРАТСТВА

(Из опыта создания
«Истории городов и сел
Украинской ССР»
в 26-ти томах)

Ученую Государствен-
ную историческую Библио-
теку с любовью благодар-
ностью и признательностью
за предоставленную огромную
помощь по подписке
и изданию «Истории городов
и сел УССР» в 26-ти томах —
этой летописи дружбы
и братства.

КИЕВ «НАУКОВА ДУМКА» 1981

18.11.1981 г. Я. Гринченко

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ П. Т. ТРОНЬКА НА КНИЗІ:

Тронько, Петр Тимофеевич. Летопись дружбы и братства : (из опыта создания «Истории городов и сел Украинской ССР» : в 26-ти томах) / П. Т. Тронько. – Киев : Наукова думка, 1981. – 127 с.: 1 л. схем. – [Текст автогр.]: *«Коллективу Государственной исторической библиотеки с глубокой благодарностью и признательностью за проведенную огромную работу по подготовке и изданию «Истории городов и сел УССР» в 26 томах – этой летописи дружбы и братства. П. Тронько. 18 VIII 1981 г.».*

106. Трубніков Олександр Олександрович (1882, м. Санкт-Петербург – 1966, м. Париж) – російський мистецтвознавець, письменник, публіцист, діяч культури, колекціонер. Закінчив Імперат. училище правознавства, служив у М-ві юстиції. З 1908 – головний хранитель Ермітажу та імперат. палаців. Один із засновників журналу «Старые годы», постійний співробітник журналу «Аполлон», співвласник типографії «Сіріус» у Санкт-Петербурзі. В 1917 Т. входив до складу Комісії у справах мистецтв; напередодні революції Т. – аташе Російського посольства в Римі. 1919 емігрував до Франції, читав лекції в Луврі, організовував виставки. Був членом «Общества юристов-правоведов в Париже» [67; ОАФ ІР, с. 624-626].

**АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ О. О. ТРУБНІКОВА
НА ОКРЕМОМУ ВІДБИТКУ СТАТТІ:**

Трубников, Александр Александрович. Картины собрания В. В. Шлихтинга / А. Трубников. – Відб. з журн. «Старые годы». – 1911. – Апрель. – Санкт-Петербург, 1911. – 16 с. : ил.; 15 л. ил. – [Текст автогр.]: *«В. А. Щавинскому искренний почитате[ль] [-] А. Трубник[ов]».* – [Шт.]: «Українська академія наук. Кабінет українського мистецтва».

75.09

K 27

157800

КАРТИНЫ СОБРАНИЯ В. В. ШЛИХШИНГА.

Шлихтинг

157800

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЗВІР

КАБІНЕТ
УКРАЇНСЬКОГО
МИСТЕЦТВА

кн. 178
III 1/40

В. А. Шавинському
искренній титан.

А. М. Мухоморов

КАБІНЕТ
УКРАЇНСЬКОГО
МИСТЕЦТВА

НІБУ

Щавинський Василь Олександрович (1868, м. Київ – 1924, м. Ленінград) – російський і український хімік-технолог, мистецтвознавець і колекціонер. Закінчив Політехнічний ін-т у Цюріху (Швейцарія). Жив у Петербурзі; брав участь у реставрації картин Ермітажу. У 1906–1908 почав збирати картини старих майстрів. У 1908–1916 вміщував у журналі «Старые годы» статті про образотворче мистецтво Нідерландів, техніку давньоруського малярства. Досліджував історію фарб. 1935 видано його «Очерки по истории техники живописи и технологии красок в Древней Руси». 1917 склав заповіт, за яким збірка відходила Києву. Був убитий бандитами 1924. Картини колекції Щ. передали в Київ лише у 1926 за наполегливості музейника С. О. Гілярова. У Київ передали також картини дружини Щ. За відомостями О. М. Бенуа, частина картин колекції Щ. [всупереч заповіту] потрапила до Ермітажу. Бібліотека Щ. у кількості 509 примірників була передана Музею мистецтв [ЕУ, с. 3910].

107. Тулуб Олександр Олександрович (1866, м. Кам'янець-Подільський – 1939, м. Київ) – український літературознавець, юрист, історик. Закінчив Ун-т св. Володимира у Києві. Був членом першого українського соціал-демократичного гуртка в Києві. З 1895 працював у міністерстві юстиції, читав лекції в комерційному училищі, був мировим суддею. У 1919 Т. – співробітник Постійної комісії для складання словника живої української мови; з 1923 – нештатний постійний співробітник Комісії для дослідів над громадськими течіями в Україні ВУАН. У 1924 Т. виголосив доповідь: «До біографії Кирило-Мефодіївського братчика Ол[ександра] Дан[иловича] Тулуба» [батька О. О. Тулуба]. Т. працював також у Комісії для складання Біографічного словника діячів України. Комісії працюю нештатних постійних співробітників [зокрема,] О. О. Тулуба [...] вдалося зібрати картотеку на 200 тисяч біобібліографічних карток та скласти Реєстр імен. Картки українських письменників

8(0)-377
Т82

УКРАЇНЬКА АКАДЕМІЯ НАУК

Олександр ТУЛУБ

Великий шановний
Михайлові Сергію
Григор'євичу
24/1-28, автор

С Л О В Н И К
П С Е В Д О Н І М І В
У К Р А Ї Н С Ь К И Х П И С ь М Е Н Н И К І В

(МАТЕРІАЛИ)

299.930

10
Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

У К І Ї В І

З друкарні Української Академії Наук
1928

72

79

✓

містили інформацію і про їхні псевдоніми. На основі цих даних Т. уклав та видав необхідний для дослідників словник псевдонімів. У передмові до праці автор пропонував дослідникам надсилати матеріали для «Словника псевдонімів» на адресу: УАН, Володимирська, 54, науковому співробітникові О. О. Тулубові. Та вже з 1929 Т. зазнав переслідувань, не мав постійної роботи; його праці перестали друкувати [ОАФ ІР, с. 555-558].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ О. О. ТУЛУБА НА КНИЗІ:

Тулуб, Олександр Олександрович. Словник псевдонімів українських письменників : (матеріали) / Олександр Тулуб; Українська академія наук. – Київ: Друк. Укр. акад. наук, 1928. – 34 с. – [Текст автогр.]: «Вельмишановн[ому] Михайлові Сер[гійовичу] Грушевському [-] автор. 24/V-28 р».

Грушевський Михайло Сергійович – див. п. 31.

108. Тутковський Павло Аполлонович (1858, м. Липовець, Подільська губ. – 1930 м. Київ) – український геолог, географ і педагог. Дійсний член Української (1919) і Білоруської (1928) АН та НТШ (1923). Закінчив природниче відділення фізико-математичного ф-ту київського Ун-ту св. Володимира. З 1884 до 1902 проводив геологічні дослідження у більшості губерній України; вивчав викопну мікрофауну. У 1883 Т. – почесний член Київського т-ва природознавців. В 1904 – інспектор народних училищ у Волинській губ.; брав участь у науковій діяльності Т-ва дослідників Волині в Житомирі [див. п. 13]. З 1913 Т. – приват-доцент в Ун-ті св. Володимира, з 1914 – професор кафедри географії. У 1917 Т. створив при київському Ун-ті Географічний ін-т. Один із основоположників УАН, співорганізатор академічної Бібліотеки, з 1919 – голова фізико-математичного відділу УАН. З 1920 очолював Краєзнавчу комісію при АН. 1924–1926 керував науково-дослід-

До Урядового Кабінету ВУАН

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК

Від автора

Акад. ПАВЛО ТУТКОВСЬКИЙ

П. Тутковського

9(2)
T912

КРАЄВИДИ УКРАЇНИ

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ВИДАВНИЦТВО

„ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ“

ною кафедрою геології при УАН (з 1926 – Ін-т геологічних наук УАН, Т. – його перший директор). Наріжним каменем відродження науки Т. вважав створення національної наукової термінології; і в 1923 вийшов укладений вченим «Словник геологічної термінології». 1924 відкрився створений зусиллями Т. Геологічний музей при Ін-ті геологічних наук УАН у Києві. Т. – автор понад 300 наукових праць практично з усіх галузей науки про Землю [ЕІУ, т. 10, с. 187-188; ОАФ ІР, с. 558-560; РК, с. 73-79].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ П. А. ТУТКОВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Тутковський, Павло Аполлонович. Краєвиди України / П. Тутковський. – Київ : Укр. акад. наук, [1924?]. – 136 с. – [Текст автогр.]: *«До Геологичного кабінету ВУАН від автора П Тутковськ[ого]»*. – [Шт.]: «[Геологічний кабінет] Акад. наук України».

109. Флоровський Антоній Васильович (1884, м. Єлісаветград – 1968, м. Прага) – історик, славіст. Закінчив історико-філологічний ф-т Новоросійського ун-ту. Приват-доцент (1911). У 1916, після захисту дисертації в Московському ун-ті, – магістр російської історії. Викладав на Одеських вищих жіночих курсах, читав курс економічної історії в Одеському політехнічному ін-ті (1917–1918). З 1920 читав лекції в Одеському ІНО, Ін-ті зовнішньої торгівлі, Археологічному ін-ті. В одеський період Ф. вивчав діяльність Законодавчої комісії 1767, селянське питання 18–19 ст., історію колонізації Новоросійського краю, історію козацького Війська Запорозького. Праці Ф. базуються на архівних матеріалах Архіву управління Новоросійського і Бессарабського генерал-губернаторства. 1922 виїхав за кордон (Стамбул, Софія, Белград, Прага). З 1933 викладав історію у Карловому ун-ті. У 1936 захистив дисертацію, отримав ступінь доктора історичних наук. 1948 – ординарний професор Карлового ун-ту по кафедрі російської історії [69].

XV 186

Ant. Kriofolen
22 мая 1904

П. Бракенгеймер

Одесская
Почта
18
ВЛДХ
Одесской

УНИФОРМИРОВАНИЕ

ВЪ ЯЗЫКАХЪ ЛИТОВО-СЛОВЕНСКОЙ СЕМЬИ

съ изслѣдованіемъ

УРАЛО-АЛТАЙСКИХЪ НАРѢЧІЙ.

Составлено по Ал. Фрицкеру — „Litau-Slavische Studien“ и докт. Авг. Дакриста: „Forschungen auf dem Gebiete der Ural-altaischen Sprachen“.

XV
XV ОТДЕЛЪ

ОДЕССА.

Центральная типо-литографія, уг. Авинникова переулка и Почтовой ул., домъ Болгарова.

1893.

50
354a

1433

Бракенгеймер, Петр Иванович. Униформирование в языках литово-словенской семьи с исследованием урало-алтайских наречий / П. Бракенгеймер. – Одесса : Центральная типо-литогр., 1893. – 84 с. – [Текст власн. напису]: «*Ант. Флоровский. 22 мая 1904 Одесса*».

[А. Флоровський зробив власн. напис на примірнику книги, автором якої був його колишній гімназійний викладач].

110. Харлампович Костянтин Васильович (1870, с. Рогачі, Брестська губ. – 1932) – історик, фахівець з історії церкви, краєзнавець. Магістр богослов'я (1899), доктор церковної історії (1914), професор (1909). Член-кореспондент Петербурзької АН (1916; з 1917 – РАН), дійсний член УАН – ВУАН). Закінчив Литовську духовну семінарію та Петербурзьку ДА. Викладав у Казанській духовній семінарії та в Казанському ун-ті. Фундаментальна праця Х. «Малороссийское влияние на великорусскую церковную жизнь» була захищена Х. у Петербурзькій ДА у 1914 як докторська дисертація. Член Т-ва археології, історії та етнографії при Казанському ун-ті, член низки інших наукових т-в. Заарештований 1924. 1925 засланий на 3 роки в Оренбург, Актюбінськ та Тургай. Після звільнення 1928 засланий на спецпоселення. Завдяки втручання М. Грушевського повернувся до України, оселився в Ніжині. Працював у Педагогічній комісії ВУАН. З 1931 – у Києві, брав участь у створенні Комісії ВУАН для досліджень з історії Близького Сходу та Візантії. Автор праць з історії православної церкви, краєзнавства, історії освіти та культури українського народу [ЕІУ, т. 10, с. 361; 68, с. 304].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ К. В. ХАРЛАМПОВИЧА НА КНИЗІ:

Харлампович, Константин Васильевич. Малороссийское влияние на великорусскую церковную жизнь, Т. 1 / К. В. Харлампович. – Казань : Изд. Кн. магазина

5339

Грубокоуваженню Панову Миколайовичу Петровичу
в день его рождения и посвящаю
от некроля религиозной общины.
1 марта 1914.

Харламповичъ К. В.

МАЛОРОССІЙСКОЕ ВЛІЯНІЕ
НА
ВЕЛИКОРУССКУЮ
ЦЕРКОВНУЮ ЖИЗНЬ.

281
x21

Томъ I.

ЗВІР

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

КАЗАНЬ.

Издание Книжного магазина М. А. Голубева.

1914.

162246

85

03
10

М. А. Голубева, 1914. – 878, LXVI с. – [Текст інскрипту:] *«Глубокоуважаемому Нестору Мемноновичу Петровскому в день его рождения и ангела от искренне расположено[го автора]. 1 марта 19[14?].»*. – [Шт.]: «Библиотека М. П. и Н. М. Петровских».

Петровський Нестор Мемнонович (1875, м. Казань – 1921, там само) – російський філолог, історіограф та бібліограф. Закінчив Казанський ун-т. У 1917 обраний членом-кореспондентом АН за спеціалізацією слов'янська філологія.

111. Хвойка (Хвойко) Вікентій В'ячеславович (1850, с. Семін, Австро-Угорщина – 1914, м. Київ) – український археолог-аматор чеського походження, агроном. Становленню Х. як археолога сприяло його спілкування з В. Антоновичем та Ф. Вовком у 1890-х. Кошти на проведення розкопок Х. отримував від М. Терещенка та Б. Ханенка. Визначними відкриттями Х. стали палеолітична Кирилівська стоянка в Києві, старожитності, що отримали назви Трипільської, Зарубинецької та Черняхівської культур, пам'ятки міста Володимира в Києві, скіфські пам'ятки та багато інших. Праці Х. поклали початок створенню джерельної бази для археологічного вивчення давньої історії Середнього Подніпров'я. Поклавши в основу своєї концепції принцип автохтонізму, Х. доводив, що в цьому регіоні з доісторичних часів мешкало населення, одним з наступників якого в майбутньому стала «південно-східна гілка» слов'ян [ЕІУ, т. 10, с. 365-366; ОАФ ІР, с. 563-564].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ В. В. ХВОЙКИ НА КНИЗІ:

Хвойко, Викентий Вячеславович. Каменный век Среднего Приднепровья / В. В. Хвойко. – Москва : Тип. Г. Лиснера и А. Гешеля, 1901. – 77 с. – [Текст інскрипту]: *«[...*] Леониду Павловичу Добровольск[ому] от автора»*. – [Шт.]: «Бібліотека Інституту історії матеріал. культури».

*Александръ Павловичъ
Поповъ
и др.*

В. В. ХВОЙКО.

902
X 3

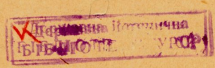
32802

БИБЛИОТЕКА
Историческо-географическая
С.-Петербург. Акад.
Лит.

КАМЕННЫЙ ВѢКЪ

СРЕДНЯГО ПРИДНѢПРОВЬЯ.

Таб. 748

МОСКВА.
ТИПОГРАФІЯ Г. ЛИСИЕРА и А. ГЕШЕЛ.
издана Г. ЛИСИЕРА и Ю. РОМАН.
Возлевица, Восточномосковской пер. и Лиссера.
1901.

112. Хойновський Йосип Адамович – київський археолог-аматор. Відома ще одна праця І. Хойновського: «Краткие археологические сведения о предках славян и Руси», видана у Києві в 1896 [70].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Й. А. ХОЙНОВСЬКОГО НА КНИЗІ:

Хойновский, Иосиф Адамович. Раскопки великокняжеского двора древнего града Киева, произведенные весной 1892 года : археол. – ист. исследование / И. А. Хойновский. – Киев : Тип. С. В. Кульженко, 1893. – 78, IV с. : табл.; XXIX табл., рис.; 156 рис. – [Текст автогр.]: «*Михайлу Алексеевичу Белогорскому [-] автор И. Хойновский*». – [Шт.]: «Библиотека Киевского музея древностей и искусств».

113. Чернявський Микола Федорович (22 грудня 1867 (3 січня 1868), с. Торська Олексіївка, Катеринославська губ. – 20 січня 1938) – поет, педагог, земський діяч. Закінчив Катеринославську духовну семінарію. Учителював у Бахмутській духовній школі. У 1894 переклав «Слово о полку Ігореві». 1901–1903 Ч. працював земським статистиком у Чернігові, з 1903 жив у Херсоні та до 1919 працював там у Губ. земстві, вчителював. У 1917 очолив товариство «Українська Хата в Херсоні». У 1917 Ч. привітав Українську державу. 1938 був репресований, твори Ч. були заборонені. Помилково вважалося, що М. Чернявський загинув у 1948. У 1992 пошуковці встановили справжню дату смерті Ч.: він був розстріляний з 19 на 20 січня 1938. Реабілітований у 1955. Ч. брав участь у виданні альманахів «Дубове листя», «З потоку життя», «Перша ластівка»; друкував поезії, історичні твори та спогади в «Літературно-науковому вістнику», «Правді», КС, «Житті і Революції», «Зорі» та ін. часописах. У «Донецьких сонетах» Ч вперше в українській поезії створив жанрові картини життя донецьких селян і робітників. 1927–1931 вийшли друком десяти томні «Твори» Ч. Після реабілітації побачили світ «Поезії» (1959) і «Твори» (1966) [ЕУ, С. 3734].

Михайлу Александровичу
Богдановичу

автору Г. Хойновскому

№ 11

сх 134.

947У:902.61.
X-68.

902.61(47)У

РАСКОПКИ

ВЕЛИКОКНЯЖЕСКАГО ДВОРА

ДРЕВНЯГО ГРАДА КІЕВА,

ПРОИЗВЕДЕННЫЯ ВЕСНОЮ 1892 ГОДА.

изв. № 2111117

АРХЕОЛОГИЧЕСКО-ИСТОРИЧЕСКОЕ ИССЛЕДОВАНІЕ,

иллюстрированное 156 рисунками,

И. А. Хойновскаго.

КІЕВЪ.
Типографія С. В. Кузьменко. Ново-Елисаветинская ул., домъ № 4.
1893.

Дубове

ЛЫСТЕ.

Шановному
І. В. Тарасенку
на споминок

М. Євдокимово
1903 № 20

АЛЬМАНАХЪ.

УА
Д. 79

499
см

З книжівки І. Тарасен

8(с)

Д. 796

Дубове листє.

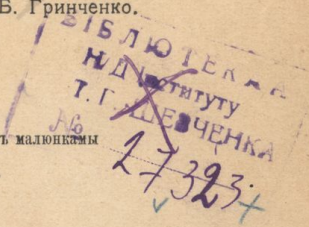
Альманахъ на згадку про П. О. Кулиша.

Упорядкували:

М. Чернявський, М. Коцюбинський, Б. Гринченко.

З портретами Кулишевыми та з малюнками його хати, похорону й могили.

81049

10

У Києві, 1903.

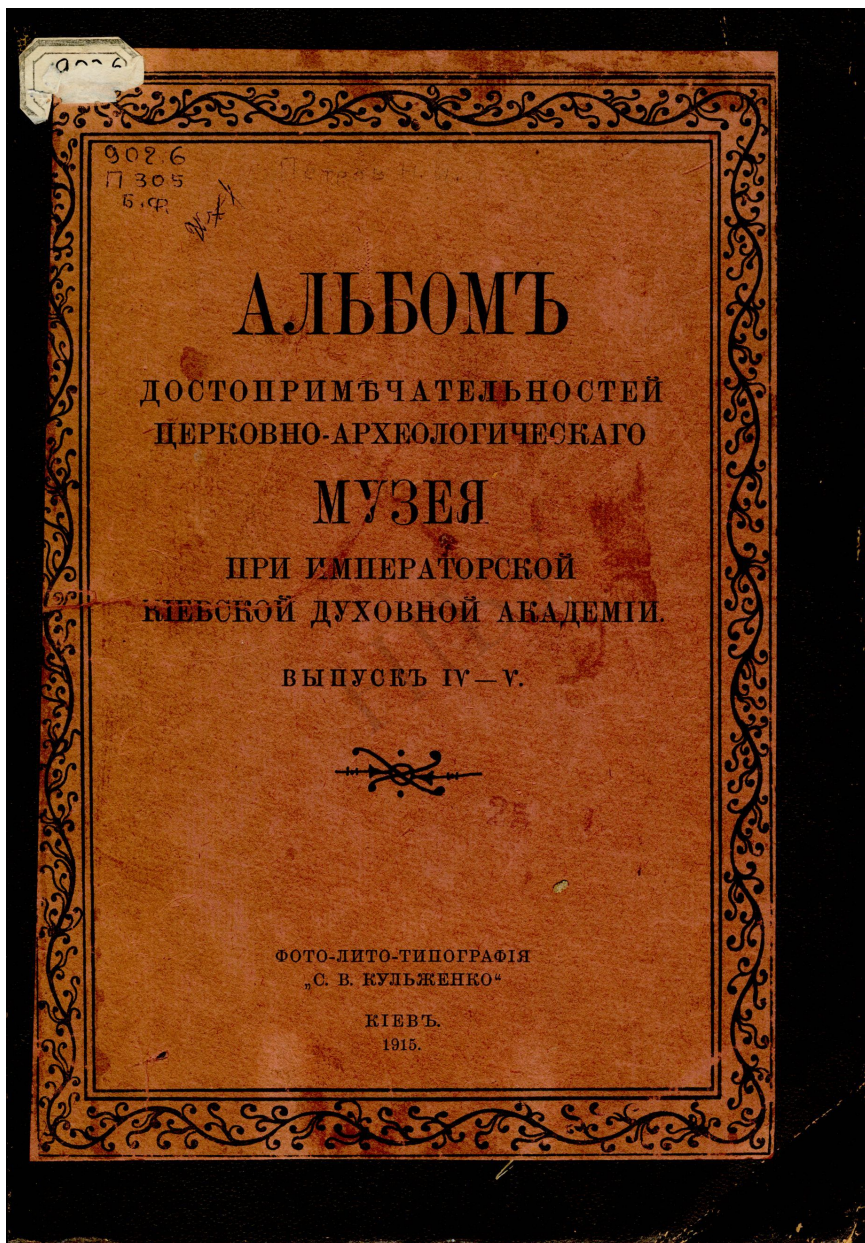
Зъ друкарни Петра Барського, Хрещатикъ, № 40.

Дубове листе : альманах на згадку про П. О. Куліша / упоряд.: М. Чернявський, М. Коцюбинський, Б. Грінченко. – Київ : Друк. П. Барського, 1903. – 278, 123-142 с. – [Текст інскрипту]: «Шановному І. В. Тарасенку на спомин від М. Чернявського. 1903.VI/20»; [текст власн. напису]: «З книгозбірні І. Тарасенк[а]».

114. Чикаленко Петро Євгенович (1892, с. Перешори, Ананьєвський пов., Херсонська губ. – 1928, м. Курськ) – син Є. Х. Чикаленка (1861–1929). У роки Першої світової війни – учасник бойових дій. Брав активну участь в українському державотворенні 1917–1920-х. «Під час війни 1914–1918 рр. українці в Лозанні провадили інформативно-видавничу діяльність, публікували місячник СБУ «La revue Ukrainian» (ред. [...] П. Чикаленко). [П. Чикаленко] організував[в] також українську книгарню й бібліотеку, що розповсюджувала українські видання по країнах Європи». У 1917 Ч. призначено начальником міліції у м. Канів, він намагався організувати добровольчу українську міліцію. У 1917 – служив у Першому українському запасному полку. У 1919 – секретар в українському посольстві у Царгороді; секретар голови Генерального секретаріату В. Винниченка. Після встановлення радянської влади в Україні не емігрував, працював у різних державних видавництвах. У 1925 став завідуючим українським відділом Держвидаву в Одесі. У 1928 Ч. був заарештований. Помер у Курській пересильній тюрмі [71].

ВЛАСН. НАПИС П. Є. ЧИКАЛЕНКА НА КНИЗІ:

Петров, Николай Иванович. Альбом достопримечательностей Церковно-Археологического музея при императорской Киевской духовной академии, Вып. IV-V / Н. И. Петров. – Киев : Типо-лит. С. В. Кульженко, 1915. – [Текст власн. напису]: «Петро Чикаленко».

Петръ Тихомирко

Посвящается

Его Высокопреосвященству,

Высокопреосвященнѣйшему

Флавіану,

Митрополиту Кіевскому

и

Галицкому.

Петров Микола Іванович (1840–1921) – церковний історик, історик української літератури, етнограф, мистецтвознавець, археолог, громадський діяч. Зберігач музею КДА. Член низки наукових т-в, зокрема, Київського т-ва старожитностей і мистецтв, Київського т-ва охорони пам'яток старовини і мистецтва, УНТ у Києві [22, с. 499-504].

115. Шамрай, Агапій Пилипович (1896, м. Миропілля, Харківська губ. – 1952, м. Київ) – український літературознавець, історик літератури. 1921 Ш. закінчив Харківський ун-т; викладав українську літературу в Харківському ІНО, був співробітником Ін-ту літератури ім. Т. Шевченка. 1925–1926 – науковий співробітник Літературної секції Науково-дослідчої кафедри історії української культури в Харкові, співробітник ВУАН в Комісії новітнього письменства. Редактор збірника «Харківська школа романтиків». Ш. – представник нової школи у літературознавстві: у своїх працях застосовував соціологічний метод. У розпал Голодомору Ш. викладав в Іжевському педагогічному ін-ті (Удмуртська АР), згодом переїхав до Фергани (Узбецька РСР), далі – до м. Перм. Був репресований. Наприкінці Другої світової війни – реабілітований; працював в Ін-ті літератури ім. Т. Шевченка, з 1944 – у Київському ун-ті [ЕУ, с. 3786].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ А. П. ШАМРАЯ НА КНИЗІ:

Шамрай, Агапій Пилипович. Харківські поети 30-40 років XIX століття: (Харківська школа романтиків) / А. П. Шамрай. – Харків : Державне вид-во України, 1930. – 192 с. – [Текст автогр.]: «Дорогому В. П. Петрову – автор. 3/XII.1930. Харків».

Петров Віктор Платонович (1894, м. Катеринослав – 1969, Київ; псевдонім: В. Домонтович та ін.) – український письменник, філософ, соціальний антрополог, літературний критик, археолог, історик і культуролог.

Доктор історичних та філологічних наук. 1918 закінчив історико-філологічний ф-т Київського ун-ту; залишився в ун-ті як професорський стипендіат. Разом з А. Лободою був редактором «Етнографічного вісника» (1925–1929). 1927–1933 П. – голова Етнографічної комісії. Належав до кола неокласиків. У 1930 отримав докторат. Фігурував у справі «СВУ», був понижений до посади наукового співробітника. У 1941 – директор Ін-ту українського фольклору; перебував в окупованому німцями Харкові. 1942–1943 видавав там часопис «Український Засів». Під час Другої світової війни П. був учасником конференції, влаштованій німцями стосовно винищення караїмів. Аргументація П. про те, що їх не можна вважати євреями, оскільки караїми мали аристократію, допомогла врятувати караїмський народ від знищення. В кінці Другої світової війни П. перебував у Німеччині; був пов'язаний з Українським науковим ін-том у Берліні. Заснував Мистецький український рух. У 1947–1949 – викладав етнографію на філософському ф-ті УВУ в Мюнхені та у Теологічній академії УАПЦ. 1949 П. зник з Мюнхена; перебував у СРСР; працював в Ін-ті історії матеріальної культури в Москві. З 1956 П. працював в Ін-ті археології УРСР. Є свідчення, що з 1930-х П. співпрацював з радянською розвідкою, однак документальних доказів його розвідницької діяльності в архівах СБУ дослідники не виявили [УМ, с. 474; 68, с. 379].

116. Широцький (Шероцький) Костянтин (Кость) Віталійович (1886, с. Вільшанка, Подільська губ. – 1919, с. Білоусівка, Подільська губ.) – український історик мистецтва, краєзнавець, педагог. 1906–1912 – навчався на історико-філологічному ф-ті Петербурзького ун-ту, з 1915 – приват-доцент цього ун-ту. Закінчив Археологічний ін-т у Петербурзі; брав активну участь у роботі Науково-просвітницького т-ва. Автор праці «Музика і співи на Україні», низки статей з історії української музичної культури. Видав праці про українську графіку 14–19 ст., опублікував статті про художню спадщину Т. Шевченка, галицьке та буковинське народне мистецтво. Зразки

2095

Дарувати
- а. Шамрай
1930/30. Харків.

А. ШАМРАЙ

8(с)
Ш196

ХАРКІВСЬКІ ПОЕТИ

30-40 РОКІВ
ХІХ СТОЛІТТЯ

(ХАРКІВСЬКА ШКОЛА РОМАНТИКІВ)

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ
ХАРКІВ

1930

народного мистецтва Галичини та Буковини, зібрані Ш., експонувалися на виставці в Києві 1917. Підготував два томи головного твору свого життя – «Історії українського мистецтва» (не опубліковані). Після Лютневої революції 1917 Ш. – комісар Тимчасового уряду в Городенківському пов. (Галичина). Учасник створення М-ва освіти УНР; викладав на посаді професора в Українському ун-ті в Кам'янці-Подільському. Автор відомого путівника по Києву [ЕУ, с. 3853; ОАФ ІР, с. 591-593; 68, с. 304-306].

ВЛАСН. НАПИС К. В. ШИРОЦЬКОГО НА КНИЗІ:

Долгова, Е. М. Флоренция. Картинные галереи. 1. Уффици / Е. Долгова. – Москва : Тип. Т-ва И. Д. Сытина, 1904. – 206 с. – [Текст власн. напису]: «*К. Широцьк[ий]*». – [Шт.]: «Українська Академія наук. Кабінет українського мистецтва».

117. Шміт Федір Іванович (1877, м. Санкт-Петербург – 1937) – мистецтвознавець, академік УАН, професор Харківського ун-ту. 1924 – ректор Київського археологічного ін-ту та директор НДІ мистецтвознавства, очільник Софійської комісії ВУАН. Завдяки Федору Івановичу та його однодумцям було прийняте рятівне рішення про отримання Києво-Печерською Лаврою статусу «Музейного городка». Ш. став директором Центрального музею культів. У 1924 повернувся до Ленінграда. У 1935 репресований, у 1937 – страчений [ЕУ, с. 3885-3886; РК, с. 37-55].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Ф. І. ШМІТА НА КНИЗІ:

Шмит, Федор Іванович. Законы истории : введение к курсу всеобщей истории искусств. Вып. 1. Введение / Ф. И. Шмит. – Харьков : Тип. и лит. М. Зильберберг и с-вья, 1916. – 197 с. – [Текст дарчого напису]: «*В Киевский Городской Музей. 11 IV 1917. От автора.*». – [Шт.]: «Киевский Музей», «Бібліотека Державного Українського

75.09

А 73

1.

✓

К. Мейер

75.09

А 73

ФЛОРЕНЦИЯ

КАРТИННАЯ ГАЛЕРЕЯ

I

УФФИЦИ

СОСТАВИЛА

Е. Долгова.

157824

157824

Съ 20-ю рисунками.

10

ЗВР

157824
**Державна Історична
БІБЛІОТЕКА УРСР**

Типографія Т-ва И. Д. Сытина. Пятницкая ул., свой домъ.
МОСКВА. — 1904.

музея [№ 567]». – [Праця Ш. «Законы истории» являла собою пролог до задуманої ним великої монографії. Книгу розкритикували всі рецензенти (зокрема, О. М. Бенуа), і Ш. відмовився від продовження праці. Примірник книги містить штамп Київського міського музею (штампу бібліотеки музею, ймовірно, ще не було). З середини 1930-х примірник перебував у бібліотеці художньої частини колись єдиного музею – ВУІМ. Згодом (можливо, через слово «історія» у назві книги) примірник потрапив до історичної частини музейної книгозбірні; у 1939 надійшов до фонду новоствореної ДІБ УРСР.]

118. Шульгин Олександр Якович (1889, с. Софія, Хорольський пов., Полтавська губ. – 1960, м. Париж, Франція) – український політичний, громадський, культурний і науковий діяч. Член ТУП, дійсний член НТШ. 1917 – член ЦР, генеральний секретар міжнаціональних справ. У 1918 – посол УНР в Болгарії. Член делегації Українців на мирній конференції в Парижі. З 1920-х – в еміграції. Брав участь у емігрантських урядах УНР. Професор УВУ в Празі. Викладав історію й філософію у Петербурзькому ун-ті (1908–1915). Там почав свою політичну діяльність у Петербурзькій Громаді ТУП, пізніше у Демократично-радикальній партії (з 1917 – Українська партія соціалістів-федералістів), був членом її центрального комітету. У Пемтрограді з ініціативи Української Національної Ради Ш. був делегатом до Ради робітничих і солдатських депутатів. За березневої революції Ш. повернувся до Києва, став членом УЦР, згодом – Малої Ради, з липня 1917 до січня 1918 Ш. був генеральним секретарем міжнаціональних (пізніше міжнародних) справ. Співавтор Статуту Вищого Управління України, співорганізатор З'їзду народів Росії у Києві (вересень 1917). За його керівництва закордонною політикою Франція й Англія визнали de facto УНР, й Україна почала мирні переговори з союзом Центральних Держав у Бересті. За гетьманату Ш. був співробітником М-ва закордонних справ Української Держави, з липня до

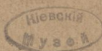
№ 4805.

703

11173

Въ Киевскій Городской Музей.
М. 1917. отъ автора.

Теодоръ Шмитъ,
Профессоръ Харьковскаго Университета.

ЗАКОНЫ ИСТОРИИ

□ □ □ □

Введеніе къ курсу всеобщей исторіи искусствъ.

Выпускъ I:

Введеніе.—Искусство Египта.—Искусство Месопотаміи,—
Искусство критско-микенское.

Цѣна 2 руб.

ХАРЬКОВЪ
Типографія и Литографія М. Зильбербергъ и С-вья
Донецъ-Задаржевская ул., с. д., № 6

1916.

кінця 1918 амбасадором України у Софії [ЕУ, с. 3902-3903; ЕГУ, т. 10, с. 666; 68, с. 389].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ О. Я. ШУЛЬГИНА НА КНИЗІ:

Шульгин, Олександр Якович. Політика (державне будівництво України і міжнародні справи) : статті, документи, промови / Олександр Шульгин. – Київ : Печатня вид-ва «Друкарь», 1918. – 111 с. – [Дарчий надпис автора на титул. арк.]: «Високоповажному П. Послу П. І. Д. Шішманову з щирою повагою [...] автор. 15.06.1918 р.».

Шішманов (Шішманов) Іван Димитров (1862, м. Свищов, Болгарія – 1928, м. Осло, Норвегія) – болгарський літературознавець, етнограф, політичний діяч, дипломат. Професор Софійського ун-ту (з 1894). Член Болгарської АН. Міністр освіти Болгарії (1903–1907). Дійсний член НТШ. Посол Болгарії у Києві (1918–1919). Ш. досліджував вплив Шевченкової поезії на болгарське відродження. Ініціатор і засновник Болгарсько-українського т-ва (1920). Був одружений з дочкою М. Драгоманова Лідією (1866, Київ – 1937, Софія), письменницею, що закінчила ун-т і консерваторію в Женеві, була членом Клубу болгарських письменниць. Ш. стверджував, що Київська Русь була українською державою; вважав, що український етнос простягається від Карпат до Кавказу і від Прип'яті до Чорного моря. «Вступ до Києва на початку лютого 1919 більшовиків змусив болгарське представництво разом із українським урядом переїхати у Вінницю. [...] Шішманова [...] бентежила [...] можлива конфіскація більшовиками болгарських коштів. [...] Шішманов, як досвідчений політик, [...] не став чекати краху Директорії. У березні болгарське посольство повернулося до Софії, а 1 квітня 1919 І. Шішманов на аудієнції у царя Бориса склав свої повноваження посла Болгарії в Україні». Та Ш. не поривав зв'язків зі своїми українськими однодумцями – представниками української емігрантської політичної й наукової думки, цікавився подіями в Україні; знайомився з творами українських емігрантів – колишніх діячів УНР

III 2483

5477 9(с2)
Ш95

Олександр Шульгин.

АН-с. А1-541.
Спец. фонд

Високоповаваєм
П. Велиу Традесю
Г. Д. Шиньманаві
З широк
нава
аві

ПОЛІТИКА

1915
11/18

(Державне будівництво України і міжнародні справи).

Статті, документи, промови.

30825

10

30825

07

Д-г М-вна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

К И Ї В.

Печатня Вид-ва „Друкаръ”. Хрещатик, 50.
1918.

О. Шульгина та ін., в яких вони аналізували досягнення, невдачі й помилки керівництва УНР [ЕУ, с. 3855].

119. Щепотьєв Володимир Олександрович (1880, м. Полтава – 1937) – український літературознавець, педагог, архівіст, перекладач. Закінчив Полтавську духовну семінарію (1900), Санкт-Петербурзьку ДА (1904). Упродовж 1904–1917 Щ. викладав російську мову, 1917–1927 – українську мову та літературу в навчальних закладах Полтави. З 1909 – дійсний член Полтавської губернської ВАК. Друкувався в «Україні», «Етнографічному віснику», «Записках Полтавського ІНО» та ін. часописах. З 1917 до 1928 діяльність Щ. пов'язана з Полтавським учительським ін-том (з 1921 – ІНО). Упродовж 1921–1923 Щ. був ректором цього закладу. З 1922 до 1925 Щ. – зав. відділом історії революції губ. Історичного архіву, пізніше – директор Центрального історичного архіву Полтавщини. Щ. допомагав становленню театральних колективів міста; перекладав п'єси, лібрето опер для Полтавського оперного театру. У 1928 Щ. був заарештований у «справі СВУ» (йому інкримінувалася участь в організації «Братства української державності» – попередниці СВУ). Щ. був висланий в Алтайський край. У 1934 повернувся в Україну, поселився у с. Веприк Гадяцького р-ну. Вдруге заарештований у вересні 1937; у листопаді 1937 засуджений до вищої міри покарання [ЕУ, с. 3912; РК, с. 80-84].

**АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ
В. О. ЩЕПОТЬЄВА НА КНИЗІ:**

Щепотьєв, Владимир Александрович. Несколько статистических данных из жизни Малороссийской губернии (нынешних Полтавской и Черниговской) в начале XIX века. – [Т.]10. Дела Полтавского губернского правления, №№ 113 и 40) / В. А. Щепотьєв. – Полтава: Тип. Г. И. Маркевича, 1915. – 32 с. – [Текст автогр.]: «Для збільшення №№ у бібліотеці шановного О. Т. Бuzинного. Щепотьєв. 21.XII.1922».

Бузинний Олександр Тихонович (1889, с. Топори, Сквирський пов., Київська губ. – не раніше квітня 1930) – український літературознавець, архівіст, педагог. У 1914 закінчив відділення словесності історико-філологічного ф-ту НІФІ. У 1914–1918 Б. вчителював у Богодучівській чоловічій гімназії, упродовж 1919–1924 читав курс класичних мов у Полтавському пед. ін-ті (з 1921 – Полтавський ІНО), завідував бібліотекою. В 1920–1921 викладав у пед. школі ім. Б. Грінченка та очолював пед. раду Полтави. У 1924–1927 виконував обов'язки декана ф-ту соціального виховання та ректора Полтавського ІНО (з 1926 – професор). Член науково-дослідної кафедри історії української культури в Харкові, Полтавського наукового т-ва при ВУАН, колегії Полтавського губ. архівного управління. З 1923 — завідувач відділом Полтавського губ. архіву (розробляв теорію й методику архівної справи; систематизував і вивчав документальні матеріали архіву). Разом із В. Щепотьевим Б. склав «Короткий російсько-український словник», виданий як складова частина «Практичного підручника діловодства українською мовою» у Полтаві в 1924. 18 вересня 1929 Б. був заарештований у справі «СВУ»; 2 лютого 1930 засуджений на 5 років позбавлення волі, висланий на Соловки. Подальша доля Б. невідома [ЕІУ, т. 1, с. 392-393].

120. Щербаківський Данило Михайлович (1877, с. Шпичинці, Сквирський пов., Київська губ. – 1927, м. Київ) – український етнограф, археолог, музейний діяч, дослідник українського народного мистецтва, дійсний член НТШ. Після закінчення історично-філологічного ф-ту Ун-ту св. Володимира (1901) провадив археологічні розкопки в різних районах України, збирав виробинарної творчості. Викладав історію в Уманській гімназії; у 1906–1908 організував там гурток любителів старовини та етнографії, учасники якого збирали і вивчали археологічні, етнографічні та мистецькі пам'ятки Уманщини. Зібрані матеріали згодом були передані до Київського міського музею. Упродовж 1910–1927 Щ. – завідувач історико-побутового та етнографічного відділів у Київському місь-

В. А. Щепотьевъ.

НѢСКОЛЬКО СТАТИСТИЧЕСКИХЪ ДАННЫХЪ

изъ жизни Малороссійской губерніи (ны-
нѣшнихъ Полтавской и Черниговской)

ВЪ НАЧАЛѢ XIX ВѢКА.

(Дѣла Полтавскаго Губернскаго Правленія, №№ 113 и 40).

Отдѣльный оттискъ
изъ XIII вып. Трудовъ Полтавской Ученой Архивной
Комиссіи.

Полтава.

Электрич. типографія Г. И. Маркевича. Вульваръ Котляревскаго.

1915 г.

*Для экземпляра М. И. Щепотьева
малоуважаемого М. М. Буфачева.
М. Щепотьевъ.
21. XII. 1915.*

кому музеї (з 1924 – ВУІМ). Професор Української державної академії мистецтв, Художнього, Археологічного та Архитектурного ін-тів у Києві. Під час революційних подій рятував мистецькі твори з панських будинків на території України. Член Комісії для охорони пам'яток старовини (1918), Етнографічної комісії ВУАН (1920), вчений секретар Секції мистецтв УНТ в Києві (1921), заступник голови ВУАКу (1922), засновник Київського Етнографічного Т-ва (1924). У 1921 протистояв вивезенню з України срібних і золотих церковних речей. Не витримавши тиску нового керівництва ВУІМ, 6 червня 1927 Данило Михайлович покінчив життя самогубством. Власну бібліотеку Щ. подарував ВУАКу. Рукописна спадщина Щ. зберігається в Науковому архіві Ін-ту археології НАНУ. Із Всеукраїнським музейним городком Щ. пов'язувала діяльність як члена наукової ради Реставраційної майстерні та члена редколегії видання «Український Музей» [ЕУ, с. 3914; 68, с. 306-307].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Д. М. ЩЕРБАКІВСЬКОГО НА КНИЗІ:

120.1. **Щербаківський, Данило Михайлович.** Перший театральний будинок у Києві і його садиба / Д. М. Щербаківський; Всеукраїнська академія наук; Історична секція. – Київ : [б. вид-ва], 1925. – 27 с. – [Текст інскрипту]: «До бібліотеки ВУАКу. Д. Щербаківськ[ий]».

120.2. **Киевский художественно-промышленный и научный музей** Государя Императора Николая Александровича : отдел археологии : краткий указатель предметов. – Киев : Тип. 1-й Киев. Артели печ. дела, 1913. – 57 с. – [Текст інскрипту]: «Від Всеукраїнського історичного музею до збірки П. П. Потоцького. Д. Щербаківський [підпис]». [Шт.]: «Павел Платонович Потоцький. Екатеринбург. пр. Д. № 8».

Потоцький Павло Платонович – див. п. 66.1.

Всесоюзная Библиотека Академии Наук СССР

ВСЕУКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК—ІСТОРИЧНА СЕКЦІЯ
ACADÉMIE DES SCIENCES D'UKRAINE—SECTION HISTORIQUE

ДАН. ЩЕРБАКІВСЬКИЙ

9/221
4/6

32635

ПЕРШИЙ ТЕАТРАЛЬНИЙ БУДИНОК У КИЇВІ І ЙОГО САДИБА

НІБ

24
1964

КИЇВ—1925

*Вид Всеукраїнського Історичного Музею до
збірник Н.П.Потомського Шведом*

9177

33282

Інв. № 4644

КІЕВСКИЙ

ХУДОЖЕСТВЕННО-ПРОМЫШЛЕННЫЙ

И

НАУЧНЫЙ МУЗЕЙ

ИМЕНИ

Государя Императора

НИКОЛАЯ АЛЕКСАНДРОВИЧА.

Отдѣлъ археологіи.

Краткій указатель предметовъ.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

1984

ЦѢНА 15 КОП.

КІЕВЪ

Типографія Первой Кіевской Артели Печатнаго Дѣла, Трехсвятител. 5.
1913

120.3. Щербаківський, Данило Михайлович. Реліквії старого Київського самоврядування / Дан. Щербаківський ; Всеукраїнська академія наук, Історична секція. – Київ : Держтрест «Київ-Друк», 1925. – 51 с. : рис., план, фот. – Окрема відбитка із зб. «Київ та його околиця» за редак. акад. М. Грушевського. – [Текст автогр.] : «До бібліотеки Всеукр. Археол. Комітету [-] Д. Щербаківс[ький]».

121. Щербина Володимир Іванович (1850, м. Київ – 1936, там само) – український історик, педагог, громадський діяч, член-кореспондент ВУАН (з 1925). Закінчив історично-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира (1873), учень В. Антоновича. Упродовж 1879–1920 учителював у гімназіях Києва. Був активним членом ІГНЛ; публікувався в АЮЗР, ЧИОНЛ, КС, ЗНТШ. У 1901 разом із Л. П. Добровольським за дорученням ІГНЛ здійснив експедиції у Васильківський і Бердичівський пов., збираючи стародруки, рукописи, мистецькі пам'ятки. Разом з Я. Шульгином та О. Левицьким з 1920 працював у Бібліотеці при УАН, в Архівному управлінні, Археографічній комісії УАН, керував Комісією історії Києва і Правобережжя, був членом кафедри історії України. Тісно співпрацюючи з М. Грушевським, Щ. у 1920-х присвятив головну увагу історії Києва. Автор спогадів про В. Б. Антоновича, Л. П. Добровольського, Я. Шульгіна, І. М. Каманіна, а також про Ун-т св. Володимира 1870-х [ЕУ, с. 3915-3916; 68, с. 307-308].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ В. І. ЩЕРБИНИ НА КНИЗІ:

Щербина, Володимир Іванович. Київ в 20-х роках XIX століття: (з матеріалів жандармського архіву) / Володимир Щербина. – Київ, 1925. – С. 112-118. – [Відб. з журн. «Україна». – 1925. – № 3]. – [Текст автогр.]: «Вельмишановному Михайлу Сергійовичу Грушевському від щиро при [хильного?] В. Щербини».

Грушевський Михайло Сергійович – див. п. 31.

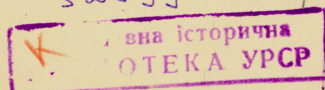
ВСЕУКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК—ІСТОРИЧНА СЕКЦІЯ
ACADEMIE DES SCIENCES D'UKRAINE—SECTION HISTORIQUE

ДАН. ЩЕРБАКІВСЬКИЙ

9(021)
Шб 61

РЕЛІКВІЇ
СТАРОГО КИЇВСЬКОГО
САМОВРЯДУВАННЯ

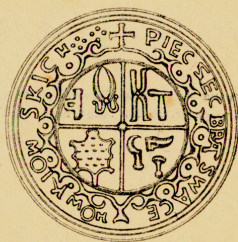
32899

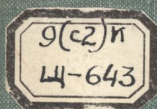

КИЇВ—1925

До Сидомеи Велыи Рогов-Кавицы

Алфеданов

Щербина В.

Київ в 20 роках

XIX ст.

1929.

*Берлінський
національний
архів
Федеративна
Республіка
Вісбаден*

120

244700

НІБУ

03

ЗІЙДЕНО 1981 р.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

10

122. Яворницький Дмитро Іванович (1855, с. Сонцівка, Харківська губ. – 1940, м. Дніпропетровськ) – український історик, археолог, етнограф, фольклорист, лексикограф, музейний діяч, письменник. Дослідник історії українського козацтва. Закінчив історико-філологічний ф-т Харківського ун-ту. З 1882 кожного літа Я. мандрував запорозькими землями, проводив археологічні розкопки, записував пісні, перекази, складав карти. Учасник VI Археологічного з'їзду (Одеса, 1884). З 1885 Я. – член-кореспондент Московського археологічного т-ва. Дійсний член НТШ (1914) і ВУАН (1929). З 1902 до 1933 Я. очолював Катеринославський музей, який став скарбницею запорозької старовини. Переважну більшість праць вченого віддруковано під прізвищем Еварницький. Прізвище Яворницький вперше з'являється у 1890. Після 1917 вчений іменував себе тільки Яворницьким [ЕУ, с. 3955-3957; ОАФ ІР, с. 637-640; РК, с. 154-161].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Д. І. ЯВОРНИЦЬКОГО НА КНИЗІ:

122.1. Еварницький, Дмитрий Иванович. История села Фалеевки-Садовой Херсонской губернии и уезда. Издание Николая Николаевича Комстадиуса / Д. И. Еварницький. – Санкт-Петербург : Тип. И. Н. Скороходова, 1892. – 99 с., іл., герби, табл. – [Текст автогр.]: *«Лейстровому козакови Якову Павловичу Новицькому от Дмитра Йвановича Яворницького на добрий спомин, X/1 1894»*.

Історію створення цього вишуканого видання, ілюстрованого О. Г. Сластьоном, висвітлює листування Я. з останнім власником Фаліївки, М. М. Комстадіусом. Представник шведського дворянського роду Ф. С. Комстадіус, перейшовши на службу в Російську імперію, заприятелював з М. Л. Фалєєвим – сподвижником князя Г. О. Потьомкіна на Півдні України. Фалєєв подарував Комстадіусу землю на Херсонщині, де й була заснована Фаліївка, що стала родовим маєтком Комстадіусів. Видавець книги

Д. И. Эварницкій.
Действительному изданию Мо-
ску Павлову
Новгородскому
от Димитрия
Ивановича Явор-
ницкого на
заказъ издателя,
1879.

902.16
314

ИСТОРИЯ
СЕЛА ФАЛѢВКИ-САДОВОЙ

ХЕРСОНСКОЙ ГУБЕРНІИ И УѢЗДА.

Изданіе Николая Николаевича Комстадіуса.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

С. ПЕТЕРБУРГЪ.
Типографія И. Н. Скороходова, Надеждинская, 43.
1892.

М. М. Комстадіус – військовий за фахом – цікавився історією, археологією, генеалогією. Вивчення родинного архіву та археологічні знахідки поблизу Фаліївки спонукали його звернутися за допомогою до Я., який і підготував видання [72].

Новицький Яків Павлович (1847, с. Аули, Катеринославська губ. – 1923, м. Запоріжжя) – український фольклорист, археолог, етнограф і викладач з Олександрівська, друг Д. І. Яворницького. Дослідники 40 років разом збирали запорозькі артефакти, народні перекази про козаччину, складали топографічні карти Запоріжжя. Н., зокрема, доклав зусиль до організації найповнішої в Україні колекції народних картин «козак Мамай» для Катеринославського музею – дітища Д. Яворницького [ЕУ, с. 1786; ОАФ ІР, с. 397-401; РК, с. 56-59].

**ВЛАСН. НАПИСИ Д. І. ЯВОРНИЦЬКОГО
НА КНИГАХ ТА ПРИМІРНИКУ ЖУРНАЛУ:**

122.2. **Грушевський, Михайло Сергійович.** Історія України-Руси, в десяти томах. Т. 7. Козацькі часи – до р. 1625. / Михайло Грушевський. – Київ : Друк. Барського; Львів, 1909. – 628 с. – [Текст власн. напису]: «*Проф. Д. І. Яворницький*».

122.3. **Рудченко, Иван Яковлевич.** Чумацкие песни / И. Я. Рудченко. – Киев : Тип. М. П. Фрица, 1874. – VII, XIII, 257, 5 с. – [Текст власн. напису]: «*Д. И. Эварницкий. Полтава – 80 г. Июня 9-го*».

122.4. **Былое** : журнал, посвященный истории освободительного движения. № 6/18. Июнь 1907. – Петербург, 1907. – 319, 1 с. – [Текст власн. напису]: «*Д. И. Яворницкий*». [«Былое» – щомісячний журнал з історії визвольного руху в Росії, перший легальний журнал такої тематики, виходив у 1906–1907 та 1917–1926].

9(2)
Г911

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ.

4
Проф. Д. І. Аворницький.

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ - РУСИ

75472

ТОМ VII

КОЗАЦЬКІ ЧАСИ — ДО Р. 1625.

10
Державна історична
бібліотека УРСР

03

КИЇВ—ЛЬВІВ, 1909.

Друкарня П. Барського, Київ, Хрещатик 40.

8(0)Ф

Р83

ЧУМАЦКІЯ НАРОДНЫЯ ПѢСНИ.

И. Я. Рудченка.

КІЕВЪ.

Типографія М. П. Фрица, Большая Владимірская, возлѣ пам. св. Прини, въ собств. д.

1874.

Д. И. Вавиловъ.

Пошта № 807.
Томъ 3^е.

ПОСВЯЩАЕТСЯ

Михаилу Петровичу

ДРАГОМАНОВУ.

Письмо Д. И. Воронцовки.

ВЫЛОЕ

9/с)
599

ЖУРНАЛЪ ПОСВЯЩЕННЫЙ ИСТОРИИ
ОСВОБОДИТЕЛЬНОГО ДВИЖЕНИЯ

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЗВЕРНЕНО 1961 Р.

ГОДЪ ВТОРОЙ

№ 6/18. ИЮНЬ 1907 43141

ПЕТЕРБУРГЪ

123. Яковлев Володимир Олексійович (1840, м. Одеса – 1896, там само) – історик Одеси, педагог, історик літератури. Професор Варшавського та Новоросійського ун-тів. Доктор російської словесності. Я. вивчав одеську старовину, складав біографічні нариси діячів Одеси для словника С. Венгерова та для словника Російського Імперат. історичного т-ва; був активним діячем історико-філологічного т-ва при Одеському ун-ті. З 1883 Я. – завідувач ОМПБ; ним було складено нові каталоги, надруковано низку цінних публікацій про бібліотеку. У праці Я. «К истории заселения Хаджибея» висвітлюється фрагмент з історії російсько-турецьких війн 18-го ст., освоєння території Одеси, відвойованої у Турецької Порти.

ІНСКРИПТ В. О. ЯКОВЛЕВА НА КНИЗІ:

Яковлев, Владимир Алексеевич. К истории заселения Хаджибея (1789–1795): к столетию завоевания Хаджибея / В. А. Яковлев. – Одесса : Тип. А. Шульце, 1889. – 57, 1 с. – [Текст автогр.]: *«Хрисанфу Петровичу Ящуржинскому от автора».*

Ящуржинський Хрисанф Петрович – див. п. 125.

124. Якубаніс Генріх (Роман) Іванович (1879, м. Кулебаки, Нижегородська губ. – 1949, м. Люблін, Польща) – літературознавець-античник, фахівець з античної філософії. Походив з польсько-литовської родини. Закінчив Ун-т св. Володимира в Києві. З 1908 – приват-доцент Ун-ту св. Володимира. В 1909–1912 перебував у закордонному науковому відрядженні, працював у бібліотеках Австрії, Угорщини, Швейцарії, Німеччини, Італії. Після повернення до Києва поновив викладання в Ун-ті (читав спецкурси з філософії Платона та Арістотеля, лекції з естетики); брав участь у роботі місцевих Науково-філософського та Історико-літературного т-в. В 1916–1918 викладав у польському Університетському колегіумі. В січні 1922 емігрував до Польщі, став професором

3(с26)

Я 47

3645

*Арх. сандрю Пашковичу
Синдрюкинскому
арх. адм. кн.*

КЪ ИСТОРИИ

ЗАСЕЛЕНИЯ

ХАДЖИБЕЯ

1789—1795.

КЪ СТОЛѢТІЮ ЗАВОЕВАНІЯ ХАДЖИБЕЯ

СОСТАВИЛЪ

В. А. Яковлевъ.

ОДЕССА.

Тип. А. Шульце, Ланжероновская улица, домъ Карузо № 36

1889.

Люблінського католицького ун-ту. У листопаді 1939 заарештований нацистами, через півроку звільнений. Я. блискуче виконав поетичні переклади всіх відомих на той час фрагментів творів давньогрецького філософа Емпедокла. Вперше тексти перекладів були опубліковані 1906 у виданні Я., присвяченому Емпедоклу, неодноразово перевидавалися.

**АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ
Г. І. ЯКУБАНИСА НА КНИЗІ:**

Якубанис, Генрих Іванович. Емпедокл : філософ, врач и чародей. Данные для его понимания и оценки / Генрих Якубанис. – Киев : Тип. Императ. Ун-та св. Владимира, 1906. – 134 с. – [Текст автогр.]: *«Проф. Николаю [Павлович] у Дашкевичу в знак искренн[его] и глубокого уважен[ия] от автора».* – [Шт.]: «Обласний краєзнавчий музей в м. Житомирі. Бібліотека».

Дашкевич Микола Павлович (1852, с. Бежів, Житомирський пов., Волинська губ. – 1908, м. Київ) – український літературознавець, історик, фольклорист. Учень В. Б. Антоновича. Професор кафедри всесвітньої літератури Ун-ту св. Володимира, академік Санкт-Петербурзької АН. Досліджував романтичні течії західноєвропейської літератури, українські думи, творчість М. Гоголя (доводив українськість Гоголя), І. Котляревського та ін. Ідеолог твердження оригінальності української літератури; автор наукових розвідок про зв'язки української народної творчості з південно-слов'янським епосом. Досліджував княжий період української історії (уточнив хронологію Галицько-Волинського літопису), литовську добу та період козацтва. Секретар ІГНЛ, з 1890-х – голова Т-ва [ЕІУ, т. 2, с. 295; ОАФ ІР, с. 137-139; 68, с. 158-159].

проф. Николай
Гамисбург въ знакъ почтенія
и глубокаго уваженія
Генрихъ Якубанисъ. отъ автора.

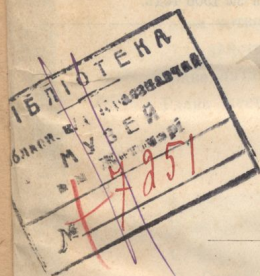
Эпидоклъ

1 ф/09/1

9-49

философъ, врагъ и городъ.

Данныя для его пониманія и оцѣнки.

Nec tantum prodere vati
Quantum scire licet.

Lucanus.

137463 10
Державна Історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

ЗВІР

КІЄВЪ.

Типографія Императорскаго Университета Св. Владиміра
Акц. О-ва печ. и издат. дѣла Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Меринговская улица.
1906.

125. Ярошевич Андрій Іванович (1875, с. Мельниківці – [після 1941, Новосибірськ]) – український статистик і фахівець з економічної географії. 1899 закінчив історично-філологічний ф-т Московського ун-ту; 1902 – історико-філологічний ф-т Ун-ту св. Володимира. Викладав на Київських вищих комерційних курсах, як штатний доцент з економічної географії – в Київському комерційному ін-ті (1909–1919). Приват-доцент кафедри політичної економії і статистики Київського ун-ту (1919), член Постійної комісії для вивчення природних багатств України при Фізико-математичному відділі УАН (1919). У 1922–1924 працював у Подільському губплані; в 1924–1928 – професор Київського ін-ту народного господарства; з 1924 до 1933 працював у Київському губплані, окрплані, міськплані. Член Комісії краєзнавства ВУАН, науковий співробітник соціально-економічного відділу Ін-ту української наукової мови ВУАН, керівничий Комісії для вивчення продуктивних сил України (1928–1930). Впродовж 1930–1934 працював у Науково-дослідному ін-ті географії та картографії (Харків), після 1934 – у Київському ун-ті та Педагогічному ін-ті. Заарештований 1941; висланий до Новосибірську. Помер на засланні [ЕУ, с. 3992; ОАФ ІР, с. 646-650].

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ А. І. ЯРОШЕВИЧА НА КНИЗІ:

Ярошевич, Андрей Иванович. Очерки экономической жизни Юго-Западного края, Вып. 3 / А. И. Ярошевич. – Киев : Тип. Ун-та Святого Владимира, 1911. – 53 с. – [Інскрипт автора на титул. арк.]: «Глубокоуважаемому Проф. Александру Дмитриевичу Билимовичу [-] автор».

Білімович Олександр Дмитрович (1876, м. Житомир – 1963, м. Монтерей, США) – економіст, громадський діяч. Закінчив Ун-т св. Володимира. З 1909 – ординарний професор Ун-ту. 1915–1918 очолював кафедру політичної економіки та статистики Ун-ту. У 1919 – член «Особливої Наради», попечитель Одеської учбової округи. 1920

Людѣ козвѣдаемому
Проф. Александрѣ Дмитріевичу Глишиковичу
А. И. Ярошевичъ.

Адмтд.

2197 II.

338:63

9(с21)
Я-77

ОЧЕРКИ

ЭКОНОМИЧЕСКОЙ ЖИЗНИ

ЮГО-ЗАПАДНАГО КРАЯ.

21807

Вып. III.

Производительность сельскаго хозяйства и
производительные районы Кіевской губерніи.

Цена 30 к.

КІЕВЪ.
Типографія Императорскаго Университета св. Владиміра
Акц. Общ. печатнаго и издат. дѣла Н. Т. Корчакъ-Новицкаго, Меринговская, 6.
1911

10 83
К Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

03

ВСЕНАРОДНА (МОНЕТНИЦЬКА)
У К

емігрував. Понад 20 років очолював кафедру політичної економії у Люблянському ун-ті. У 1944 обіймав посаду декана Мюнхенського ун-ту для російських емігрантів. Після закриття ун-ту викладав спецкурс з югославської економіки у Каліфорнійському ун-ті. Був опонентом марксизму; написав близько 150 наукових праць, позначених різкою полемікою з марксистами. Передбачив економічний та соціальний крах СРСР (зокрема, у праці: Экономический строй освобожденной России. – Мюнхен, 1960) та Югославії [ЕСУ, т. 2, с. 798].

126. Ящуржинський Хрисанф Петрович (1852, с. Молодецьке, Уманський пов., Київська губ. – 1923, там само) – український етнограф, археолог, краєзнавець, педагог. Батько Я. закінчив Київську духовну семінарію, був священником церкви Миколая у с. Молодецьком. Я. здобув світську освіту: навчався на історико-філологічних ф-тах Київського і Варшавського ун-тів. Педагогічну діяльність Я. розпочав у Криму, де викладав у Керченському жіночому ін-ті, пізніше – у Сімферопольській гімназії. Переїхавши до Одеси, викладав в Одеському ін-ті ім. імперат. Миколи I. Я. був членом ТВАК, Одеського т-ва історії і старожитностей, Історико-філологічного т-ва при Новоросійському ун-ті, Київського т-ва охорони пам'ятників старовини та мистецтва (1913 Я. став головою ново-відкритого Уманського відділення Т-ва). Публікував свої статті у виданнях: «Летопись Историко-филологического общества при Новороссийском университете», «Известия ТВАК», «Записки Одесского общества истории и древностей». У журналах: КС, «Этнографическое обозрение», «Русский филологический вестник», «Сяйво». У 1911 повернувся до с. Молодецького, продовжив фольклорно-етнографічні дослідження; став одним із засновників та співробітником Уманського краєзнавчого музею. У кінці 1923 на засіданні ТВАК А. Маркевич виступив із повідомленням, присвяченим пам'яті Я. Текст виступу дозволив з'ясувати дату смерті Я. [73].

Музею Тиманової Української
гимназії Парує автор.

Хр. Ящуржинскій.

902.7

9 99

СВАДЬБА МАЛОРУССКАЯ,

КАКЪ

РЕЛИГИОЗНО-БЫТОВАЯ ДРАМА.

Оттискъ изъ журнала „Кіевская Старина“.

18 $\frac{7}{X1}$ 96.

1904

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

Молодечке,
Господи 1919 року.

КІЕВЪ.

Типографія Корчакъ-Новицкаго, Михайловская ул. д. № 4-а.
1896.

АВТОРСЬКИЙ ІНСКРИПТ Х. П. ЯЩУРЖИНСЬКОГО НА КНИЗІ:

Ящуржинский, Хрисанф Петрович. Свадьба малорусская как религиозно-бытовая драма / Х. П. Ящуржинский. – Киев : Тип. Корчак-Новицкого, 1896. – 40 с. – [Текст напису]: «1.XI.1896»; [Текст інскрипту]: «Музею Уманської Української гімназії дарує автор. Молодецьке, 1 січня 1919 року».

Музей Уманської Української гімназії. Уманський краєзнавчий музей був створений у 1906 за ініціативою вчителя гімназії, а згодом визначного музейного діяча Д. М. Щербаківського. Члени уманського гуртка любителів старовини зібрали чимало старовинних речей, декоративних розписів, але через заборону місцевої влади музей не було відкрито. У 1913 при чоловічій гімназії було створено історичне т-во, його члени систематизували історичні матеріали, що стали основою для створення державного «Соціально-історичного музею Уманської округи». Відкриття «Історичного музею Уманщини» у приміщенні 1-ї Української гімназії імені Б. Грінченка відбулося у листопаді 1917. Організатором і першим директором музею був П. П. Курінний [74].

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

А

Абрамович Д. І. **1**
Аксаков С. Т. **2**
Аксакова В. С. **2**
Алексеев М. М. **3**
Алешо О. Г. **99**
Алчевська Х. Д. **4**
Алчевська Х. О. **4**
Аляб'єв О. О. **34**
Андрей Критський
Ієрусалимський **55.2**
Андрієвський О. О. **5, 9**
Андрієвський О. Ю. **64**
Анна Іоаннівна, імперат. **43**
Антонович В. Б. **6, 9, 15, 19,**
35, 39, 60, 61, 62, 65, 71,
111, 121
Антончук Д. **94**
Аракчєєв О. А. **72**
Ардашев П. М. **7**
Ахшарумов Д. Д. **8**
Ахшарумов Д. І. **8**

Б

Багалій Д. І. **6, 9, 36, 97**
Баранович Л. **86.1**
Барвінський О. Г. **10**
Безбородько О. А. **68, 84**
Бейліс М. М. **44.4**
Бенуа О. М. **117**
Бережков М. М. **1**
Берков П. М. **1**

Берлинський М. Ф. **11**
Бестужев Микола
Олександрович **12**
Бестужев Михайло
Олександрович **12**
Бестужев О. О. **12**
Бестужев П. О. **12**
Белогорський М. О. **112**
Бичков А. Ф. **69.1**
Білімович О. Д. **125**
Біляшівський М. Ф. **13, 15.3,**
37.1, 44.3, 57, 66.3, 74, 82
Бодянський М. Г. **14.1.**
Бодянський О. М. **14**
Болсуновський К. В. **15**
Болховітінов Є. О. [див.
Євгеній]
Бонне[т] Шарль **23.1**
Борщак І. Л. **16**
Бочков Д. О. **17**
Брайль Л. **33**
Бракенгеймер П. І. **109**
Брунон, єпископ **65.2**
Бузескул В. П. **7**
Бузинний О. Т. **119**
Буташич-Петрашевський
М. В. **8**
Бюшинг А. Ф. **50.1**

В

Варнеке Б. В. **18**
Варнеке О. Б. **18**
Василенко М. П. **19, 44**

Васильєв В. С. [див.
Кульженко В. С.]
Венгеров С. А. 123
Венгржезовська Н. С. 66.6
Вересаєв В. В. 90
Верзилов А. В. **20**
Вернадський В. І. 3
Вернадський І. В. 3
Верстовський О. М. 34
де-Віженер Б. 6.1
Винниченко В. К. 114
Вовк Ф. К. 10.1, 35, 51.2, 111
Вовчок Марко 38
Войнаровський А. І. 16
Володимир, кн. 1.2
Вольський А. В. 25
Вольтер 23
Востоков О. Х. 23.2

Г

Галаган П. Г. 22
Галант І. В. **21**
Ганцов В. М. **22**
Гіляров С. О. 106
Глінка Ф. М. 23
Гнідич (Гнедич) М. І. 12, 23,
24, 34, 46, 63, 72, 93, 101
Гоголь М. В. 2, 24, 40, 124
Гоголь-Головня О. В. 8.2
Гогоцький С. С. **25**
Голіцин О. М. 69.3
Головін С. С. **26**
Головнін В. М. 23.4
Головня В. Я. 8.2
Голубєв С. Т. 27

Гольпайн (Гольбейн) Х. 37.2
Гомер 23
Гордієвський М. І. **28**
Горецький Л. 6.1
Гошкевич В. І. 15.1, 15.4,
65.1
Григоренко А. П. 29
Григоренко П. Г. **29**
Грінченко Б. Д. 4, 38 51.2, 67,
113, 126
Грінченко М. М. 4
Грузинський О. С. **30**
Грушевський М. С. 6, 16, 18,
31, 37.2, 59, 77, 86.1, 88,
107, 121
Гурвич Г. Д. **32**

Г

Гудзій М. К. **33**

Д

Дашкевич М. П. 64.2, 124
Димитрій Донської, кн.
23.7
Дмитрієв І. І. 34
Дмитрієв М. О. **34**
Добровольський Л. П. **35**,
111
Добровольський П. М. 20
Довнар-Запольський М. В.
61, 67
Долгова Є. М. 116
Дорошенко Д. І. 99
Дорошкевич О. К. 42

Драгоманов М. П. 47
Драгомиров М. І. 39
Драгомирова К. М. 39
Дубровський В. В. **36**
Дурново М. М. 47
Дю Паті Ш. 23.5

Е

Еварницький Д. І. [див.
Яворницький Д. І.]
Емпедокл 124
Ернст Ф. Л. **37**

Є

Євгеній (Болховітінов Є. О.)
11
Єфремов С. О. 28, **38**, 51

Ж

Житецький П. Г. **39**
Жуковський В. А. 23

З

Заньковецька М. К. 89
Зеров М. К. 40

І

Іванова-Артюхова
(Артюхова) А. В. 37, **40**
Іващенко В. **41**
Ігор, кн. 30, 33, 35, 36, 37, 108
Іконников В. С. 19, **42**, 64, 66

Ільєнко П. М. **43**
Іоанн, намісник КПЛ 69.3
Іоанн Грозний 93
Істомін Ф. П. 44.1

К

Каган М. І. 33
Каманін І. М. **44**
Карамзін Н. М. 23, 64.3
Карастельов К. І. 53
Каратаєв І. П. 14
Карпенко-Карий І. К. 38
Кезма Т. Г. 42
Кирило, просвітитель 58
Кобелев О. В. 83
Козаченко А. І. 36, 92
Козловська В. Є. 35, **45**
Кокошкін Ф. Ф. **46**
Колесса О. М. 47
Колодій Ф. О. 22
Комаров М. Ф. 5.2, 6.1., **48**
Комашка А. М. **49**
Комстадіус М. М. 115
Кониський Г. **50**
Короленко В. Г. 32
Корсаковський О. О. 27
Косачі 51.2
Костомаров М. І. 6.2
Котляревський І. П. 33, 124
Коцюбинська М. Х. 57
Коцюбинський М. М. 43, **51**,
79, 113
Коцюбинський Х. М. **52**, 79
Кочубинський О. О. **53**
Крамер І. Ф. 21

Крестовський В. В. 66.6
Крилов І. А. 63
Криловський А. С. 54, 91
Кримський А. Ю. 42, 47, 94
Крип'якевич І. П. 52
Крщонович Л. 86.1
Кудрявцев П. П. 55
Кулаковський Ю. А. 70
Куліш П. О. 10.2, 113
Кульженко В. С. 56
Кульженко С. В. 56
Курінний П. П. 57, 126

Л

Лавров П. О. 58
Лазаревський О. М. 19, 59
Ландо В. М. 100
Левицький О. І. 60, 121
Левін І. І. 61
Левченко П. 80
Леонтович В. М. 31, 48
Линниченко І. А. 6, 62
Лисенко М. В. 16, 44
Литвин Михайл 6
Лобанов, М. Є. 63
Лобода А. М. 30, 64
Луцицький Ф. В. 57.1
Львович Г. В. 51.2
Ляпунов Б. М. 58
Ляскоронська К. Г. 65
Ляскоронський В. Г. 6, 65
Ляссота Е. 6

М

Мазепа І. С. 23

Макаренко М. О. 65.2, 66
Максимович Г. А. 67
Максимович І. А. 68
Максимович М. О. 24, 69
Малама П. М. 81
Мамишев В. М. 72.1
Марія Федорівна, імперат.
63
Маркевич Я. 59
Мартінов І. І. 23.5
Маслов С. І. 70
Матушевський Ф. П. 38
Мелетій 11
Мельник К. М. (Антонович-
Мельник К. М.) 6, 71
Мефодій (Методій),
просвітитель 58
Микола II Олександрович,
імперат. 120.2
Мирний Панас 38
Милорадович Г. О. 72
Михальчук К. П. 5.1
Мілонов М. В. 73
Могила П. 27
Могилянський М. М. 74
Мольєр Ж.-Б. 46.1
Морозов П. І. 75
Мочульський В. М. 76
Музичка А. В. 77

Н

Назаревський О. А. 30, 64.1,
86.2, 86.3
Нечуй-Левицький І. С. 38
Ніколаєв І. В. 78

Ніколаєв В. М. 78
Новакович Стоян 10.2
Новицький Я. П. 122.1
Нос С. Д. 99
Носков І. [див. Мелетій]

О

Оболонський М. О. 44.4, 85
Обремський В. А. 78
Оглоблин О. П. 30
Озеров В. О. 23.7
Олександр І, імперат. 23.7
Олександр ІІ, імперат. 72.1
Омельяненко А. 64.3
Орлик П. С. 14
Отамановський В. Д. 79

П

Павленко М. С. 80
Павловський І. Ф. 19, 65.2,
67, 81
Падалка Л. В. 82
Палладій 103.2
Пархоменко В. О. 83
Пекен М. Х. 84
Перетц В. М. 30
Песталоцці Й. Г. 28
Петро І, імперат. 14.2, 43
Петров В. П. 115
Петров М. І. 15.1, 114
Петровський М. П. 110
Петровський Н. М. 110
Писемський Г. Ф. 65.2, 90
Пітра А. С. 85
Пічугін П. П. 69.2

Погодін М. П. 69.1
Погружальський В. 96
Полонська-Василенко Н. Д.
30
Полуботок П. Л. 79
Попов М. О. 85
Попов П. М. 86
Попруженко М. Г. 76.1
Потебня О. О. 58
Потоцький П. П. 66.1, 120.2
Потьомкін Г. О. 122.1
Прахов А. В. 87
Прокопович Ф. 50
Птуха М. В. 88
Пулинець О. С. 89
Пуфендорф С. 14.2
Пушкін О. С. 72
Пчілка Олена 51.2

Р

Разумов О. 50.1
Расін Ж. 23, 63.2
Ренненкампф М. К. 90
Резанов В. І. 91
Репін І. Ю. 49
Риженко Я. О. 92
Рогоза О. Ф. 15.2
Розен А. Г. 93
Розен Г. Ф. 93
Рубан В. Г. 84
Рудницький Є. М. 94
Рудченко І. Я. 122.3
Рулін П. І. 89
Рум'янцев М. П. 11
Рум'янцев П. О. 84

Руссо Ж.-Ж. 23.8

С

Сава Освящений 76.1

Сагайдачний П. 44.2

Саїтов В. І. 72.2

Самчук У. О. **95**

Сапежко К. М. 41

Сверстюк Є. О. **96**

Світличний І. О. 96

Серапіон, митрополит 11

Середа А. Х. 37.3

Симиренко В. Ф. 31

Сікорський І. А. 90

Сіцінський Ю. Й. **97**

Скліфософський М. В. 75

Скоропадський П. П. 16, 31

Скуратівський Д. М. 94

Слабченко М. Є. 18, **98**

Сластьон О. Г. 122.1

Соболевський О. І. 42

Соловій (Соловійов) О. О. **99**

Сташевський Є. Д. **100**

Стемпковський І. О. **101**

Степович А. І. 22

Суслопарів М. З. **102**

Т

Тарасенко І. В. 113

Тарновський В. В. 51.2

Татіщев В. М. 50.3

Темертей І. К. 29

Теодорович, М. І. **103**

Терещенко М. І. 111

Терлецький В. М. 83

Тимченко Є. К. 5.1, 10.2

Титов Ф. І. 54, **104**

Толстой М. М. (молодший)
26

Толстой М. М. (старший) 26

Тредіаковський В. К. 23.9

Тронько П. Т. **105**

Трубецької, кн. 112

Трубіков О. О. **106**

Туган-Барановський М. І. 21

Тулуб О. Д. 107

Тулуб О. О. **107**

Тутковський П. А. **108**

У

Уваров О. С. 87

Українка Леся 40, 51.2, 77,
89

Ф

Фалеев М. Л. 122.1

Філадельф 104

Флоринський Т. Д. 54

Флоровський А. В. **109**

Фортунатов Ф. Ф. 58

Фотинський О. А. 44.2

Франко І. Я. 38

Х

Ханенко Б. І. 111

Ханенко М. 14, 60

Харламович К. В. 102.1,

110

Харман Г. 102
Хвойко (Хвойка) В. В. 15, 35,
57, **111**
Хмельницький З.-Б. 23.3,
44.1, 44.4
Хойновський Й. А. **112**

Ч

Черемшина М. (Семанюк
І.) 77
Чернявський М. Ф. **113**
Чикаленко Є. Х. 31, 114
Чикаленко П. Є. **114**

Ш

Шамрай А. П. **115**
Шанявський А. Л. 52
Шаровольський І. В. 64.2
Шарф Г. Б. 50
Шафарик П. Й. 14
Шахматов О. О. 1, 94
Шевченко Т. Г. 33, 39, 59
Шекспір В. 23
Широцький К. В. **116**
Шишманов І. Д. 118
Шіллер Ф. 23
Шлихтинг В. В. 106
Шміт Ф. І. **117**
Штейнберг М. Г. 75
Штиглиць О. Л. 72
Шульгин О. Я. **118**

Щ

Щавинський В. О. 104
Щепкін М. С. 24
Щепотьев В. О. **119**
Щербаківський Д. М. 57, 66,
120, 126
Щербина В. І. **121**
Щербина О. М. 32

Я

Яворницький Д. І. **122**
Яковлев В. О. **123**
Якубаніс Г. І. **124**
Якубський Б. В. 40
Яновський Ф. Г. 89
Ярошевич А. І. **125**
Ящуржинський Х. П. 62,
123, 126

G

Gerhardus Iohannes Ernestus
50

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ТА ЦИТОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

а) Енциклопедія історії України [в 10-ти т.] / редкол. : В. А. Смолій (голова) та ін. ; Інститут історії України НАН України. – Київ : Наукова думка, 2003–2013.

Т. 1: А–В. – 2003. – 688с. : іл.

Т. 2: Г–Д. – 2004. – 518 с. : іл.

Т. 3: Е–Й. – 2005. – 672 с. : іл.

Т. 4: Ка–Ком. – 2007. – 528 с. : іл.

Т. 5: Кон–Кю. – 2009. – 560 с. : іл.

Т. 6: Ла–Мі. – 2009. – 784 с. : іл.

Т. 7: Мл–О. – 2010. – 728 с. : іл.

Т. 8: Па–Прик. – 2011. – 520 с. : іл.

Т. 9: Прил–С. – 2012. – 944 с. : іл.

Т. 10: Т–Я. 2013. – 784 с. : іл.

Приклад посилання: [ЕІУ, т. 1, с. 11].

б) Енциклопедія Сучасної України / гол. ред. І. М. Дзюба, керівник Енциклопедичного бюро М. Железняк ; НАН України, Наук. т-во ім. Т. Шевченка, Координац. бюро Енцикл. Сучас. України НАН України. – Київ : Поліграфкнига, 2001–2016.

Т. 1: А. – 2001. – 823 с. : іл.

Т. 2: Б–Біо. – 2003. – 872 с. : іл.

Т. 3: Біо–Бя. – 2004. – 695 с. : іл.

Т. 4: В–Вог. – 2005. – 700 с. : іл.

Т. 5: Вод–Гн. – 2006. – 728 с. : іл.

Т. 6: Го–Гю. – 2006. – 712 с. : іл.

Т. 7: Ґ–Ді. – 2007. – 708 с. : іл.

Т. 8: Дл–Дя та додаток на літери А–Ґ. – 2008. – 716 с. : іл.

Т. 9: Е–Ж. – 2009. – 711 с. : іл.

Т. 10: З–Зор. – 2010. – 712 с. : іл.

Т. 11: Зор–Как. – 2011. – 710, [2] с. : іл.

Т. 12: Кал–Киї. – 2012. – 711 с. : іл.

Т. 13: Киї–Кок. – 2013. – 711 с. : іл.

- Т. 14: Кол–Кос. – 2014. – 712 с. : іл.
Т. 15: Кот–Куз. – 2014. – 711 с. : іл.
Т. 16: Куз–Лев – 2016. – 711 с. : іл.
Т. 17: Лег–Лощ. – 2016. – 711 с. : іл.
Приклад посилання: [ЕСУ, т. 2, с. 45].

в) Енциклопедія українознавства : словникова частина [в 11 т.] / Наукове товариство імені Т. Шевченка ; гол. ред. проф., д-р Володимир Кубійович. – Париж ; Нью-Йорк : Молоде життя; Львів ; Київ : Глобус, 1993–2003. – [Репринтне відтворення видання 1955–1984 років].

- Т. 1: [А–Голов'янка]. – Львів, 1993. – 400 с.: іл.
Т. 2: [Гол.–Зернов]. – Львів, 1993. – С. 405-800.
Т. 3: [Зернове–Круш]. – Львів, 1993. – С. 805-1200.
Т. 4: [Круш–Місто]. – Львів, 1993. – С. 1205-1600.
Т. 5: [Місто–Перем]. – Львів, 1993. – С. 1605-2000.
Т. 6: [Перем–Пряш]. – Львів, 1993. – С. 2005–2400.
Т. 7: [Пряш–Сиг]. – Львів, 1993. – С. 2405–2800.
Т. 8: [Сига–Тимк]. – Львів, 1993. – С. 2805-3200.
Т. 9: [Тимо–Хмельн.]. – Львів, 1993. – С. 3205-3597.
Т. 10: [Хмельн.–Ящурж.]. – Львів, 1993. – С. 3605-4015.
Т. 11: словникова частина : доповнення. А–Я. – Львів, 1995. – 397 с.

Приклад посилання: [ЕУ, с. 3606].

г) Історичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка : минуле й сьогодення (1834–2004 рр.) / Л. А. Ведмідь [та ін.] ; відп. ред. Г. Д. Казьмирчук. – Київ : ПРАЙМ-М, 2004. – 356 с. : фотоіл.

Приклад посилання: [ІФ КНУ, с. 61].

г) Особові архівні фонди Інституту рукопису : путівник / авт. колект. : О. С. Боляк, С. О. Булатова, Т. І. Воронкова, С. Г. Даневич, Л. А. Дубровіна, Н. М. Зубкова, М. К. Іваннікова, О. А. Іванова, І. В. Клименко, Д. Лисоченко, Т. Г. Маер, Т. В. Міцан, І. А. Сергеева, М. Л. Скирта, С. В. Сохань, О. П. Степченко, К. П. Терещенко. НАН Украї-

ни. Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського ; Інститут рукопису. – Київ, 2002. – 766 с.

Приклад посилання: [ОАФ ІР, с. 61].

д) Репресоване краєзнавство (20–30-ті роки) / Ін-т історії України НАН України ; Всеукр. спілка краєзнавців ; М-во культури України ; редкол. : П. Т. Тронько (голова) та ін. – Київ : Рідний край, 1991. – 478 с.

Приклад посилання: [РК, с. 61].

е) Українська мова : енциклопедія / редкол. : В. М. Русанівський, О. О. Тараненко, М. П. Зяблюк [та ін.]. – 2-ге вид., доп. – Київ : «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 2004. – 824с.

Приклад посилання: [УМ, с. 61].

1. Берков П. Н. Хронологический список печатных работ члена-корреспондента АН СССР Д. И. Абрамовича (1873-1955) и литературы о нем // Труды Отдела древнерусской литературы Института русской литературы АН СССР. – [Т.] XII. – Ленинград, 1956. – С. 613-621.

2. Аксаков С. Т. История моего знакомства с Гоголем со включением всей переписки с 1832 по 1852 год / С. Т. Аксаков. – Москва : Тип. М. Г. Волчанинова, 1890. – С. 180.

3. Литературное наследство. Т. 58. Пушкин. Лермонтов. Гоголь. Гоголь в неизданной переписке современников. – Москва : Изд-во АН СССР, 1952. – С. 706.

4. Кочергін І. О. Михайло Мартинович Алексеєнко : життя на благо рідного міста // Збірник наукових праць / Харківський національний педагогічний університет ім. Г. Сковороди. – Харків, 2009. – Вип. 34. – С. 4-6.

5. Беззуб Ю. В. Борис Грінченко і Христина Алчевська : громадські і особисті взаємини // Матеріали VII що-

річних Грінченківських читань 9 грудня 2014 р., м. Київ.
– Київ, 2014. – С. 78, 113.

6. Син України : Володимир Боніфатійович Антонович. Т. 1 / В. Короткий; В. Ульяновський. – Київ : Заповіт, 1997. – 448 с.

7. Кагаров, Є. Г. Владислав Петрович Бузескул (з нагоди 70-річчя з дня народження) // Східний світ. – 1928. – № 3-4. – С. 3-9.

8. Гоголь в воспоминаниях современников / ред. С. Машинский. – Москва : Гослитиздат, 1952. – С. 461 : [Із змісту] : «В дер. Васильевке [...] жила [...] сестра Ольга, с мужем, отставным майором Головня [...]. Сестра Ольга [...] имеет [...] двух сыновей, Николая и Василия Яковлевичей, служащих в Ахтырском драгунском полку, в Белой Церкви».

9. Аскоченский В. И. Киев с древнейшим его училищем Академиею. В 2-х ч. Ч.2 / В. И. Аскоченский. – Киев : Университет. тип., 1856. – С. 461, 483-484.

10. Зильберштейн, И. С. Художник-декабрист Николай Бестужев / И. С. Зильберштейн. – 3-е изд., доп. – Москва : Изобразительное искусство, 1988. – 676, [3] с. : ил., портр. – [Іменний покажч.] : с. 655-674.

11. Бодянский О. М. I. Письма Осипа Бодянского к отцу. II. Письма И. П. Сахарова к Бодянскому / О. М. Бодянский ; предисл. А. А.Титова ; О-во истории и древностей Российских. – Москва : Университет. тип., 1893. – X, 88 с.

12. Гейда О. Особовий фонд Дмитра Панасовича Бочкова у Державному архіві Чернігівської області / О. Гейда // Сіверянський літопис. – 2016. – № 4. – С. 156-163. – Бібліогр. : 25 назв.

13. Левченко В. В. Варнеке Олександр Борисович / В. В. Левченко // Одеські історики. Т. 1 : (початок ХІХ–середина ХХ ст.). – Одеса, 2009. – С. 88-90.

14. Курас Г. Український історик та краєзнавець А. В. Верзилов (1867–1931) // 5-а Всеукр. конф. «Розвиток істор. краєзнавства в контексті нац. і культур. відродження України» (жовт. 1991 р.) : тези доп. та повідомлень.

– Київ ; Кам'янець-Подільський, 1991.

15. Ротач П. «Библиотеку мою завещаю...» : дар Н. И. Гнедича Полтаве // Альманах библиофила. – Вып. 5. – Москва, 1978. – С. 98-114.

16. Головнин Василий Михайлович // Военная энциклопедия [в 18 т.]. Т. 8. – Санкт-Петербург : Тип. Т-ва И. Д. Сытина, 1912. – С. 381.

17. Мартынов Иван Иванович // Энциклопедический словарь [Ф. А. Брокгауз, И. А. Ефрон]. В 86-ти т. Т. XVIIIа (36). – СПб., 1896. – С. 701.

18. Русские писатели. 1800–1917 : биографический словарь / гл. ред. П. А. Николаев. – Т. 4: М–П. – Москва : Большая российская энциклопедия, 1999. – С. 405-408.

19. Сурай Ю. І. Микола Гоголь в історії української культури (до 150-річчя з дня смерті) // Записки історичного факультету Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова. – Одеса, 2002. – Вип. 12. – С. 516-520.

20. Волков В. А. Московские профессора XVIII – начала XX веков. Естественные и технические науки / В. А. Волков, М. В. Куликова. – Москва : Янус-К ; Московские учебники и картолитография, 2003. – С. 64.

21. Лясота Г. Г. Бібліофільські видання з колекції графа М. М. Толстого у фондах Одеської національної наукової бібліотеки // Вісник Одеського художнього музею. [Вип.] 2. – Одеса, 2017. – С. 35-41.

22. Биографический словарь выпускников Киевской духовной академии : 1819-1920-е гг. [в 4 т.] : материалы из собр. проф. протоиерея Ф. И. Титова и архива КДА. Т. 2. К-П / Укр. Православ. церковь, Киев. духов. акад. и семинария. – Киев : Изд. отдел УПЦ, 2015. – 619 с.

23. Слабошпицький Михайло Федотович. Талант лишатися українцем // УНІВЕРСУМ. – 2008. – № 11-12 (181-182).

24. Панькова С. М. Листи Володимира Леонтовича до Михайла Грушевського // Український археографічний щорічник. – Вип. 16-17. – Т. 19/20. – Київ, 2012. – С. 385-431.

25. Дойков Ю. В. Георгий Гурвич – социолог-эми-

грант первой волны // Социологические исследования. – 1996. – № 2. – С. 142-148.

26. Выготский Лев Семёнович. Собрание сочинений. В 6-ти т. Т. 5. Основы дефектологии / под ред. Т. А. Власовой. – Москва : Педагогика, 1983. – С. 344.

27. Русские писатели. 1800–1917. Биографический словарь. – Т. 2: Г–К. – М. : Большая российская энциклопедия, 1992. – С. 125-127.

28. Білокінь, Сергій Іванович. В обороні української спадщини : історик мистецтва Федір Ернст / С. І. Білокінь. – Київ, 2006. – 355 с.

29. Матушевський Федір // Українські письменники діаспори : матеріали до біобібліографічного словника / авт.-укл.: О. Білик, Г. Гамалій, Ф. Погребенник. – Київ, 2007. – Ч. 2. – С. 58-59.

30. Білокінь, Сергій Іванович. На зламах епохи : спогади історика / С. І. Білокінь ; Національна Академія наук України. Інститут історії України, Центр культурологічних студій. – Біла Церква : О. Пшонківський, 2005. – 336 с. – 335 с.

31. Костюк Григорій Олександрович. Зустрічі і прощання : спогади. Кн. 1 / Г. Костюк. – Едмонтон, 1987. – 743 с. – С. 144. [Див. також: <http://www.s-bilokin.name/Personalia/Zerov.html>]. – Дата звернення: 20.12.2017.

32. Шлиссель М. Проф. К. М. Сапежко – учитель. (Воспоминания) // Бюллетень професійного союзу лікарів г. Кишинєва. – 1928. – № 1. – С. 15-16.

33. Матвєєва Л. В. Кєзма Тауфік Гаврилович / Л. В. Матвєєва // Українська біографістика. Вип. 1. – 1996. – С. 75-77.

34. Филиппенко Н. Г. Киевское Религиозно-фило-софское общество (1908–1919) : неизвестные страницы истории. Организация, люди, судьба (по материалам архивов и дореволюционной периодики) // Практична філософія. – 2005. – № 4.

35. Орєст Фотинський (1862–1931) : біобібліо-графічний нарис до 150-річчя від дня народження / Східноєвро-

пейський національний університет ім. Лесі Українки. Бібліотека. – Луцьк, 2012. – (Серія : Дослідники Волині: дати і долі. Вип. 5).

36. Головин В. Воспоминания о Ф. Ф. Кокошкине // Репертуар русского и Пантеон иностранных театров. Т. 3, кн. 1-8. – Санкт-Петербург, 1843. – С. 105-113.

37. Общий список офицерским чинам русской императорской армии на 1 января 1909 г. Составлен по 1-е января 1910 г. – Санкт-Петербург : Военная типография, 1910. – С. 71.

38. Коцюбинська Михайлина Хомівна. Книга споминів. – Київ : Акта, 2006. – 297 с.

39. Савельєва Є. В. Карастельов Корнелій Іванович // Професори Одеського (Новоросійського) університету : біогр. словник. – 2-ге вид. – Т. 3. – Одеса : Астропринт, 2005. – С. 27-28.

40. Амвросій Семенович Криловський (1853–1930) // Вісник Книжкової палати. – 2005. – № 1. – С. 48-52.

41. Киевский профессор П. П. Кудрявцев как библиофил и читатель // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. – Ленинград, 1985. – С. 73-75.

42. Станицына, Г. А. Личные фонды ученых-археологов в научном архиве Института археологии НАН Украины / Г. А. Станицына // История археологии : личности и школы : материалы Международной научной конференции к 160-летию со дня рождения В. В. Хвойки. Киев, 5-8.10.2010 / ИИМК РАН, Ин-т археологии НАНУ. – Санкт-Петербург : Нестор-История, 2011. – С. 281-288.

43. Русская духовная музыка в документах и материалах. Т. 7 : Афонская экспедиция Общества любителей древней письменности (1906). Кн. 1. Дневник С. В. Смоленского. Письма. Материалы. – Москва : Языки славянских культур, 2012. – С. 188-189.

44. Ерохина О. В. Ученый-экономист И. И. Левин: жизнь и деятельность в России до 1918 года // TERRA ECONOMICUS (Экономический вестник Ростовского государственного университета). – 2009. – Т. 7. – № 3. – С. 128-132.

45. Лобанов Михаил Евстафьевич // Русский биографический словарь, Т. 10 / ред. Н. Д. Чечулин, М. Г. Курдюмов. – Санкт-Петербург, 1914. – С. 515-516.

46. Палкий ентузіаст науки : до 150-річчя від дня народження Григорія Федоровича Писемського : біобібліогр. покажч. / Нац. наук. мед. б-ка України ; [уклад.: Л. Є. Корнілова, Н. І. Мамедова ; наук. ред. Р. І. Павленко]. – Київ : [б. в.], 2012. – 109 с. : іл.

47. Білокінь Сергій Іванович. «Музей України. Збірка П. Потоцького» : дослідження, матеріали / С. І. Білокінь; Нац. Києво-Печер. іст.-культ. заповідник; НАН України, Ін-т історії України, Центр культурол. студій. – Київ, 2006. – 476 с.

48. Калібаба Д. Відомі діячі культури, науки, політики Чернігівщини / Д. Калібаба. – Чернігів : Редакційно-видавн. відділ комітету інформації, 1998. – С. 139.

49. Императорский Московский университет: 1755-1917: энциклопедический словарь / А. Ю. Андреев, Д. А. Цыганков. – Москва : Российская политическая энциклопедия (РОССПЭН), 2010. – С. 109-110.

50. Академик Афанасий Федорович Бычков. Пятидесятилетняя ученая его деятельность : 7 октября 1840–1890 // Русская старина. – 1890. – Т. LXVIII. – Кн. X. – С. 3-31.

51. Письма М. П. Погодина к М. А. Максимовичу с пояснениями С. И. Пономарева / сост. С. И. Пономарев. – Санкт-Петербург : Тип. Императ. Акад. наук, 1882. – 100 с. [Сб. Отд-ния рус. языка и словесности имп. Акад. наук. – Т. 31. – № 2.].

52. Пушкин Александр Сергеевич. Собрание сочинений в 10 т. Т. 7. История Пугачева. Исторические статьи и материалы. Воспоминания и дневники / А. С. Пушкин. – Москва: ГИХЛ, 1962. – С. 209.

53. Морозов Павел Иванович // Список гражданским чинам IV класса. Исправлен по 1-е марта 1911 года. – [Инспекторский отдел Собственной Е. И. В. Канцелярии] – [Б. в. д.]. – С. 362.

54. Зленко Г. Д. Попруженко Михайло Георгієвич //

Бібліографи Одеської державної наукової бібліотеки імені М. Горького : бібліографічний довідник. – Одеса, 2002. – С. 174-176.

55. Бузейчук В. М. Професор Андрій Музичка: від революції до науки, від Одеси до Кзил-Орди // Науковий світ. – 2008. – № 1. – С. 22-23.

56. Тимофієнко Володимир Іванович. Зодчі України кінця XVIII – початку XX століть : біогр. довідник / В. І. Тимофієнко ; Головне управління містобудування та архітектури Київської міської адміністрації. – Київ : НДІТІАМ, 1999. – 477 с.

57. Білокінь Сергій Іванович. Павленко Михайло Степанович [Електронний ресурс] // Словник музейників України (1917–1943). – Режим доступу : <http://www.s-bilokin.name/Personalia/MuseumWorkers/P.html>. – Дата звернення: 24.12.2017.

58. Терлецький Володимир Миколайович // Київська духовна академія в іменах : 1819–1924 : енциклопедія : в 2 т. / упоряд. і наук. ред. М. Л. Ткачук ; відп. ред. В. С. Брюховецький. – Т. 2 : Л–Я. – К. : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2016. – С. 653–654.

59. Энциклопедия немцев России. – [Москва, 2016-2017] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.enc.rusdeutsch.ru/rubrik/biograficheskie-stati-\(personalii\)/deyateli-socialnoj-sfery-\(obrazovanie-medicina\)](http://www.enc.rusdeutsch.ru/rubrik/biograficheskie-stati-(personalii)/deyateli-socialnoj-sfery-(obrazovanie-medicina)). – Дата звернення: 24.12.2017.

60. Медицинский факультет Харьковского Университета за первые сто лет его существования (1805–1905). – Харьков, 1905–1906. – С. 62.

61. Національний банк репресованих : база даних [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reabit.org.ua/nbr/?ID=66731> [Пулинець Олександр Степанович] /. – Дата звернення: 24.12.2017.

62. Гусар Ю. Буковинський календар. Ювілеї – 2008 / Юхим Гусар. – Чернівці: Правдивий поступ, 2008: [5 грудня – 105 років літературознавцю, заслуженому працівнику культури України Олександру Степановичу Пулинцю

(1903–1980). – С. 106].

63 Ренненкампф Николай Карлович // Биографический словарь профессоров и преподавателей Императорского Университета Св. Владимира, 1834—1884 / сост. под ред. В. С. Иконникова. — Киев : Тип. Императорского Университета Св. Владимира, 1884. — С. 561—565.

64. Глизь Ю. І. Міський голова Києва М. К. Ренненкампф : спроба соціологічного портрету // Краєзнавство. – 2013. – Ч. 2 (83). – С. 191-196.

65. Розен Егор (Георгий) Федорович // Русский биографический словарь / под ред. А. А. Половцов, Н. П. Чулков, Н. Д. Чечулин и др. – Санкт-Петербург, 1913. – Т. 16. – С. 399-403.

66. Дорошенко Дмитро Іванович. Мої спомини про недавнє-минуле / Д. Дорошенко. – Мюнхен : Українське видавництво, 1969. – 543 с.

67. Крылов-Толстикович А. Н. Придворный календарь на 1915 год : комментарии / А. Крылов-Толстикович. – Москва, 2015. - С. 649-650.

68. Білокінь, С. І. Довідкова книга з культурної спадщини України : метабібліографія, зміст біографічних та інших словників тощо : робочий зошит / С. І. Білокінь; Нац. акад. наук України, Ін-т історії України. – Київ: Інститут історії України НАН України, 2009. – 514 с.

69. Галчева Т. Н. «...Чтобы сохранить, собрать и (своевременно) передать будущему». Переписка А. П. Мещерского с А. В. Флоровским (1956–1967) / Т. Н. Галчева, М. В. Ковалев // Славянский альманах. – 2014. – Кн. 1-2. – С. 84-99.

70. Каргер М. К. Княжеское погребение XI в. в Десятинной церкви (Сектор дофеодальной и феодальной Восточной Европы, 9.XII.1939 г.) // Краткие сообщения о докладах и полевых исследованиях Института истории материальной культуры. Вып. 4. – Москва ; Ленинград, 1940. – С. 12-22.

71. Старовойтенко І. М. Родина Чикаленків у громадсько-культурному житті України // Українська біогра-

фістика : збірник наукових праць. – Київ, 2010. – Вип. 7. – С. 265, 275-276.

72. Епістолярна спадщина академіка Д. І. Яворницького. Вип. 4 : Листи Д. І. Яворницького до діячів науки та культури / упоряд.: С. Абросимова, Н. Василенко, А. Перкова ; під заг. ред. Н. Капустіної. – Дніпропетровськ, 2005. – С. 310-311.

73. Силка О. З. Інтелектуальний простір Хрисанфа Ящуржинського (1852–1923 рр.) / О. З. Силка, І. Л. Синявська // УІЖ. – 2010. – № 6. – С. 179-188.

74. Уманський краєзнавчий музей. Рідна країна [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ridna.ua/museums/>. – Дата звернення: 24.12.2017.

Довідкове видання

ВИДАННЯ З АВТОГРАФАМИ УКРАЇНСЬКИХ ДІЯЧІВ НАУКИ І КУЛЬТУРИ

**Каталог колекції
Національної історичної бібліотеки України**

Укладач
Наталія Горська

Редактори
Оксана Марченко
Світлана Смілянець
Кирило Таранюк-Русанівський

Відповідальна за випуск
Алла Скорохватова

Графічний дизайн
Кирило Таранюк-Русанівський

Підписано до друку 29.12.2018. Формат 60х84/16.
Папір крейдований, матовий. Друк цифровий. Гарнітура Nota.
Умов. друк. арк. 24.18. Обл. вид. арк. 7.3. Зам. № 591.

Видавничий дім «Вініченко»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів та
розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 3083 від 15.01.2008 р.

м. Київ
+38 (067) 506-46-44, +38 (066) 451-67-64,
+38 (04594) 415-11
email: izdomvin@ukr.net